

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Període intermedi

Sèrie P - Número 125

Dimecres, 28 de juliol de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 83

Í N D E X

Salutació

al diputat Sr. Josep Tutusaus i Besante

Projecte de Llei

de la jurisdicció esportiva i de modificació de la Llei 8/1998, de 7 d'abril, de l'esport

Proposició de Llei

de suport a les seleccions catalanes

Declaració institucional

sobre la violència racista i xenòfoba

Llei

del Centre de la Propietat Forestal

Designació

d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Proposició de Llei

la tinença de gossos considerats potencialment perillosos

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts.

1. Salutació al diputat Sr. Josep Tutusaus i Besante

El president saluda el nou diputat del G. P. Popular, Sr. Josep Tutusaus i Besante, que substitueix el Sr. Aleix Vidal-Quadras i Roca.

8535

2. Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de la jurisdicció esportiva i de modificació de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport (Tram. 200-00059/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:08)

Presentació del Projecte: conseller de Cultura.

8535

— Esmena a la totalitat del G. P. Popular, de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Sirera i Bellés. Tot seguit, n'anuncia la retirada.

8537

— Esmenes del G. P. Popular

Torn a favor: Sr. Sirera i Bellés.

8538

— Esmenes del G. Socialista

Torn a favor: Sr. Terradellas i Redon, que anuncia la retirada de les esmenes núm 3, 6, 7, 8, 9, 10, 13, 15, 36 i 73.

8639

— Esmenes del G. Mixt

Torn a favor: Sr. Morera i Tanyà, que anuncia la retirada de l'esmena núm. 12.

8542

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot, que anuncia l'acceptació d'una esmena transaccional amb l'esmena núm 33 i la retirada de les altres esmenes.

8543

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual.

8544

Torn en contra conjunt: Sr. Micaló i Aliu, que proposa una esmena transaccional amb l'esmena núm. 77, del G. P. Popular.

8547

El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals i unes esmenes tècniques.

8548

Votació de l'esmena núm. 51, del G. P. Popular (11:51): aprovada per 94 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

8550

Votació de l'esmena núm. 55, del G. P. Popular (11:52:26): rebutjada per 14 vots a favor, 74 en contra i 25 abstencions.

8550

Votació de l'esmena núm. 60, del G. P. Popular (11:52:56): rebutjada per 14 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció.

8550

Votació de l'esmena núm. 86, del G. P. Popular (11:53:28): rebutjada per 39 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció.

8550

Votació de l'esmena núm. 88, del G. P. Popular (11:53:56): rebutjada per 14 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció.

8550

Votació de l'esmena núm. 22, del G. Socialista (11:55): aprovada per 100 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

8550

Votació de les esmenes núm. 80, 84, 90 i 91, del G. Socialista (11:56): rebutjades per 44 vots a favor, 55 en contra i 14 abstencions.

8550

Votació de l'esmena núm. 85, del G. Socialista (11:57): rebutjada per 40 vots a favor, 58 en contra i 17 abstencions.

8550

Votació de la resta d'esmenes del G. Socialista (11:58:02): rebutjades per 26 vots a favor, 56 en contra i 33 abstencions.

8550

Votació de l'esmena núm. 11, del G. Mixt (11:58:42): rebutjada per 3 vots a favor, 82 en contra i 30 abstencions.

8551

Votació de l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 33 (12:00:06): aprovada per 75 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció.

8551

Votació de l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 77 (12:00:32): aprovada per unanimitat.

8551

Votació de les esmenes tècniques (12:01:00): aprovades per 114 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

8551

Votació de l'article 55.2.b (12:01:44): aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions.

8551

Votació dels articles 58, 59.1, 60.2 i de la disposició addicional primera, punts 7.4.b, 7.4.d i 19 (12:02): aprovats per 88 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

8551

Votació de la disposició addicional primera, punts 1.4, 3, 4, 5.3, 5.4, 11, 13.3, 13.4, 13.6 i 17; de la disposició addicional segona, articles 69.1, 69.2 i 83, de la disposició

addicional quarta, apartat 2, i de la disposició addicional cinquena (12:05): aprovades per 89 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció. 8552

Votació de la disposició addicional primera, punt 16 (12:06:04): aprovada per 75 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció. 8552

Votació de la disposició addicional primera, punt 7 (12:06:44): aprovada per 75 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció. 8552

Votació de la disposició addicional primera, punt 18.3 (12:07:12): rebutjada per 8 vots a favor, 99 en contra i 9 abstencions. 8552

Votació de la disposició addicional primera, punt 22 (12:07:46): aprovada per 75 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció. 8552

Votació de la disposició addicional tercera, article 82.b, expressió «d'àmbit català» (12:08:20): rebutjada per 14 vots a favor, 65 en contra i 37 abstencions. 8552

Votació de la resta de la disposició addicional tercera, article 82 (12:08:50): aprovada per unanimitat. 8552

Votació de la disposició addicional setena (12:09:18): aprovada per 102 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció. 8552

Votació de la disposició addicional vuitena (12:09:44): aprovada per 75 vots a favor, 39 en contra i 1 abstenció. 8552

Votació de les disposicions addicionals novena i desena (12:10:14): rebutjades per 20 vots a favor, 96 en contra i cap abstenció. 8552

Votació de la resta del Dictamen (12:10:40): aprovat per unanimitat. 8552

3. Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes (Tram. 202-00128/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (12:10)

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes del G. P. Popular

Torn a favor: Sr. Sirera i Bellés. 8552

— Esmenes del G. Socialista

Torn a favor: Sr. Terradellas i Redon. 8554

El president es reincorpora al seu lloc.

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió

Torn a favor: Sr. Micaló i Aliu. 8556

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot. 8557

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 8558

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual. 8559

El secretari primer llegeix unes esmenes tècniques. 8560

Votació de les esmenes núm. 1, 10, 11, 12 i 13, del G. P. Popular (13:11:02): rebutjades per 13 vots a favor, 102 en contra i cap abstenció. 8561

Votació de l'esmena núm. 2, del G. P. Popular (13:11:30): rebutjada per 25 vots a favor, 80 en contra i 9 abstencions. 8561

Votació de l'esmena núm. 3, del G. P. de Convergència i Unió (13:11:56): aprovada per 57 vots a favor, 41 en contra i 8 abstencions. 8561

Votació de l'esmena núm. 4, del G. Socialista (13:12:28): rebutjada per 35 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció. 8561

Votació de l'esmena núm. 5, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (13:12:54): rebutjada per 35 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció. 8561

Votació de l'esmena núm. 6, del G. P. de Convergència i Unió (13:13:14): aprovada per 66 vots a favor, 14 en contra i 35 abstencions. 8561

Votació de l'esmena núm. 7, lletra f, del G. Socialista (13:13:48): aprovada per 93 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció. 8561

Votació de la resta de l'esmena núm. 7 (13:14:12): rebutjada per 35 vots a favor, 72 en contra i 9 abstencions. 8562

Votació de l'esmena núm. 8, del G. Socialista (13:14:36): rebutjada per 35 vots a favor, 73 en contra i 6 abstencions. 8562

Votació de l'esmena núm. 9, del G. P. de Convergència i Unió (13:14:58): aprovada per 76 vots a favor, 14 en contra i 26 abstencions. 8562

Votació de les esmenes tècniques (13:15): aprovades per 103 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció. 8562

Votació de l'article 2.1 (13:17:22): aprovat per 94 vots a favor, 13 en contra i 9 abstencions. 8562

Votació de l'article 3.3 (13:17:52): aprovat per 77 vots a favor, 38 en contra i 1 abstenció. 8562

Votació de l'article 3.5, a partir de «tot promovent» (13:18): aprovat per 77 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció. 8562

Votació de l'article 4.2, expressió «i del Comitè Olímpic de Catalunya» (13:19:02): rebutjat per 19 vots a favor, 96 en contra i cap abstenció. 8562

Votació de l'article 5.2 (13:19:32): aprovat per 96 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció. 8562

Votació de la resta del Dictamen (13:20): aprovat per 93 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció. 8562

4. Declaració institucional sobre la violència racista i xenòfoba

El secretari primer llegeix el text de la declaració aprovat per la Mesa a proposta de tots els grups parlamentaris. 8562

Modificació de l'ordre del dia

El president comunica la recepció de tres sol·licituds perquè siguin incloses a l'ordre del dia la Proposició de llei sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos i la Proposició de llei sobre el dret d'informació i d'autonomia del pacient i documentació clínica. 8563

Posició del G. Socialista: Sr. Clotas i Cierco. 8563

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet. 8564

Posició del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó. 8564

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla. 8564

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 8565

El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per contradiccions. 8566

El Sr. Curto i Casadó (P) li respon. 8566

Votació de la inclusió del primer punt (13:41:00): aprovada per 109 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció. 8566

Votació de la inclusió del segon punt (13:41:38): rebutjada per 39 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció. 8566

5. Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que proposa una redacció harmònica de la Llei del Centre de la Propietat Forestal (Tram. 200-00058/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (13:41)

Votació (13:42): aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions. 8566

6. Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Tram 284-00035/05) (punt quart de l'ordre del dia) (13:42)

Votació: És elegit el Sr. Salvador Giner per assentiment. 8567

7. Proposició de llei sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos (Tram. 202-00149/05) (punt afegit de l'ordre del dia) (13:44)

Votació del tràmit del text pel procediment de lectura única (13:45): aprovat per unanimitat. 8567

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 8567

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 8567

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Gimeno i Sanz. 8568

Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti. 8569

El Sr. Guitart i Domènech (S) intervé per al·lusions. 8570

La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per al·lusions. 8571

Posició del G. Socialista: Sr. Vilalta i Oliva. 8571

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Rull i Andreu. 8572

Votació (14:28): aprovada per 84 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció. 8574

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 83

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Cultura i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de Llei de la jurisdicció esportiva i de modificació de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport. Tram. 200-00059/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 407, 33354).

2. Proposició de Llei de suport a les seleccions catalanes. Tram. 202-00128/05. Iniciativa legislativa popular. Debat i votació del Dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (Text del Dictamen: BOPC, 407, 33488).

3. Llei del Centre de la Propietat Forestal. Tram. 200-00058/05. Govern de la Generalitat. Votació del Dictamen de la Comissió que proposa una redacció harmònica de la llei.

4. Designació d'un membre del Consell d'administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Tram. 284-00035/05. Grups parlamentaris. Designació.

El president

S'obre la sessió.

Salutació al diputat Sr. Josep Tutusaus i Besante

Abans de començar la sessió, vull dirigir una cordial salutació al nou diputat del Grup Popular, l'il·lustre senyor Josep Tutusaus i Besante, que substitueix l'il·lustre senyor Aleix Vidal-Quadras i Roca, per renúncia d'aquest darrer.

Projecte de Llei de la jurisdicció esportiva i de modificació de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport

D'acord amb l'ordre del dia, passarem a substanciar el primer punt: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de la jurisdicció esportiva i de modificació de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport. D'acord amb l'article 101 del Reglament, farà la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Cultura, senyor Joan Maria Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan Maria Pujals i Vallvé)

Molt honorable senyor president del Parlament, senyores i senyors diputats, en nom del Govern, em correspon la presentació, davant d'aquesta cambra, del Projecte de Llei de la jurisdicció esportiva i de modificació de la Llei 8/98, de 7 d'abril, de l'esport. És un fet, cons-

tatat per tothom, que l'esport ha adquirit actualment, arreu del món, una dimensió realment extraordinària. Joaquim Molas, en la seva introducció al llibre *Passió i mite de l'esport*, ja manifestà que l'esport, com a simple exercici individual o com a institució, participa, alhora, de la lluita, en el sentit més noble, i de l'espectacle. És una de les manifestacions més genuïnes de la vida moderna. A Catalunya, la pràctica esportiva té una tradició secular. La volta ciclista a Catalunya és la tercera del món quant a la seva antiguitat, com també ho és, pel que fa a Europa i al seu àmbit, el Centre Excursionista de Catalunya, entitat creada, l'any 1876, amb el nom d'Associació Catalanista d'Excursions Científiques i a la qual es vincula el naixement de l'esport català. Algunes federacions i alguns clubs, com la Federació de Velocipèdica o el Futbol Club Barcelona —per citar només algunes institucions emblemàtiques—, compten amb més de cent anys d'història, i moltes altres entitats esportives els assoliran ben aviat. D'altra banda, com a conseqüència de l'interès del públic català per l'esport, avui es continua editant a Catalunya el segon diari esportiu més antic d'Europa.

Aquesta rica història ha estat el bressol del dinamisme que té actualment l'esport català des de tots els punts de vista, i, sovint, també ha estat determinant per a la introducció de diferents modalitats a la resta d'Espanya. Catalunya compta, actualment, amb 62 federacions esportives, amb més d'11.000 clubs esportius i amb 2.400.000 persones que practiquen esport regularment, 700.000 de les quals de forma federada.

La progressiva introducció de la pràctica esportiva com a forma de lleure i la seva valoració com un factor per a la millora de la salut i de la qualitat de vida, han contribuït, en bona mesura, a l'actual generalització de l'interès per l'esport. Bertrand Russell, al seu llibre *La conquesta de la felicitat*, declara que ser capaç d'omplir intel·ligentment el lleure és el darrer avenç de la civilització. I és evident que la pràctica esportiva és una forma ben assenyada d'ocupar part del nostre temps d'oci. Tanmateix, per a nosaltres, els catalans, l'esport té encara un valor afegit: constitueix un element d'identitat. Així s'ha fet palès durant la seva llarga història: els esportistes, els equips i les institucions esportives catalanes han comptat sempre amb un viu suport del poble de Catalunya, i llur brillant trajectòria històrica ha determinat que el fet esportiu esdevingués un element més de la cultura catalana.

Aquest conjunt de positives circumstàncies configura Catalunya com un magnífic país esportiu —un país que demostra tenir una potencialitat molt superior en els diferents àmbits esportius—, al qual correspondria un territori de les seves característiques demogràfiques i geogràfiques.

No cal esmentar els èxits dels atletes catalans, tant a nivell individual com per equips, en les diferents competicions esportives, perquè, sortosament, seria una relació massa llarga, encara que es limités a recollir només aquells resultats més rellevants. De fet, gairebé setmanalment, tenim ocasió de celebrar un gran resultat assolit pels esportistes catalans arreu del món. Tan sols considerant les darreres edicions dels Jocs Olímpics, les dades són prou eloqüents: quatre de les cinc

medalles aconseguides per l'equip olímpic espanyol a Seül van ser guanyades per esportistes catalans; a Los Angeles, pràcticament, la meitat dels esportistes que varen formar part de l'equip espanyol eren catalans; als Jocs Olímpics de Barcelona, els esportistes catalans van guanyar dotze medalles més –set d'elles d'or–, i, l'any 1996, a Atlanta, unes altres nou medalles.

Dissortadament, la vitalitat de l'esport català no té actualment, per diferents motius, la projecció que molts desitjaríem. És ben cert que les federacions esportives catalanes participen actualment en més de dues-centes cinquanta-vuit competicions d'àmbit interautonòmic i en unes altres cent trenta de caràcter internacional. Però també ho és que pateixen, encara, sobretot quant a allò que fa referència a les competicions oficials, importants limitacions que han de ser superades, que cal que siguin, definitivament, superades.

Països i territoris amb una entitat demogràfica i esportiva molt menys rellevants gaudeixin actualment d'un reconeixement oficial per part de les entitats internacionals de caràcter esportiu. A Catalunya, mitjançant les federacions esportives, també ens correspon aquest reconeixement.

A Catalunya, aquesta cambra, en la Moció 47/V, ja va declarar, explícitament, el dret de les federacions esportives catalanes a representar Catalunya en competicions esportives de tipus internacional. Es tracta que totes les federacions catalanes puguin seguir el camí de la Selecció Catalana de Korfball, que, aquest mes de juliol, ha representat Catalunya de forma oficial en un mundial. Tot i que aquesta primera vegada ha estat en una modalitat esportiva de reduïda implantació, si bé reconeguda pel Comitè Olímpic Internacional, hem de valorar positivament la significació històrica d'aquest precedent.

El Govern de la Generalitat entén que Catalunya s'ha guanyat, històricament, tenir aquesta projecció. Pierre de Coubertin, creador dels Jocs Olímpics moderns, ja va declarar, l'any 1926: «creia saber amb certesa el que era la vocació olímpica d'una ciutat fins que he conegut Barcelona». Seixanta-sis anys després, tots els catalans varem tenir l'oportunitat de traslladar a tot el món aquesta significativa apreciació personal del nostre esperit esportiu –i olímpic– a través de l'exemplar organització dels Jocs Olímpics de 1992, celebrats, principalment, a la ciutat de Barcelona i reconeguts com els millors de la història.

Per tots aquests motius i també en compliment de la Moció 120/V, aprovada per aquest Parlament ara fa un any –concretament l'1 de juliol de 1998–, el Govern de la Generalitat va incorporar, al text del Projecte de llei que tinc l'honor de presentar, la creació, el foment i l'impuls de les seleccions esportives catalanes.

En ser tramitada simultàniament la iniciativa legislativa popular de suport a les nostres seleccions esportives –que ha comptat amb un recolzament social amplíssim, concretat en 476.000 signatures i amb l'adhesió de 717 ajuntaments de Catalunya–, el Consell Executiu va valorar incorporar a aquesta Proposició de llei la regulació dels esmentats continguts del text original, presentat inicialment pel Govern de la Generalitat. Confio que les

diputades i els diputats d'aquest Parlament, en votar l'esmentada Proposició de llei, es faran ressò del sentiment i del suport popular que existeix envers les seleccions catalanes, i vull demanar-los que aquest vot sigui favorable perquè les federacions esportives catalanes disposin d'un instrument legal que els permeti equiparar-se, progressivament i d'acord amb les federacions internacionals, a les de qualsevol altre país, tot participant en les diferents competicions oficials internacionals.

No voldria passar a exposar els continguts del Projecte de llei ni em semblaria just de fer-ho sense aprofitar aquesta meua intervenció per agrair públicament el treball desenvolupat per la Plataforma de Suport a les Seleccions Catalanes. Els seus promotors han sabut harmonitzar una demanda compartida per milers i milers de ciutadans de Catalunya, i hom espera que el procés iniciat per l'entitat conclougui avui d'una forma satisfactòria per a tots ells i per al conjunt de ciutadans de Catalunya.

Dit això, voldria remarcar ara –encara que fos en síntesi– aquells aspectes més rellevants del Projecte de llei. En primer lloc, regula la jurisdicció esportiva en els seus tres àmbits: l'esportiu, el competitiu i l'electoral. Val a dir, d'antuvi, que la regulació proposada ja incrementarà la seguretat jurídica pel sol fet de reunir en un sol cos legal totes les disposicions derivades del desenvolupament reglamentari de la Llei de l'esport del 1998. D'acord amb un text legal de la seva naturalesa, conté una classificació d'infraccions i possibles sancions aplicables, així com també una relació de les circumstàncies que modifiquen la responsabilitat i de les causes que l'extingeixen, i regula els procediments jurisdiccionals i el règim de recursos. Tanmateix, amb la voluntat d'interferir mínimament en el funcionament de les federacions esportives, possibilita que siguin aquestes entitats les que directament tipifiquin les infraccions i determinin les sancions en funció de les singularitats de cada modalitat esportiva.

Una altra aportació significativa de la primera part del text legal és l'adequació a la realitat actual del Comitè Català de Disciplina Esportiva, tal com, per altra banda, recomanava la Resolució 458/v, aprovada per aquest Parlament el 20 de novembre de 1997. Amb aquesta finalitat, la Llei crea el Tribunal Català de l'Esport, regulat en el títol cinquè com a òrgan suprem en matèria esportiva dins l'àmbit territorial de Catalunya. Aquest Tribunal serà integrat per set membres, proposats per la Unió de Federacions Esportives Catalanes i pels consells dels il·lustres col·legis d'advocats de Catalunya, i adquireix, també, competències en l'àmbit electoral i sobre qualsevol altra matèria de naturalesa jurídica esportiva.

La reforma de la Llei de l'Esport preveu també la creació del Consell Català de l'Esport, com a organisme autònom encarregat de la direcció i gestió de l'administració esportiva, que, conjuntament amb la Secretaria General de l'Esport com a òrgan de direcció política, conformarà l'organització de l'administració esportiva de la Generalitat.

Un altre nou organisme que contempla el Projecte de llei és la Comissió Antidopatge de Catalunya, molt convenient si tenim presents els esdeveniments més recents en aquesta matèria en altres llocs. La Comissió dependrà de la Secretaria General de l'Esport i determinarà les competicions o proves en les quals és obligatori el control antidopatge; aplicarà les regles vigents a la realització dels controls i, entre d'altres funcions, li correspondrà una tasca de divulgació d'informació relativa a les substàncies no permeses.

Per primera vegada es preveu un règim jurídic especial per a aquells clubs esportius amb una estructura interna que els impedeix assumir, sense greus dificultats, l'aplicació dels procediments establerts amb caràcter general, la qual cosa ben segur que tots ells agrairan. Per un altre costat, s'estableixen uns criteris per a la creació dels consells esportius, entitats dedicades al foment i a la promoció de les activitats esportives en l'edat escolar, i, amb l'objectiu d'optimitzar al màxim l'eficiència dels recursos públics, es preveu explícitament que els consells esportius podran col·laborar en l'execució de la política esportiva dels consells comarcals.

El text del Projecte de llei pretén reforçar, també, les federacions esportives existents, i amb aquesta finalitat articula determinades mesures adreçades a assegurar la viabilitat de totes aquelles altres de possible creació futura. En aquest àmbit és també destacable l'establiment d'una tutela econòmicoadministrativa d'aquelles federacions esportives que presentin un balanç econòmic greument deficitari, per tal que l'administració esportiva pugui participar en la regularització d'aquesta situació. Una altra important aportació que fa el Projecte és la millora de les condicions en què actualment 2.400.000 persones practiquen esport a Catalunya. Amb caràcter general, s'hi introdueix la necessitat que tots els esportistes disposin d'una llicència que els proporcioni una cobertura econòmica dels riscos derivats de la pràctica esportiva i que acrediti l'assistència sanitària pertinent. D'altra banda, totes les instal·lacions esportives, públiques o privades, hauran de disposar de les corresponents assegurances de responsabilitat civil, i també d'un títol esportiu, la qual cosa tindrà un positiu efecte addicional en oferir noves possibilitats laborals a aquests professionals. En aquest aspecte, el Projecte recull el compromís de la Generalitat de Catalunya d'elaborar una regulació de les professions relacionades amb l'àmbit de les activitats físicoesportives.

El Projecte de llei regula, també, la inspecció esportiva, determinats aspectes de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, de les societats anònimes esportives, de les agrupacions esportives, les previsions d'actuació en matèria d'instal·lacions i equipaments esportius i altres qüestions potser de no tanta transcendència. En el seu conjunt, el text introdueix, significativament, millores en la regulació de l'esport a Catalunya, derivades de l'experiència acumulada d'ençà que fou aprovada la Llei de l'esport, i hi incorpora noves aportacions que també repercutiran molt positivament en els diferents àmbits de l'esport català. Es tracta, en síntesi, d'establir les previsions legals oportunes per tal que aquest no només es pugui continuar desenvolupant amb

la vitalitat fins ara demostrada, sinó també perquè, si és possible, assoleixi una repercussió i una projecció encara més notables i perquè tothom el pugui practicar en unes condicions encara millors.

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, em plau de sol·licitar, en nom del Govern de la Generalitat, l'aprovació d'aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Comença el debat amb les esmenes reservades per defensar davant del Ple. Hi ha una esmena a la totalitat presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Daniel Sirera, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el Grup Parlamentari Popular va presentar una esmena a la totalitat al Projecte de llei de la jurisdicció esportiva i de modificació de la Llei 8/1988, del 7 d'abril, de l'esport, perquè aquesta Llei del Govern recollia, com s'ha dit, un seguit d'articles que feien referència a la creació de seleccions esportives catalanes per tal que aquestes poguessin participar en competicions internacionals de caràcter oficial.

Aquest fet, que, des del nostre punt de vista, representa una extralimitació de les competències que la Constitució i l'Estatut d'autonomia atorguen a la Generalitat de Catalunya, i que xoca frontalment amb la Llei espanyola de l'esport, va motivar la presentació d'aquesta esmena de retorn al Govern. El nostre Grup ja va posar de manifest, en el debat de la presa en consideració de la iniciativa legislativa popular de suport a les seleccions catalanes, que era del tot impossible i certament contradictori tramitar de manera conjunta dues lleis que feien referència a la mateixa matèria, que pretenien regular el mateix. Finalment, el Govern ha vingut a donar la raó al Grup Popular i ha retirat del seu Projecte de llei tots i cadascun dels articles que feien referència a la creació de seleccions esportives. I ho ha fet gairebé amb nocturnitat, a darrera hora i a correuita, i sense la previsió que ha de caracteritzar l'actuació d'un govern seriós. Aquesta manca de previsió del Govern de la Generalitat, del Govern de Convergència i Unió, ha provocat que tots els grups d'aquesta cambra i els serveis jurídics d'aquest Parlament –als quals felicito per l'extraordinària tasca feta i per la paciència que ha demostrat el senyor Vicenç Santaló– hagin hagut, com deia, de treballar per redreçar aquesta manca de rigor a la qual feia referència.

La iniciativa legislativa popular, honorable conseller, va ser presentada a aquest Parlament el dia 17 de novembre de 1998, i el Govern va presentar el seu projecte un mes després. És a dir, quan el Govern de Convergència i Unió va presentar el seu projecte, ja sabia que estava en marxa la iniciativa legislativa popular. Si el Govern de la Generalitat hagués actuat amb coherència, amb

8538

previsió i amb racionalitat, ens podríem haver estalviat tots plegats molts esforços, molta feina i molt de temps.

De tota manera, ens felicitem que el Govern hagi fet marxa enrere, buidant la Llei de l'esport d'aquests articles que van motivar la presentació de la nostra esmena a la totalitat, i que, en coherència, honorable president, retirem en aquest moment.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha la possibilitat d'un torn en contra; havent sigut retirada l'esmena, el diputat senyor Josep Micaló, de Convergència i Unió, hi renuncia. També hi ha la possibilitat que els grups fixin posició. Havent sigut retirada l'esmena, cap grup fixa posició; retirada, no procedeix la votació.

Per tant, iniciem el debat de les esmenes. En primer lloc, les esmenes del Grup Popular: torna a tenir la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, senyor president, si m'ho permet, defensaré en una única intervenció totes les esmenes del Grup Parlamentari Popular que resten vives, i que, a efectes d'ordenació del debat, li dic que són les que porten els números 51, 55, 60, 77, 86 i 88, i faré l'explicació del vot al Projecte de Llei de la jurisdicció esportiva i de modificació de la Llei de l'esport. Una llei de l'esport que, després de més de deu anys de vigència, calia revisar en profunditat per tal d'adaptar-la als canvis i a les noves necessitats que, a hores d'ara, té el món de l'esport a casa nostra. I no era necessari només modificar la Llei de l'esport, sinó que també calia regular la jurisdicció esportiva de Catalunya, tant pel que fa als diferents àmbits competencials com pel que fa als diferents òrgans jurisdiccionals que intervenen en l'àmbit esportiu.

El Grup Popular ha tractat, en el tràmit de Ponència, de redreçar determinats aspectes del Projecte presentat pel Govern de la Generalitat, fonamentalment pel que fa a l'afany –gens dissimulat per part de Convergència i Unió– d'aprovar un projecte de llei en el qual el principal protagonista era l'Administració, i no pas els esportistes o les federacions esportives. Malauradament, com s'ha dit, la urgència i les presses amb les quals el Govern ens ha obligat a treballar a tots els grups han impedit que poguéssim modificar aquesta Llei amb tota la intensitat, amb tota la profunditat i amb tot el rigor que el món de l'esport a Catalunya es mereix. Doncs, bé, malgrat aquesta manera de fer del Govern de la Generalitat, el Grup Popular va presentar un total de 51 esmenes, moltes de les quals han estat acceptades per la Ponència i d'altres que han estat retirades en benefici de transaccions que han millorat el text, tant pel que fa a la vessant organitzativa com a l'impuls, el foment i la pràctica de l'esport a Catalunya.

Les esmenes del Grup Popular han tractat d'impulsar el foment de la pràctica esportiva en tots els seus àmbits: educatiu, universitari, federatiu i professional, sobretot després que el Govern de la Generalitat ha demostrat, en els darrers anys, que l'esport escolar no ha estat, per exemple, una de les seves prioritats en la seva acció de govern, que en els darrers anys les corporacions locals han vist congelats –per no dir reduïts, que també– els ajuts a la promoció i al foment de l'esport base, per no parlar tampoc de les instal·lacions esportives.

Cada vegada creix més a Catalunya la demanda de serveis esportius i es necessiten noves infraestructures que reequilibrin esportivament el nostre territori. En canvi, continuem sense tenir el Pla director d'instal·lacions, i, el que és més greu, avui aprovarem una llei, però no aprovarem, no podem aprovar un canvi de mentalitat del Govern de la Generalitat pel que fa a la necessària prioritització de tot allò que tingui a veure amb el món de l'esport.

I en aquest punt cal recordar que el finançament de l'esport és un tema fonamental i no resolt pel Govern de Convergència i Unió. Per aquest motiu, el Grup Popular ha presentat una esmena, la número 88, en què demanem que el Govern destini un percentatge del 3% de la recaptació sobre els premis del joc de la Generalitat per finançar les funcions que aquesta Llei que avui aprovarem atribueix a la Unió de Federacions Esportives de Catalunya. Aquesta Llei atorga a la UFEC, entre d'altres competències, la representació i el foment de l'esport federat, el desenvolupament i la millora de l'esport escolar, i també de l'esport de lleure. Per fer tot això, les federacions esportives de Catalunya necessiten un adequat finançament. Nosaltres proposem reduir els premis del joc dependent de la Generalitat d'un 68% a un 65% del total recaptat, sense tocar ni un duro, ni una pesseta, dels diners provinents del joc que es destinen a polítiques socials.

El Grup Popular també ha volgut incorporar i reconèixer el fonamental paper de les diputacions provincials, un paper fonamental que les diputacions provincials juguen pel que fa a la promoció de l'esport a Catalunya. En aquest sentit, la nostra esmena número 51 recull la necessària participació de les diputacions dins els òrgans de direcció del Consell Català de l'Esport, que és l'òrgan que, entre d'altres funcions, haurà, en el futur i a partir d'ara, de planificar i gestionar la política esportiva de la Generalitat de Catalunya en tots els seus àmbits.

Pel que fa a l'Escola Catalana de l'Esport, hem volgut delimitar quin és el seu àmbit d'actuació, ja que, com a centre docent que regula les titulacions de l'àmbit esportiu a Catalunya, ha de treballar de manera coordinada amb l'Administració de l'Estat pel que fa a l'obtenció, l'expedició i l'homologació dels títols acadèmics per als tècnics esportius.

Pel que fa a la Comissió Antidopatge, correspon al Consejo Superior de Deportes, d'acord amb els convenis internacionals subscrits per Espanya, l'elaboració de la llista de substàncies prohibides, així com els mètodes antireglamentaris que poden alterar els resultats de les diferents competicions esportives. Per aquest

motiu, cal establir mesures de coordinació amb l'Administració de l'Estat, les federacions i les lligues professionals, per tal de prevenir i controlar aquestes situacions en l'àmbit de Catalunya. Per aquest motiu, el nostre Grup també ha volgut que la Llei posi de manifest aquesta necessària col·laboració entre les diferents administracions, per tal de lluitar de manera coordinada, com deia, contra el dopatge en les competicions esportives que es desenvolupen a Catalunya.

Hem presentat, també, una esmena de supressió de la disposició addicional vuitena, que, d'alguna manera, ve a fer un reconeixement implícit del Comitè Olímpic de Catalunya. Crec sincerament que el Consell Consultiu de la Generalitat ja ha deixat força clar que el COI, en una resolució de l'any 1996, va dir clarament que només es podrà reconèixer un comitè olímpic quan aquest representi un estat independent reconegut per la comunitat internacional. I, per aquesta raó, hem presentat aquesta esmena de supressió d'aquesta disposició addicional vuitena.

Per acabar, senyor president, el Projecte de Llei del Govern pretén modificar la disposició transitòria segona de la Llei 8/1988, per tal de facultar la Secretaria General de l'Esport per a desenvolupar la seva política d'equipaments i instal·lacions esportives, d'acord amb les directrius del Pla director d'instal·lacions i equipaments esportius, si aquest Pla —diu la Llei— ha assolit el nivell d'avantprojecte o esborrany de pla. És a dir, el Govern de la Generalitat vol que aquesta Llei el faculti per tenir barra lliure pel que fa a la seva política d'equipaments i d'instal·lacions esportives, i supeditar tota una llei del Parlament de Catalunya a un avantprojecte o a un esborrany de pla. Crec, sincerament, que aquesta pretensió d'un govern que ha estat incapaç d'aprovar fins ara un pla director d'instal·lacions i equipaments esportius és, simplement, una presa de pèl que cap grup d'aquesta cambra pot consentir.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup espera i desitja que aquesta Llei doni un nou impuls a l'esport al nostre país. Avui tindrem l'eina; ara només caldrà la voluntat política i els recursos necessaris per tirar-la endavant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra... De moment no n'hi ha; moltes gràcies. Per presentar les seves esmenes, pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diuen els entesos que fer una mica d'esport en vacances és bo. El que no veig tan positiu és que els consellers facin vacances abans d'hora a l'hora d'assistir en aquest Ple. Però, en qualsevol cas, senyores i senyors diputats, jo els proposo, en nom del Grup Socialista, de fer això: fem una mica d'esport en vacances, en aquest probable últim Ple d'aquest període de sessi-

ons, i diuen que, segurament, també de legislatura —diuen, potser.

L'esport, com l'any 88, passa a la cua dels temes de prioritat del Govern de la Generalitat; ara bé —i vull remarcar-ho—, amb molt menys consens. Havíem de donar compliment, senyores i senyors diputats, a un mandat del Parlament sobre la necessitat de legislar en matèria de jurisdicció esportiva, tant pel vessant electoral com disciplinari, i una part del projecte —concretament, seixanta-dos articles— va per aquest camí. Però el Govern va aprofitar l'ocasió per entrar per la porta de darrere la modificació de la Llei 8/88, de l'esport català, i aquí comencen els problemes.

Per una banda, el Govern es veu sobrepassat per la iniciativa legislativa popular de suport a les seleccions catalanes i, per no quedar desmarcat en un tema que en fa bandera intermitent, inclou articles en el Projecte de llei amb un text similar al de la plataforma i en debat de ponència ho retira —ja ho ha explicat anteriorment el diputat senyor Sirera— i ho transforma en esmenes a la iniciativa legislativa popular. O sigui, una part important de la Llei, la trasllada a un altre text legislatiu, al qual s'haurà d'adjuntar. El Projecte que ara tractem és la demostració evident de la instrumentalització partidista de l'esport per part del Govern de la Generalitat.

Un altre aspecte que volem remarcar, senyores i senyors diputats, és l'ocasió perduda per liderar una legislació esportiva moderna que fes honor al prestigi que tenen els esportistes, els clubs, els tècnics i els dirigents catalans. Les modificacions proposades en la Llei 8/88 són pedaços mal col·locats, i el mateix Govern de Convergència i Unió ha esmenat alguns articles, vistos els errors inicials o oblit que les nostres esmenes els ha evidenciat.

El Grup Socialista va presentar cent cinc esmenes: algunes, de caràcter tècnic; les altres, de fort contingut. Això deixa clar l'interès alt que té l'esport per al nostre Grup, amb propostes de millora que superen en nombre les dels altres grups junts. Els socialistes, senyores i senyors diputats, no hauríem fet aquesta Llei ni d'aquesta forma, però això no ens ha frenat de presentar-hi esmenes que millorin el text en aquests aspectes bàsics, com són l'organització administrativa de l'esport, ja que el Projecte es queda en un sistema tradicional, amb pinzellades de participació del sector esportiu. Tampoc afrontaven una comissió contra el fenomen de la violència, que Convergència i Unió va presentar una esmena que és un paradigma del concepte de seguretat. Tampoc resolen l'adscripció efectiva de l'INEF al Departament d'Universitats.

I arribem al moll de l'os del que queda del Projecte, un cop traslladat el tema de la presència internacional a la iniciativa legislativa popular. O sigui, o recursos econòmics o pla d'instal·lacions esportives als pressupostos i altres mecanismes de subvenció i finançament de l'esport.

Senyores i senyors diputats, és evident que el nostre país ha multiplicat el nombre d'instal·lacions esportives, però això és mèrit compartit als ajuntaments de cada poble, vila i ciutat que han prioritzat l'esport en les seves actuacions. També hi va col·laborar d'una forma

important la Direcció General de l'Esport en una primera època, però es va estroncar de sobte, fa quatre anys, mentre augmenten les peticions, perquè cada dia, afortunadament, hi ha més practicants. No hi ha una planificació d'equipaments. El Pla d'instal·lacions esportives de Catalunya és un estudi mullat que no dóna cap confiança ni marca cap expectativa. Tampoc s'ha plantejat cap fórmula del foment, del patrocini i el mecenatge que estimuli el sector privat a col·laborar en l'esport català, més enllà del voluntarisme i l'«esponsorització», ambdós prou rellevants i de prou vàlua, però insuficients per apuntalar econòmicament l'esport del nostre país.

El nostre Grup, amb cent cinc esmenes, ha intentat millorar aquest Projecte, però, certament, ens serà difícil, per les maneres com s'ha tramitat, separant la presència internacional, tramitat amb presses..., tot plegat per raons electorals, en lloc de l'interès esportiu. L'actual grup majoritari d'aquest Parlament ha acceptat algunes esmenes del Grup Socialista, aquelles de caràcter tècnic que milloraven el text, i algunes –poques– de contingut. En destacaríem les que permeten ser optimistes sobre l'ús públic de les instal·lacions esportives fora d'hores lectives –tema llargament reivindicat pel Grup Socialista–, o la regulació del sistema d'elecció dels càrrecs de la UFEC, i poca cosa més. Per això en mantenim una cinquantena per debatre en aquest Ple, i em proposo, senyor president, defensar-les totes plegades.

En primer lloc, volem parlar de l'Administració esportiva de la Generalitat. El sector ens reclama autonomia i suport institucional i recursos econòmics per poder fer aflorar les potencialitats de l'esport català. Des del Govern es retallen recursos, es menysté el sector, canviant-lo de departament i de responsables –ja en portem tres en pocs anys–, i ara es vol seguir amb un sistema de gestió per organisme autònom, que queda a mig camí de ser-ho als efectes polítics i participatius i de millora de la gestió. La situació serà interessant. El president del nou Consell Català de l'Esport, o sigui, el secretari general de l'Esport..., ho és, i una de les seves funcions més importants és la d'assessorar la Secretaria General. Ja m'explicaran com canviant-se els papers i de cadires podrà funcionar aquest esquema.

Si el que de veritat es volia era crear un organisme autònom participatiu, no sols de gestió, sinó de cooperació amb el sector de l'esport, hi ha exemples que ho resolen, com, per exemple, el model del Consejo Superior de Deportes, presidit per un càrrec amb rang de secretari d'Estat. Aquí ens hi quedem a les portes, si no és que s'aproven les esmenes presentades pel nostre Grup, que afecten, també, altres aspectes que fan referència al tema administratiu de l'esport català.

Sobre la Unió de Consells Esportius, reclamem, senyores i senyors diputats, presència de la Unió de Consells Esportius de Catalunya davant del Tribunal Català de l'Esport i d'altres organismes dependents de la Generalitat. L'honorable conseller de Cultura, fa poc temps, en una interpellació del diputat que els parla, ens confirmava la importància per al Govern de la Generalitat que tenen els consells esportius i la mateixa Unió de Consells Esportius, però, bé, això ho veiem absent a

l'hora d'intentar integrar-los en els organismes que puguin tenir representació en l'Administració de la Generalitat. Per tant, sí a les paraules, no al text de la Llei.

Sobre el Tribunal Català de l'Esport, que és l'òrgan suprem en el camp de la jurisdicció electoral, en el camp competitiu i en el camp disciplinari de l'esport dins l'àmbit de Catalunya, que té el suport material, de personal i pressupostari de la Secretaria General de l'Esport, es diu que actua amb total autonomia i independència. Però, en canvi, trobem que en el Projecte de llei es diu: «Un cop designats els membres del Tribunal Català de l'Esport, elegeixen entre ells un president, un vicepresident, que han de ser ratificats per l'administració esportiva de la Generalitat.» Si ja han de ser ratificats per l'administració esportiva de la Generalitat, no s'amaga, senyores i senyors diputats, la voluntat intervencionista que té el Govern de la Generalitat d'intervenir en un òrgan tan important com és el Tribunal Català de l'Esport.

Entrarem en matèria del que són alguns conceptes del Projecte de llei, com, per exemple, l'agrupació esportiva, on l'esmena 26 del Grup Socialista reclama que hi hagi major concreció respecte al que és un tema conflictiu en aquests moments, i que el nostre text ens sembla que millora substancialment. La unió esportiva de clubs són aquelles agrupacions esportives que es dediquen a fomentar i a coordinar les pràctiques d'aquelles modalitats de disciplines esportives que no es troben assumides per cap federació esportiva, i el Grup Socialista demana, també, que tampoc han d'immiscir-se en tot allò que desenvolupen els consells esportius.

Hi ha unes esmenes –també ens semblen importants– sobre l'Escola Catalana de l'Esport, sobre les federacions esportives, que, per honor a intentar que el debat sigui àgil, com que les senyores i senyors diputats hauran pogut llegir el text publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*, doncs, els eximeixo de la seva argumentació.

Voldria parar-me un moment sobre les empreses de serveis esportius. El Govern de la Generalitat ha fet un pas endavant en aquesta matèria i el Grup Socialista reconeix que aquesta és una realitat creixent que fan les empreses de serveis, cada dia més nombroses, més ben dotades, més tecnificades, més professionalitzades. Ara bé, són empreses, i no clubs o entitats sense finalitat de lucre, i creiem que han de tenir un tractament diferent al món federatiu i als clubs. També celebrem la participació d'entitats o associacions no esportives en el foment de la pràctica d'activitats esportives, però són entitats relacionades amb empreses o altres ens de caràcter lucratiu i, per tant, no creiem que puguin beneficiar-se, en cap cas, de les subvencions que tan escadusserament atorga la Secretaria General de l'Esport –ara, d'aquí en endavant, Consell Català de l'Esport. La discriminació econòmica que ha practicat el Govern de la Generalitat cap a les activitats esportives de l'àmbit local i de base i les retallades que ha fet en els pressupostos de l'esport federat fan, de veritat, senyores i senyors diputats, irònica la proposta d'aquest Projecte de llei, que obre la porta a rebre ajuts públics a empreses que per raons d'interès propi vulguin participar en ac-

tivitats esportives que puguin rebre recursos que corresponen, al nostre entendre, a entitats sense finalitat de lucre, com són les federacions, els clubs o altres institucions.

En el debat parlamentari, del festeig entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana en aquesta Llei, d'aquest festeig, ha nascut la Federació de l'Esport per a Tothom. No és un fruit d'una necessitat de l'esport del lleure. Hi ha una multitud d'entitats que practiquen i organitzen les activitats com cicloturisme, curses populars, etcètera, però el mateix esperit dels practicants..., no són federats, sinó esporàdics o no competitius i tenen unes pautes de funcionament menys reglades que les federacions. Però els pares de la criatura, Convergència i Unió, volen que sigui una federació en lloc d'una comissió que les agrupi o d'unes unions que les ajudi a fer què? A fer una important funció per a aquest sector de practicants, per anar introduint mesures de foment a l'assegurança, en la pràctica esportiva, però sense arribar a les característiques d'una llicència federativa.

La comissió o les unions d'esports per a tothom han d'aconseguir la cooperació de les institucions públiques i del sector privat, però per funcions diferents a les exercides per les federacions actuals, que veuen en aquest organisme un competidor, perquè pot exercir activitats que són molt ben executades per les federacions, com el ciclisme, la natació, l'atletisme o l'excursionisme, etcètera. Hi ha entitats en el nostre país que exerceixen molt adequadament aquesta activitat. Per què se n'ha de reconèixer només una, que, per altra banda, ja està registrada en les dependències del Departament de Justícia?

Arribem a l'apartat de l'Institut Nacional d'Educació Física. Aquest és un organisme autònom, creat des de l'any 84, que serveix per a la formació superior dels educadors de formació física i de l'esport. Surten els diplomats i els llicenciats. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista no entén com, després de tant de temps, aquest organisme autònom, que nosaltres creiem que ha de mantenir l'autonomia, ha d'estar adscrit al Departament que porta els temes d'esports –abans, Presidència; ara, a Cultura. Al nostre entendre ja és hora, ja ha madurat prou, l'Institut Nacional d'Educació Física, per fer possible que estigui adscrit en el mateix departament que regula els temes de les universitats.

Arribem al moll de l'os de les esmenes del Grup Socialista. En el nostre país, senyores i senyors diputats, no hi ha planificació d'equipaments esportius. El Pla d'instal·lacions esportives és un estudi –ho he dit anteriorment–, un paper moll que no dona cap confiança ni cap expectativa. Enguany, any electoral per doble banda, s'ha arribat a fer una filigrana financera que ens escaldarà els dits. Vista la penúria pressupostària, es fa un conveni entre l'Institut Català de Finances i els ajuntaments per subvencionar obres per valor de més de 2.000 milions de pessetes, a través de crèdits que pagarà la Secretaria General de l'Esport en els pròxims quatre anys. Per tant, ens vénen anys magres, si un canvi no ho capgira. Però el més greu és que, des de l'any 94, no es permet demanar ajuts per equipaments i només se

n'ha satisfet una quarta part de la demanda; perquè cinc anys després, l'augment és progressiu. Per tant, senyores i senyors diputats, la situació és insostenible i, si no s'hi posa remei, els pressupostos, ja ho veuen vostès, han baixat de 12.000 milions que hi havia, aproximadament, l'any 92 a 93, a 4.400 en l'últim exercici. D'aquesta forma ja podem predicar el lideratge esportiu a nivell estatal o internacional, que això no s'aguanta per enlloc. Perquè, mentre a d'altres comunitats autònomes hi ha recursos, aquí hi ha discursos, discursos abrindats sobre sentiments que solen ser cortines de fum per defugir la crua realitat pressupostària.

Per això, el PSC, el Grup Socialista, aposta de ferm per garantir un finançament de l'esport català amb base a un mecanisme sòlid de fixació de recursos, com és el producte interior brut, que, al nostre criteri, per referenciar una xifra que el Govern ha d'atorgar en els pressupostos anuals, que nosaltres xifrem, aproximadament, en 9.000 milions de pessetes anuals, dels quals la meitat hauria d'anar per a instal·lacions esportives. Gaudiríem, senyores i senyors diputats, de gairebé el doble del que tenim actualment i d'una forma sòlida cada any, que garantiria una confiança en els ajuntaments, en les federacions i en la resta del sector esportiu català. Sense això, esmenes com «el Govern fomenta o dotarà econòmicament l'esport català», d'això, aquí, en aquest Parlament, n'hem aprovat més de dues i més de quatre, i sempre estem amb les mateixes. L'esport català mereix, senyores i senyors diputats, millor tracte del que li atorga un Govern que encara vol viure d'èpoques passades, però que ja toca fons. I el sector que ho pateix, per més raspallades que se li facin, per més brindis al sol a què se'l convidi, ja se n'adona. Per aquesta raó presentem una esmena que diu que la Generalitat de Catalunya ha d'aportar uns recursos econòmics sòlids, provinents de la riquesa del país, a través del 0,7 per mil del producte interior brut, com deia, equivalent a uns 9.000 milions de pessetes anuals.

Dintre d'una estona, senyores i senyors diputats, debatem la projecció internacional de l'esport català, i molts voldríem que fos forta, i, per aconseguir-ho, faran falta recursos econòmics que no es veuen per enlloc. Perdem lideratge, fem volar coloms, fem castells de fum si no consolidem econòmicament aquest sector tan important que té el país, i Convergència i Unió no agafa aquest tema amb prou seriositat. Per aquestes raons, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista demana suport a aquestes esmenes, com també a l'esmena de la Comissió Antiviolença que té presentada el Grup Socialista. En el text del Dictamen, és veritat, el Govern de la Generalitat crea una comissió antiviolença, però, en lloc de ser una comissió per fer una feina, sobretot, de prevenció, es tracta de crear un ens bàsicament forjat de Mossos d'Esquadra per només tenir el tema de la seguretat com a mecanisme únic; no només principal, sinó únic. Per tant, al nostre entendre, poca feina farem si es té en compte només els criteris que vol el Govern de la Generalitat per poder resoldre aquest problema tan important com són aquests esclats de violència en el món de l'esport.

Acabo, senyores i senyors diputats. La disposició addicional vuitena diu: «En el supòsit que les instàncies

esportives competents reconeguin el Comitè Olímpic de Catalunya, aquest adquirirà la condició d'associació esportiva catalana, d'acord amb el que estableix la Llei.» I la novena diu: «A l'objecte de promoure el desenvolupament del moviment olímpic, la difusió dels seus ideals, la coordinació d'entitats catalanes dedicades a la promoció olímpica i amb la finalitat de fomentar la preparació i la participació de la representació d'esportistes catalans als Jocs Olímpics, es crea l'Institut de la Promoció Olímpica de Catalunya.»

Sembla que el Govern vol jugar de veritat amb la confusió. Esquerra Republicana no va amb embuts i ja té clar que això del Comitè Olímpic va per llarg, i, per això, crea —em sembla que intel·ligentment, o l'intenta crear— l'Institut de la Promoció Olímpica de Catalunya, a l'objecte de promoure i preparar els esportistes catalans de cara als Jocs Olímpics. Ara bé, tots sabem que el Comitè Olímpic Internacional només admet representants de països estatals reconeguts per l'ONU i que la legislació espanyola no preveu altre organisme que el Comitè Olímpic Espanyol en aquesta funció, i, per tant, és fer volar coloms portar això a aquesta Llei, i els vents —de veritat— no bufen a favor d'un canvi com el que es proposa, perquè la unió fa la força. I nosaltres creiem que és molt positiu que tants esportistes catalans obtinguin medalles olímpiques que difícilment obtindrien d'altra forma. Si un dia les coses canvien —canvien tant— i el país creu que s'ha de modificar aquesta Llei, els seus representants sabran estar a l'altura de les seves responsabilitats, com nosaltres ho estem fent ara en evitar que la demagògia i la frustració esportiva tinguin un text legal amb aquesta llei per interessos partidistes.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, el nostre Grup demana el suport a les quaranta-cinc esmenes presentades a aquest Projecte de Llei, tot anunciant, en aquests moments, que retirem l'esmena número 3, la número 6, la número 7, la número 8, la número 9, la 10, la 13, la 15, la 36 i la 73.

Gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera, que ho farà des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Per defensar les esmenes que, finalment, tenen els números 11 i 12. Bé, en primer lloc, tal com han fet d'altres grups, agrair que, finalment, el Govern decidís separar, segregar de la proposta legislativa inicial tot allò que afectava les seleccions esportives; sobretot, tenint en compte que s'havia presentat també, o que es volia presentar, pràcticament, al mateix temps, una iniciativa popular, que és a la qual, realment, s'havia de donar suport i recolzament.

En segon terme, també, en aquest cas, felicitar la iniciativa del Govern, pel que fa a la proposta i plantejament d'una nova iniciativa legislativa, pel que fa a la jurisdicció de l'esport. Aquesta era una demanda que ja feia

temps que, en tot cas, es feia i que, sobretot, pel que fa a la qüestió de la seguretat jurídica, era també un plantejament que es feia, almenys fins ara, del tot necessària la incorporació en un sol text legislatiu de tots els diversos aspectes que afecten allò que s'anomena jurisdicció en l'esport.

En concret, les dues esmenes vives del nostre Grup. Una fa referència al tractament del cens social dels clubs esportius. Aquesta és una temàtica que en molts clubs esportius, siguin grans o siguin petits, en un moment o altre de la seva vida, pateixen alguns enfrontaments o petits problemes entre els socis pel que fa a la transparència d'aquest cens, que no sempre és la que, en tot cas, en una entitat democràtica hauria de ser. Hi ha hagut controvèrsies diverses, des de, probablement, el club més gran de Catalunya —com és el Futbol Club Barcelona, que precisament no s'ha caracteritzat en els últims temps, precisament, per tenir una transparència massa democràtica, pel que fa a la vigència i l'actualització del cens dels socis i a les possibilitats de votació que aquests tenen quan es comença una campanya electoral— fins a clubs petits, de pobles petits, que, precisament, en algun moment o altre, com he dit, a vegades, per diverses circumstàncies, doncs, no tenen una transparència, no cedeixen l'actualització del cens, com fora de desitjar, davant de processos electorals.

És per això i simplement per això que, aprofitant aquesta proposta del Govern, el nostre Grup va creure oportú incorporar aquesta esmena per fer, doncs, la vida dels clubs molt més democràtica, molt més transparent, i que els socis tinguessin realment un control efectiu d'allò que s'ha de votar, escollir..., i qui té dret a la votació en els processos electorals.

L'altra esmena, senyor president —i ja n'anuncio la retirada—, que és la número 12, feia referència a un aspecte —que després se'n parlarà més— que és la vigència, l'actualització, la projecció de les seleccions esportives catalanes i, en concret, el paper que toca a les federacions, en un aspecte que entenia que, en el que és ara la segona Llei que debatrem, no estava del tot regulat, que és en competicions que podríem dir que no serien formals o oficials, sinó que serien competicions d'encontre o de trobades amistoses, però que, en tot cas, correspondria a les federacions l'impuls i l'organització de la participació de seleccions.

Sigui com sigui —i això, en la segona Llei, poc o molt, ha quedat regulat finalment en les diverses redaccions que se n'han fet—, ens ha semblat, hem cregut oportú retirar-la, tenint en compte que, per nosaltres, és absolutament prioritària l'obtenció del màxim consens, pel que fa no només a aquesta Llei sinó, sobretot, a la segona, que votarem després, la que fa referència a les seleccions. Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Per defensar, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, les esmenes del nostre Grup i, alhora, per fer el posicionament del Grup. I, fins i tot, per dir com ens posicionarem davant les esmenes dels altres grups.

Ja ha estat dit pels qui m'han precedit en l'ús de la paraula que sembla que les lleis sobre l'esport vagin marcades, segellades, pel signe de la urgència. Estem celebrant –cosa insòlita–, un 28 de juliol, un Ple per aprovar dues lleis esportives; hi ha hagut, naturalment, una consulta que ho ha retardat i que ha fet que això es fes en l'últim Ple, però ja, fins i tot en aquest cas concret, els recordo que el que sol ser habitual amb la resta de lleis –un període llarg d'elaboració de ponència–, en aquest cas, no ha tingut lloc.

Però és que, curiosament, dèiem una cosa semblant el 24 de març de 1988 –és a dir, estic parlant de fa onze anys i mig–, quan, en nom del meu Grup, presentava l'esmena a la totalitat d'aquell Projecte de la Llei d'esports: «Goso qualificar aquesta sessió gairebé de lamentable: a corre-cuita, d'una manera precipitada, aquest Ple es veu forçat a examinar i a aprovar una Llei de l'esport catalana, i per a Catalunya, on l'esport ha tingut tantes arrels i on interessa a tants conciutadans i a tantes conciutadanes.

»Una de les grans ocasions de legislar, des d'uns criteris d'autonomia aprofundida, la mantenim avui, perquè el nostre Grup creu que l'error fonamental d'aquesta Llei és que no neix amb la voluntat bàsica d'ordenar i d'impulsar l'esport a Catalunya, sinó d'accelerar el buidatge competencial de les diputacions, i no pas cap als ajuntaments o cap als consells comarcals, sinó cap a un organisme que dependrà directament del Consell del Govern de la Generalitat.» I parlàvem de la importància que havia tingut el treball d'assessorament i de contacte amb els actors catalans de l'esport, «fet que» –dèiem– «ens ha portat a la convicció que l'esport català necessitava una altra llei, una llei diferent, una llei feta des de l'esport i plantejada des d'una indiscutible voluntat d'aprofundiment autonòmic».

Dèiem, a més, que això era important perquè hi havia nous fenòmens; parlàvem, en aquell moment, per exemple, de l'«esponsorització» com a tema nou –estic parlant de fa onze anys i mig–; parlàvem del desequilibri que hi havia quan es parlava d'esports, que es parlava només de futbol i no es parlava d'altres esports, que eren molt importants; que costava molt fer política esportiva, si no érem capaços de tenir en compte que l'esport, precisament, ho era des de ben diferents representacions. I avui, en tot cas, aquesta multiplicitat de representacions té lloc a la llotja dels invitats, en la qual hi ha representants de moltes federacions catalanes esportives i no solament de futbol.

Comentava amb una companya diputada, un moment abans de sortir, que, quan té lloc, segurament, un dels triomfs més espectaculars de l'esport espanyol els darrers anys –que és el campionat del món juvenil de bàsquet–, a tots els informatius –i vaig voler-ho comprovar–, durant dos dies, és una notícia que passa després de la informació sobre els *stages* del Barça i de l'Espa-

nyol a Holanda. I, si us plau, entre el que era una victòria esportiva important i el que eren els *stages*, em penso que no hi havia, no hi hauria hagut d'haver cap dubte. Però és que, naturalment, qui està finançant mitjans de comunicació i equips propis a tots els mitjans de comunicació és un esport, i no els altres.

Si he llegit aquests fragments de la intervenció d'aquest diputat fa onze anys i mig, no era per arqueologia parlamentària, sinó per deixar clar que hem volgut seguir un fil roig que ha centrat el nostre posicionament, i la part que ens ha correspost de gestió, assessorament i administració de parcel·les no gens negligibles de la política esportiva. En aquests onze anys i mig, han passat moltes coses; potser, la més notable, la més sorollosa, la que ens va fer més feliços a tots va ser la celebració dels Jocs Olímpics del 92 a Barcelona. I, també –i subratllo el «també»–, la celebració dels Jocs Paralímpics.

Senyores diputades i senyors diputats, jo els invitaria a llegir les intervencions dels diferents sectors, dels diferents representants –d'aquí i d'arreu del món–, que van fer al començament dels Jocs Paralímpics, i els compromisos que els representants polítics van adquirir a favor de l'esport que quedava representat en aquells Jocs Paralímpics. Quan, en més d'una ocasió, hem hagut de rebre esportistes que podien haver competit en uns nous Jocs Paralímpics, ens diuen: «De veritat recordeu allò que va dir en aquells Jocs Paralímpics?» Tinc la sensació que no. Per tant, quan nosaltres hem insistit en les esmenes, a través d'això, no és per ganes de quedar bé, ni, com deia algú: «Sí, és el gest de bona voluntat envers...» No: és tractar de recordar que hi ha uns compromisos polítics adquirits públicament l'any 1992.

També ha tingut lloc, en aquests anys, un –jo crec que molt important– Congrés Català de l'Esport, i, quan, des d'aquesta tribuna, jo vaig felicitar el senyor Vilaseca –aleshores, en aquell moment, diputat de Convergència i Unió–, quan vaig fer-li la felicitació, és perquè em penso que va ser un congrés modèlic en molts dels aspectes. Bé, fent una nova Llei, se suposa que un tenia en compte les conclusions d'aquell Congrés Català de l'Esport, i em penso, honestament, que aquest Projecte de Llei no recull aquelles conclusions en un percentatge prou alt.

També té lloc la publicació, el 22 de març, del Decret 70/1994, pel qual es regulen les federacions esportives catalanes, segurament, l'element, diguem-ne, d'ordenació jurídica, legislatiu, o d'ordenació de competències més important que es fa des d'aquella Llei de l'esport fins a aquesta.

Què creiem nosaltres que falta en aquesta Llei? En part, ho deia ara el senyor Daniel Terradellas: compromisos de finançament, exigències pressupostàries per al Govern de la Generalitat. Allò que no té partida pressupostària, en política no existeix. Per tant, afirmar que «és prioritari per al Govern català el foment de l'esport», si, després, això no té una traducció pressupostària, no acaba de resultar convincent.

Més suport a l'esport per a les persones amb discapacitats físiques, psíquiques i sensorials –ja ho he co-

mentat; no hi insisteixo—; entendre l'«esport per a tothom» com una conquesta social, com un element a favor de la qualitat de vida. Quan, en el debat de la Llei de l'esport del 88, en aquest cas, el senyor Maties Vives, va dir: «És que nosaltres creiem que un element de modernitat és la Llei de l'esport», la resposta del representant del Grup de la majoria —feta, ho vull dir, perquè, a més, ho recordo, amb una absoluta cordialitat— va ser dir: «Sí, però vostè creu que aquest tema interessa?» Doncs, sí, ara veiem que aquest tema interessa, i, en tot cas, segurament serà, a parer nostre, una de les grans aportacions d'aquesta nova Llei: l'aplicació més rigorosa de les propostes del Congrés Català de l'Esport.

I els comento —ja per acabar— quines són les nostres esmenes. Quant a la majoria d'esmenes presentades —no han estat tantes com les dels altres grups, ni del Grup d'Esquerra Republicana, que han quedat, com si diguéssim, absorbides en el text del Dictamen, en aquests moments; ni del Grup Socialista—, algunes d'elles tenien a veure amb el fet que no acabàvem d'entendre la gradació del règim de sancions. I, a més, se'ns plantejava un dubte —que, en tot cas, torno a plantejar, perquè la cambra, o la que vingui, pugui discutir-ho—: les sancions es continuen contemplant en pessetes. Pot semblar una bestiesa, però: no hauríem de començar a aplicar les sancions en euros? No, sembla una bestiesa, però no ho és, perquè, en tot cas, aleshores, el valor de les sancions té un altre tipus de gradació, segurament, si ho fem d'aquesta manera. No era tant —ho repeteixo— el valor de les sancions, com el fet que no acabàvem d'entendre que una qüestió que ens semblava molt reglamentista quedés dins de la Llei. Però, com que saben que, en cada discussió de llei, ens discutim —tant a l'hora de defensar esmenes com de rebatre-les— sobre si allò pertany al reglament o allò pertany a la llei, em sembla que totes dues posicions tenen prou avaladors; per tant, hem retirat totes aquestes esmenes.

N'hem mantingut tres, que tenen a veure amb la composició del Consell Català de l'Esport, per reforçar els mecanismes de representativitat, però ja els dic des d'ara, senyor president, que, les esmenes 42, 45 i 50, les retirem, perquè, si no han estat assumides pel Dictamen, tenint en compte que el treball, en aquest cas, malgrat la precipitació —el treball de Ponència—, crec que ha estat modèlic —i després de l'altra Llei farem el reconeixement públic d'aquest caràcter modèlic..., si no han estat reconegudes, deixem-les per a un altre desenvolupament posterior.

Quedaria viva una esmena, per nosaltres —i suposo que per a tots— molt important, perquè és la que pot donar la base a una esmena transaccional amb el Grup de Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana, que és l'esmena 33, que —ho repeteixo— pot ser la base d'una proposta de text relacionat amb la qüestió de l'«esport per a tothom». No sé si el senyor Micaló ja ha llegit el text de la proposta —en tot cas, la llegeixo i la passo al senyor president perquè pugui encarregar a algun secretari el fet de tenir-la en compte—; és una esmena transaccional —ho repeteixo— que ens permet parlar del futur de l'esport per a tothom i que té una importància notable per a Catalunya. Acabo dient que nosaltres hem tractat de recollir, en el nostre programa

electoral, el que hem estat dient sobre l'esport. Ho repeteixo —ho hem estat repetint—: aquí tinc l'esborrany d'aquest programa; amb molt de gust, a tots els grups que el vulguin veure —per si el volen plagiar—, els el passaré, perquè em penso que és honest plagiar programes electorals, i veuran que, per nosaltres, és molt clar que l'esport és un instrument excel·lent d'integració social per a les persones amb algun tipus de disminució, per als immigrants d'altres països o per a altres col·lectius en situació de marginació —consideració que pot semblar molt perifèrica, però tant de bo que l'esport, a més, servís per a això.

Si li sembla bé, senyor president, li passo la proposta d'esmena transaccional, signada pel Grup de Convergència i Unió i d'Iniciativa - Els Verds.

No, com que ja la tenen...

El president

Ja la tenim...

El Sr. Riera i Gassiot

Doncs, ja me la puc quedar.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Li estava explicant, al senyor president, que la nostra situació, en aquests moments, és una mica incòmoda, perquè el nostre Grup Parlamentari va presentar tot un seguit d'esmenes a la Llei de jurisdicció esportiva, esmenes que van en diversos sentits, que explicaré tot seguit, tot i que no les haig de defensar perquè van ser aprovades en Comissió. I qual-sevol diria: «Home, doncs, això està molt bé», i efectivament, està molt bé i hem d'estar molt contents perquè aquestes esmenes estiguin aprovades, però resulta que després l'esmena s'aprova, s'incorpora com a text del Dictamen, però jo tinc la sensació —no la sensació, sinó la certesa— que algunes d'aquestes esmenes que van ser aprovades i que són text del Dictamen ara seran derrotades pel vot en contra de Convergència i Unió, amb la qual cosa l'esmena que jo hauria hagut de defensar avui aquí no la puc defensar i al final la perdré.

Bé, dit això, que és un tràmit parlamentari que suposo que tampoc interessarà massa, però que en tot cas representa una situació d'una certa indefensió, almenys per al nostre Grup Parlamentari, sí que faré un posicionament global en relació amb la Llei i, en tot cas, faré un repàs de les esmenes que en el seu dia nosaltres vam presentar.

Què és esport? Esport és «tota activitat física que a través d'una participació, organitzada o no, té per objecte l'expressió o millora de la condició física i psíquica, el desenvolupament de les relacions socials o l'obtenció de resultats en una competició a tots nivells». Aquesta definició de l'esport, aprovada a la Carta eu-

ropea de l'esport el 14 i el 15 de maig de 1992 a Rodes, és una definició posterior a l'aprovació de la Llei de l'esport que va aprovar aquest Parlament. D'alguna manera, és una definició que ha anat evolucionant, com de fet ha evolucionat l'esport, i que d'alguna manera també ve a demostrar que la Llei de l'esport, en aquest cas la nostra Llei de l'esport, la Llei de l'esport de Catalunya, ha quedat desfasada en alguns dels seus aspectes; com també han quedat desfasades d'altres lleis, en aquest cas la Ley del deporte, a nivell de l'Estat espanyol, en molts dels seus aspectes, i que algun dia també, tot i que no toca a aquesta cambra directament, sí que aquest és un debat que s'hauria de fer.

En tota l'evolució del procés que hem anat seguint en relació amb aquesta Llei, hi ha hagut diversos moments i diverses situacions. Primera qüestió: el Govern presenta aquesta Llei amb dues concepcions totalment diferents; per una banda, una reforma tècnica de la Llei, que respon una mica a la voluntat d'adaptació, com he dit abans, i alguns aspectes més concrets i més tècnics, i per una altra banda, el fet que calia incorporar la internacionalització de l'esport català en forma de llei. És evident que aquest era un debat o era una aportació paral·lela a una iniciativa legislativa popular que havia sortit. Era evident que això responia també a una voluntat popular expressada en moltes formes i maneres pel poble de Catalunya, i, evidentment, en parlarem més tard en el debat i en la discussió de la segona Llei; per tant, aquest és un tema que no tocaré.

En qualsevol cas, sí que, d'alguna manera, lamentar la precipitació amb què tot plegat s'ha portat a terme. És cert —i així ho manifestaven diversos diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula— que el debat que caldria fer en relació amb la reforma de la Llei de l'esport s'hauria pogut fer amb molta més tranquil·litat, amb molta més calma, d'una manera totalment diferent, i sobretot tenint en compte aquest concepte d'evolució del món esportiu al nostre país.

Separat, doncs, el tema de la internacionalització —que, hi insisteixo, després en parlarem, i a bastament, perquè jo crec que és un dels aspectes importants en el dia d'avui, malgrat que es vulgui diluir en alguns casos—, les esmenes que va presentar el nostre Grup anaven en diverses línies: per una banda, pròpiament en el tema internacional; per altra banda, en la línia de dedicar més recursos al món de l'esport, assignatura pendent permanentment..., i, és clar, aquesta és una assignatura pendent que comença a preocupar, perquè, si bé després en parlarem una altra vegada, està molt bé parlar d'internacionalització de l'esport, però si no hi ha els recursos perquè això sigui possible, no només perquè es pugui participar, sinó per muntar una estructura esportiva com a país, potent i forta, doncs, difícilment podem pensar que la internacionalització serà una realitat, no?

Per tant, aquest era un aspecte que ens amoinava i ens amoina molt especialment i que, evidentment, tindrà una lectura en els pressupostos, però que la Llei no ha estat possible que la tingués d'una manera clara i explícita. La racionalitat del paper que ha de jugar l'Administració en el món de l'esport i la societat civil en el món de l'esport; l'adaptació de l'esport als nous temps —i, per tant, una mica, en aquest sentit, també, alguns

aspectes puntuals de les esmenes que vam presentar han estat recollits—, i un altre aspecte que per a nosaltres és molt important i que ha estat extraordinàriament polèmic aquest dies, que és el concepte d'«esport per a tothom».

Hi ha hagut una reacció, jo crec que desmesurada i, d'alguna manera, injusta, en relació amb aquesta qüestió. El senyor Terradellas ens acusava d'un cert festeig en relació amb aquest tema, Convergència i Unió i Esquerra Republicana; jo crec que, més que un festeig, aquí s'ha produït..., sí, primer que seria un festeig a tres bandes, perquè Iniciativa per Catalunya, en definitiva..., l'esmena transaccional que acaba de plantejar el senyor Riera és la solució una mica d'això, i és una esmena transaccional que firmem Convergència i Unió, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana; per tant, el festeig seria a tres bandes. Però, en tot cas, el que sí que dedueixo no és que el problema sigui el festeig, sinó que el problema és la gelosia; la gelosia, en aquest cas del PSC, de no haver estat capaç de sumar-se a aquesta concepció progressista del que ha de ser l'esport. Perquè aquí hi ha un fet diferencial en tota la qüestió, i és una concepció progressista, una lectura progressista del món de l'esport.

El concepte d'«esport per a tothom» —i permetin-me que m'allargui una mica en aquest tema, perquè crec que és important en aquests moments fer-ne un esment especial— sorgeix com a resultat d'un debat general entorn dels canvis i l'evolució produïts en la societat contemporània; vol expressar la nova funció que l'activitat físicoesportiva ocupa dins d'una societat dinàmica com la nostra. Per aconseguir aquest objectiu es relaciona el concepte «esport per a tothom» amb una naturalesa i unes funcions socioculturals que s'emmarquen en la millora de la salut, en l'educació permanent de les persones, el seu benestar, en el lleure i la recreació. Aquest concepte ampli no descarta cap activitat físicoesportiva o jocs ludicotradicionals.

Cal entendre que existeixen persones que sempre practiquen una modalitat esportiva concreta, però avui en dia això és un fet molt més ampli. Les persones tenen tendència a ser multifacètiques i poliesportives, fins i tot simultàniament dins d'un mateix període de temps. Tanmateix, al llarg de la vida ens podem trobar amb diferents situacions físicoesportives, en funció de la nostra condició físicopsíquica o sociocultural. L'esport per a tothom és una idea per fer que l'activitat física, reglada o no, arribi a practicar-se a tot arreu, bé individualment o bé col·lectivament: clubs, associacions, administracions —especialment la municipal—, empreses de serveis, etcètera, sense cap mena de discriminació per raó de sexe, religió, edat, condició psíquica, física, econòmica, cultural o altres que poguessin existir.

Aquests conceptes, que per altra banda no són nous, tenen el seu naixement a finals del segle passat, amb l'aparició de les grans organitzacions europees de l'esport per a tothom actuals. Aquestes, en el moment de la seva fundació, no estaven gens allunyades del moviment olímpic de l'època, i ambdues han seguit una evolució paral·lela durant tot aquest segle.

Cal destacar que no estem parlant d'un moviment localitzat en un país en concret, sinó que més aviat estem parlant d'un moviment que creix de forma simultània, especialment a Europa, fet que provoca fins i tot que existeixin polítiques i programes concrets dins de diferents governs, i s'arriba a la redacció de la Carta europea de l'esport per a tothom, que s'aprovà en la Conferència de Ministres Europeus de l'Esport celebrada a Brussel·les l'any 1975, i és l'any 1988 en què el mateix Consell d'Europa adopta els principis de l'esport per a tothom, impulsant polítiques i recomanacions en aquesta direcció. Aquest fet va permetre que l'interès per l'esport per a tothom augmentés i s'imposés majoritàriament en les propostes i l'execució de polítiques esportives que havien de portar a terme molts governs.

Molts clubs importants del nostre país, d'alguna manera, s'han afegit a aquesta dinàmica, i en aquests moments estan oferint serveis als seus associats. D'alguna manera, el fet d'oferir aquests serveis és el factor més important per promoure aquest avenç, sense oblidar tampoc el naixement d'organitzacions que directament, des de la seva fundació, ja partien d'aquest punt de referència.

Com remarquen la Carta internacional d'educació física i l'esport, adoptada per la UNESCO l'any 78, i la nova Carta europea de l'esport, s'ha complert aquell objectiu bàsic que diu que la finalitat d'una política orientada a l'esport per a tothom ha de portar les condicions òptimes perquè els sectors més amplis possibles de la població puguin practicar l'esport regularment, d'acord amb els interessos i les aptituds de cada persona.

A Catalunya, l'enquesta sobre la pràctica d'activitats físicoesportives, realitzada per l'Institut Dym per encàrrec de la Generalitat, posa de manifest que existeix un 63% de la població que declara fer esport de forma regular; estem parlant de 3.780.000 persones –66% d'homens, 59% de dones–, una xifra extraordinàriament important i que és 7,5 vegades més gran del que fins avui s'ha anomenat «esport català», és a dir, 502.000 persones. Per nosaltres, l'esport català ha de ser la suma de totes les modalitats i activitats físicoesportives, i l'esport per a tothom ha de disposar d'una estructura estable que tingui la capacitat de coordinar, organitzar, assessorar i fomentar activitats adreçades a tota la població, sense fer cap distinció, i convertir-se en un factor de participació i de modernització de la societat actual.

He fet èmfasi en tota aquesta qüestió perquè, com he dit abans, d'alguna manera, nosaltres vam sentir una sensació d'incomprensió en un cert moment, sobretot expressada per part d'algunes federacions. El que hem fet amb aquesta Llei és normalitzar una situació, no treure a ningú competències, no treure a ningú protagonisme. Al contrari, jo crec, sincerament, que el paper que hem jugat tots plegats, els grups parlamentaris especialment, però també la societat civil, ha estat de donar un major protagonisme a l'esport, un major protagonisme a les federacions; només faltaria! Ara, això no vol dir que no hàgim estat capaços..., i jo crec que finalment, amb la transacció que hem introduït, no

és que això sigui una gran meravella, però com a mínim hem entrat en el tema i, com a mínim, entrem, diguem-ne, en el que seria un concepte de futur per al món de l'esport; hem avançat una miqueta. I llavors, per tant, jo crec que no ens mereixem el mal tracte que hem tingut en alguns aspectes.

En relació amb altres temes –molt ràpidament–, com he dit abans, hi ha tot un seguit d'aspectes que regula aquesta Llei, com per exemple poden ser l'esport escolar, l'ús públic de les instal·lacions escolars de què s'ha parlat abans i que crec que també és molt important, sobretot en relació amb el paper que poden jugar els ajuntaments, el paper mateix de l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, l'estructura esportiva que s'adopta amb la creació del Consell Català de l'Esport i tota la qüestió de les instal·lacions i els equips esportius.

És evident, per tant, que estem davant d'una llei que és important, una llei que requeriria haver-ne fet el debat previ, i, per tant, el treball en ponència molt més espaiat en el temps, amb molta més capacitat de pactar temes –i sobretot em refereixo als temes tècnics–, i que també té un altre aspecte important, que és la lectura internacional, malgrat tot, en aquest aspecte. És a dir, aquí no estem plantejant, en aquesta Llei, sobretot després de treure els articles que aniran després a la iniciativa legislativa popular, no estem plantejant directament la internacionalització de l'esport català, però sí que estem plantejant tot un seguit d'aspectes que afectaran la internacionalització de l'esport català, i, per tant, la regulació del Comitè Olímpic, no directament, però sí alguns aspectes, diguem-ne, que indirectament li pertocuen..., d'alguna manera, el senyor Terradellas ha fet esment de dos articles que eren esmenes que nosaltres vam plantejar i que tinc la sensació que no acabaran en el text de la Llei, però, bé, què hi farem? En qualsevol cas, eren, d'alguna manera, apostes de futur que el nostre Grup Parlamentari entenia que calia fer, sobretot per deixar molt clar que Catalunya el que vol és ser un país esportivament normal. Diferent dels altres? No, absolutament normal. És a dir, què té un país normal? Doncs, té una estructura esportiva en la qual hi ha tot un seguit d'aspectes: des de l'esport escolar, l'esport de base, l'esport federat..., té instal·lacions, té una estructura, té una medicina esportiva i té un esport d'elit, i aquest esport d'elit té unes relacions, i a aquest esport d'elit s'hi arriba a partir de tot un seguit de mecanismes. El que nosaltres volem és que Catalunya disposi de tot això, ni més ni menys, ni a favor ni en contra de ningú. Aquesta és la gran diferència.

I, perquè això sigui possible, a aquesta Llei també calia fer-li alguns retocs, alguns retocs que en forma d'esmenes vam presentar, que es van aprovar i que tant de bo al final acabin convertint-se en llei.

En qualsevol cas, és evident que només hem fet una part del discurs. La segona part vindrà d'aquí a una estona.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intentaré fer el torn en contra de totes les intervencions que hi ha hagut abans, i també el posicionament del nostre Grup.

S'ha parlat, en especial pel Grup del PSC, del Consell Català de l'Esport. És evident que tenim diferents maneres de veure l'organització. Des del PSC sembla que es pretén la supressió o es voldria la supressió de la Secretaria General com a òrgan de direcció i substituir-lo per la figura del secretari general com a president del Consell Català de l'Esport. Nosaltres entenem que és una proposta organitzativa del Govern i que té el dret d'organitzar-se com ells creguin oportú, però a la vegada també ho veiem molt positiu perquè, per un costat, es dona un impuls a la política esportiva, i per l'altre costat, hi ha un braç executor de gestió amb una autonomia administrativa totalment separada, i això fa que sigui..., que provoquem una administració molt més dinàmica i que, per tant, fomenti i sigui molt positiu per al desenvolupament de l'esport. Aquesta organització no és un invent, sinó que és comparable a moltes altres organitzacions esportives, tant d'Espanya com d'arreu d'Europa.

El senyor Terradellas també ens parlava del Tribunal Català de l'Esport. El Tribunal Català de l'Esport ha funcionat fins ara, doncs, com el Comitè Català de Disciplina Esportiva, i funcionarà, tal com ha explicat molt bé el conseller, aquest Tribunal, constituint-lo set lletrats: quatre, a proposta de la UFEC, i tres, que nomenaran els col·legis d'advocats de Catalunya. El senyor Terradellas voldria que la UCEC hi tingués dos representants; el nostre Grup no ho veu convenient, i per això, doncs, no hi dona suport, perquè entenem que el Tribunal Català de l'Esport és i ha de ser un òrgan jurisdiccional, bàsicament, de funcions revisores dels actes i els acords dels òrgans federatius.

Nosaltres no creiem oportú integrar l'esport escolar en aquest Comitè Català de Disciplina, ja que per nosaltres és molt diferent valorar l'actuació d'un nen o una nena en edat escolar o d'un esportista federat o professional. Per tant, doncs, nosaltres tampoc volem donar suport a aquesta esmena, i també li faria un altre recordatori, un altre esment, que és que els consells esportius són entitats privades i, per tant, són de lliure associació. No entenem que des de la Llei es pugui obligar els consells comarcals esportius a participar-hi.

Quant a l'àmbit, fins ara, dels clubs esportius, entenem que, amb les seves esmenes, pretén modificar, en general, certs conceptes i tipologies de l'associacionisme esportiu, si a l'esmena 22, de què vostè parlava, voldria incorporar determinats requisits més propis –entenem nosaltres– d'un desplegament reglamentari, tal com deia l'Ignasi Riera, que no de regulació legal.

Quant a l'esmena 23, que també n'ha parlat, de les societats anònimes esportives, aquesta esmena, doncs, impulsa la supressió de l'obligatorietat d'inscripció en el registre d'entitats esportives de la Generalitat de Catalunya, quan, amb aquesta regulació del Projecte de llei, es troba totalment en concordança amb el previst en la Llei 10/90, la Ley del deporte español.

Si passem a l'aspecte de l'INEF i Escola Catalana, en què també ha fet una certa pressió aquí, diguem-ne, les esmenes 54 i 56, doncs, semblen promoure la configuració d'una Escola Catalana de l'Esport com a centre docent de la Generalitat, suprimint la disposició addicional 15, que regula l'INEF, i, en canvi, incorporant un apartat 15, de regulació de l'Escola Catalana d'Esport. Nosaltres entenem que és una circumstància totalment inadmissible des del punt de vista tècnic i legal. I, d'altra banda, voldria recordar, també, que les adscripcions orgàniques dels centres o organismes de la Generalitat no cal incorporar-les per llei.

Respecte a les esmenes 81, 82 i 83, també entenem que no són acceptables perquè, en primer lloc, el Departament d'Ensenyament pot no tenir, en el futur, competències en matèria d'esports, i, d'altra banda, el vicepresident de l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya ha de ser el secretari general de l'Esport i no el president del Consell Català de l'Esport, ateses les característiques d'un i d'altre càrrec.

S'ha parlat, també, de Pla d'instal·lacions i, molt especialment, del finançament. El senyor Riera ens recordava, fa onze anys, que deia que, des d'aquí, des d'aquesta mateixa tribuna, només es parlava, en aquell temps, del futbol. Avui, ell mateix ens deia, doncs, que hi ha representants de moltes federacions i que, per tant, l'esport català ha tingut un canvi, un canvi important.

S'ha dit, per altra banda, que no hi ha planificació, que són papers mullats..., però, en definitiva, hem anat a parar, sempre, al tema dels pressupostos. Si hi ha hagut aquest canvi que deia el senyor Riera, en aquests onze anys, suposo que l'Administració alguna cosa hi deu tenir a dir. I podem parlar, doncs, que, en el tema del finançament –perquè és, realment, el cavall de batalla, i allà on anem–, en la propera Llei parlarem, doncs, d'una part del finançament de les seleccions catalanes, però, textualment, aprovarem una proposta de llei que diu: «S'han d'habilitar els crèdits pressupostaris necessaris, en el Departament competent, per raó de la matèria, per tal de donar compliment al que s'estableix en aquesta Llei.»

Aquesta disposició, que quedarà inclosa en la refosa conjunta que es farà amb el Projecte de llei de jurisdicció esportiva –aquesta que aprovarem d'aquí a uns moments–, denota de forma imperativa l'obligació de finançar, tant les seleccions catalanes –que ja és el que aprovarem– com l'esport català en general. Ara, quant a la concreció dels imports a destinar, l'instrument polític i tècnic és la corresponent Llei de pressupostos que, cada any, es debat en aquest Parlament. Jo crec que és el moment més important per poder incorporar en el món de l'esport, segons les necessitats, les partides pressupostàries adients. Nosaltres no volem que el Govern ja tingui una càrrega de sortida, tal com propo-

sava el Grup del PSC, amb aquest 0,7 per mil del producte interior brut, perquè, depenent de les necessitats del país, doncs, pot ser important augmentar el nivell pressupostari per al món de l'esport, o potser, també, en altres àmbits.

Només, com que s'ha parlat de les seleccions esportives, de falta de planificació, de falta d'inversió, dir que, en el temps del 81 al 99, en tots aquests anys de Govern, s'han invertit 43.000 milions de pessetes, que això ha afectat un total, quasi, de 2.500 instal·lacions, tant noves com de remodelatge. Però també, de cara al futur, de cara a aquest pròxim quadrienni, està previst que es pugui incrementar en un 10% el nombre d'equipaments esportius. Per tant, superarà, quasi, un total de 1.000 equipaments més, dels quals la meitat, uns 500, seran de promoció pública i, per tant, podran tenir l'ajuda econòmica de la Generalitat. Es pot dir que la Generalitat té previst subvencionar inversions amb més de 6.000 milions de pessetes en aquests propers quatre anys.

Per tant, senyor president, dir-li que el nostre Grup no donarà suport a cap de les esmenes que queden vives, a excepció de l'esmena número 22, socialista, i la 51, popular. Dir-li també, senyor Benach, que, per un malentès –i ho sento–, el nostre Grup votarà en contra de les disposicions addicionals primera, al punt 18 de l'apartat 3, i de les disposicions addicionals novena i desena, així com de l'expressió «d'àmbit català», de l'apartat b de l'article 82, segons consta a la disposició addicional tercera.

El senyor Ignasi Riera també ens ha recordat que, el 24 de març del 88, es va viure aquí un debat; jo crec que aquell dia va ser un dia molt important per a l'esport català. Jo vaig tenir ocasió, aquell dia, d'entrar, per primera vegada, en aquest recinte, però assegut a la tribuna de convidats, i vaig poder seguir aquell debat, en què van intervenir diputats aquí presents com el senyor Josep Curto –ho recordo–, el senyor Ignasi Riera, el mateix senyor Terradellas i el meu benvolgut company Joan Aymerich. Aquell dia, jo considero que es va fer una feina i un pas endavant molt importants per a l'esport català. Jo crec que avui en fem un altre –un altre pas molt important. Ho ha explicat el conseller en la seva presentació de la Llei: és important la Llei de jurisdicció esportiva, crear el Consell Català de l'Esport, el Comitè Català, el Tribunal Català de Disciplina, les comissions antidopatge, la comissió antiviolença... Per tant, entre aquesta Llei i la que aprovarem d'aquí a uns moments –el Projecte de Llei–, jo crec que aquest serà un dia molt assenyalat per a l'esport català, i jo voldria donar les gràcies, les gràcies a tots els companysponents, però guardarem tot el capítol d'agraïments per a la propera Llei que farem d'aquí a uns moments.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Procedirem, seguidament, a la lectura de les esmenes transaccionals i de les esmenes tècniques. Prego al secretari primer de la Mesa que doni lectura a l'esmena número 33, transaccional.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta esmena transaccional a l'esmena 33, que està signada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa - Els Verds, diu així: «L'apartat 7 de la disposició addicional primera queda de la manera següent:

«7. Es modifica l'article 18 de la Llei 8/1988, que queda redactat de la següent manera:

»Article 18.1

»a) Només es pot reconèixer dins l'àmbit territorial de Catalunya una federació esportiva per a cada esport, modalitat esportiva o conjunt de modalitats esportives que deriven d'un concepte o d'un objecte principal, o que hi estan connectats.

»b) Se n'exceptuen les federacions poliesportives dedicades al foment, l'organització i la pràctica de distintes modalitats en les quals s'integren, únicament, esportistes amb disminucions o discapacitats físiques, psíquiques, sensorials o mixtes.»

I «c) Així mateix, a fi d'establir un marc adequat per a la coordinació d'aquelles entitats esportives que tenen com a objectiu desenvolupar, fomentar i practicar l'activitat física o poliesportiva sense afany de lucre, de forma no reglada i adaptada a les necessitats i condicions de cada col·lectiu o persona, s'ha de reconèixer la Federació Catalana de l'Esport per a Tothom com a ens de promoció de l'esport. Aquesta entitat exerceix les funcions de promoció i organització d'activitats físiques i esportives de caràcter lúdic, formatiu i social, no podent realitzar les activitats competicionals pròpies de les federacions esportives catalanes.»

Esmena transaccional a l'esmena 77, del Grup Parlamentari Popular. Està signada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i Grup Popular, i diu així:

«S'afegeix un nou apartat a l'article 82, segons regulació que fa la disposició addicional tercera, d'acord amb el redactat següent:

»a bis) Col·laborar amb les administracions competents en la prevenció, control i repressió de l'ús de substàncies prohibides i mètodes no reglamentaris destinats a augmentar artificialment la capacitat física dels esportistes o a modificar el resultat de les competicions.»

Les esmenes tècniques diuen així:

«Esmena tècnica a l'apartat 5.1 de la disposició addicional primera» –està signada, o proposada, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Socialista–:

«A l'objecte d'identificar més adequadament la naturalesa jurídica dels consells esportius, als efectes del que disposa aquest Projecte de Llei, es proposa l'aprovació d'aquesta esmena tècnica, en el sentit que el punt 1 de l'apartat 5 de la disposició addicional cinquena quedi redactada de la següent manera:

»1. Els consells esportius, en la seva qualitat d'agrupacions esportives, són entitats privades d'interès públic i social, sense afany de lucre, que tenen per objecte el foment, l'organització i la promoció de l'activitat es-

portiva en edat escolar, els quals, si escau, als efectes d'executar o gestionar la política esportiva dels consells comarcals, poden establir els convenis de col·laboració corresponents.»

La següent esmena tècnica apareix signada per tots els grups parlamentaris i diu així:

«La nova redacció donada per l'apartat 20 de la disposició addicional primera, quan es refereix a l'obligatorietat, dels centres on es practiqui l'esport, de subscriure un contracte d'assegurança de responsabilitat civil, aconsella la introducció d'aquesta esmena tècnica per tal d'evitar la incoherència entre el nou apartat 3 de l'article 61 i la lletra c de l'article 49 de la Llei 8/88; per tant, es proposa l'aprovació d'aquesta esmena tècnica, en el sentit d'introduir un nou apartat 18 bis a la disposició addicional primera, d'acord amb el següent text:

»18 bis) Es modifica la lletra c de l'article 49 de la Llei 8/1988, que queda redactada de la manera següent:

»c) Promoure la seguretat en la pràctica esportiva i l'assessorament mèdic i de la salut en l'activitat física del lleure.»

Finalment, hi ha una sèrie d'esmenes tècniques i terminològiques que ha proposat el lletrat adscrit a la Comissió, senyor Santaló, i que diuen així:

«Examinat el text del Dictamen aprovat per la Comissió i que ha de ser objecte de la consideració del Ple del Parlament, el lletrat que sotasigna proposa la introducció de les següents esmenes tècniques, que descriu i motiva a continuació:

«1. Esmena tècnica al paràgraf quart de l'exposició de motius. A l'objecte de dotar aquest paràgraf d'una redacció més intel·ligible, es proposa, sense modificar el seu contingut material, que aquest quedi establert de la següent manera: "Seguint amb la mateixa intenció que aquesta Llei pugui servir com a eina efectiva per a l'exercici de la potestat disciplinària, el títol tercer regula els procediments jurisdiccionals de manera que no en calgui cap desenvolupament ulterior. Els òrgans que han d'exercir les potestats jurisdiccionals atorgades a entitats i federacions tenen en aquesta Llei la via processal per exercir-les, respectant els principis informadors del règim sancionador."

»Esmena tècnica a l'article 1. Com sigui que la Llei que ens ocupa no només es limita a regular la jurisdicció esportiva, sinó que, a més, comprèn la modificació de la Llei 8/88, de l'esport, i la Llei 11/84, de creació de l'Institut d'Educació Física de Catalunya, es proposa de reflectir aquesta circumstància en el redactat de l'esmentat article, que quedaria així: "L'objecte d'aquesta Llei és regular la jurisdicció esportiva en els seus tres àmbits: el disciplinari, el competitiu i l'electoral, i modificar la Llei 8/88, de l'esport, i la Llei 11/84, de creació de l'Institut d'Educació Física de Catalunya."

»Esmena tècnica a l'apartat 23 de la disposició addicional primera. Com sigui que la regulació que es contempla en aquest apartat no té la consideració de dret intertemporal, es proposa que aquest quedi redactat de la següent manera: "S'afegeix un nou apartat a l'article 50 de la Llei 8/1988, amb el text següent:

»7) El pla director ha d'ésser revisat cada cinc anys."

»Esmena terminològica a l'apartat 4 de la disposició addicional primera. Es proposa substituir l'expressió "activitat competencial" per la d'"activitat competicional", que és la que li ha de correspondre d'acord amb el context normatiu al qual es refereix.

»Esmena terminològica a l'apartat 22 de la disposició addicional primera. Es proposa substituir l'expressió "esborrany de pla" per la d'"avantplà", per tal d'ajustar-se a la denominació que s'utilitza al respecte.»

I, finalment, «esmena tècnica a la disposició addicional segona. Com sigui que a la disposició addicional segona es modifica íntegrament el títol quart de la Llei 8/1988, es proposa substituir l'expressió: "S'afegeix un títol quart a la Llei 8/1988" –la resta igual– per la de "es modifica el títol quart de la Llei 8/1988".»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer. Acabada la lectura de les esmenes transaccionals i tècniques, passaríem, en primer lloc, a la votació de les esmenes... Se suposa que, amb les esmenes transaccionals, hi ha la retirada de les esmenes que han donat origen a les transaccions. (Pausa.) D'acord.

Passaríem, per tant, a la votació, i demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

En primer lloc, votariem les esmenes del Grup Popular. Votariem, separada, l'esmena número 51 i deixariem per votar a les transaccionals l'esmena 77, del Grup Popular, que ha sigut transaccionada.

Per tant, votariem la resta d'esmenes del Grup Popular. És correcte, senyor Terradellas?

El Sr. Terradellas i Redon

Senyor president, l'esmena número 51, del Grup Popular, sí que la demanem en votació separada, però també la resta de les esmenes: tant la 55 com la 86, com, al nostre entendre, la 60 i la 88 poden anar agrupades, del Grup Popular.

El president

Una per una, les vol votar?

El Sr. Terradellas i Redon

No, senyor president. La 60 i la 88 poden anar juntes.

El president

Pot tornar-m'ho a repetir...?

El Sr. Terradellas i Redon

Senyor president, la 51, que vostè comentava...

El president

Separada. Aquesta és clara.

8550

El Sr. Terradellas i Redon

La 55, la 60 i la 88, i la 86 separada de les dues anteriors que he dit.

El president

Són cinc votacions, així?

El Sr. Terradellas i Redon

Sí, perdó, senyor president: la 51 i la 86 podrien anar juntes.

El president

La 51...

El Sr. Terradellas i Redon

I la 86 podrien anar juntes. *(Pausa.)*

El president

Molt bé. Votarem, en primer lloc, l'esmena número 51.

Iniciem la votació. *(Pausa i remor de veus.)*

S'ha desconnectat, s'ha desconnectat. O sigui que aquesta votació queda anul·lada. Tornarem a repetir la votació. De la Mesa només han votat dos membres, per exemple.

Tornem a votar l'esmena número 51.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 94 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Votaríem, ara, l'esmena número 55.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 14 vots a favor, 74 en contra i 25 abstencions.

Votaríem seguidament l'esmena número 60.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 14 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament l'esmena número 86.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 39 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció.

I votarem seguidament l'esmena número 88.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 14 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció.

Passarem a votar les esmenes del Grup Socialista. S'ha de tenir en compte que les esmenes números 3, 6, 7, 8, 9, 10, 13, 15, 36 i 73 han sigut retirades. És correcte, senyor Terradellas? *(Pausa.)* Gràcies, senyor diputat.

Per tant, votarem separatament l'esmena número 22, i també, perquè ha sigut demanada votació separada, els números 80, 84, 85, 90 i 91; n'ha sigut demanada vo-

tació separada pel Grup Popular. És així? *(Pausa.)* És correcte.

El Sr. Riera i Gassiot

Senyor president, el nostre Grup ha demanat votació separada –li hem passat una nota–, del Grup Socialista –perquè les pensàvem votar favorablement–, la 22, la 80, la 84, la 90 i la 91.

El president

22...

El Sr. Riera i Gassiot

80, 84, 90 i 91, i així li ho hem passat.

El president

84?

El Sr. Riera i Gassiot

90 i 91.

El president

Bé, però no lliga. Haurem de tornar a fer votacions separades. Començarem per l'esmena 22, perquè la 80, 84, 90 i 91 podríem fer-les juntes, si els diputats del Grup Popular ho accepten, separant la 85. Hi estarien d'acord? D'acord.

Votarem, en primer lloc, l'esmena número 22.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 100 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

Votaríem seguidament les esmenes 80, 84, 90 i 91.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 44 vots a favor, 55 en contra i 14 abstencions.

I votaríem, per últim, l'esmena número 85.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 40 vots a favor, 58 en contra i 17 abstencions.

Passarem seguidament a votar les esmenes del Grup Mixt. Si les meves notes són correctes, no queda cap esmena del Grup Mixt. *(Remor de veus.)* L'esmena 12, votació separada, no? Ha sigut retirada. Perdó, perdó: queda la resta d'esmenes del Grup Socialista per votar.

Iniciem la votació de la resta d'esmenes del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 26 vots a favor, 56 en contra i 33 abstencions.

Procediríem ara a votar l'única esmena que queda del Grup Mixt. És així, senyor Morera?

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, senyor president: l'11. La 12 ha estat retirada.

El president

Iniciem la votació de l'esmena número 11, del Grup Mixt.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 3 vots a favor, 82 en contra i 30 abstencions.

Procedirem seguidament a la votació de les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, tenint en compte que les esmenes 42, 45 i 50 han sigut retirades i que hi ha una esmena transaccional que la votarem si...

El Sr. Riera i Gassiot

Per tant, senyor president, tinc la sensació que, retirades les altres esmenes i també retirada la que dona lloc a la transaccional, no queda cap esmena d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds...

El president

No votarem esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, perquè no en queda cap de viva. (*Remor de veus.*)

Passarem a continuació a votar les esmenes transaccionals. (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Perdó: separades? Digui'm quines. La 33 i la 77, separades.

Iniciem la votació de l'esmena transaccional emparada per la 33.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 75 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció.

I votarem seguidament l'esmena número 77.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

I, a continuació, passarem a la votació de les esmenes tècniques.

Iniciem la votació de les esmenes tècniques.

Les esmenes tècniques han sigut aprovades amb un sol vot en contra: 114 a favor i un vot en contra. Queden aprovades.

Procedirem ara a la votació del text del Dictamen, que també forma un conjunt de votacions que hem de fer.

Votaríem, en primer lloc, l'apartat 2, lletra b, de l'article 55.

Iniciem la votació, per tant, de l'apartat 2, lletra b, de l'article 55.

Iniciem la votació.

L'apartat 2, lletra b, de l'article 55 ha sigut aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions.

Votarem seguidament, segons les indicacions que ha rebut aquesta Presidència, conjuntament, l'article 58; l'apartat 1 de l'article 59; l'apartat 2 de l'article 60; del punt 7, l'apartat 4, lletra b, de la disposició addicional primera; del punt 7, l'apartat 4, lletra d, de la disposi-

ció addicional primera, i el punt 19 de la disposició addicional primera. És correcte per als senyors portaveus? És correcte?

Iniciem la votació, per tant, d'aquest conjunt de preceptes.

Iniciem la votació.

Aquests articles i apartats han sigut aprovats per 88 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Procediríem, a continuació, a votar, primer, el punt 1, apartat quart, de la disposició addicional primera; el punt tercer de la disposició addicional primera; el punt quart de la disposició addicional primera; el punt cinquè de l'apartat tercer de la disposició addicional primera; el punt 5, apartat 4, de la disposició addicional primera; el punt 11 de la disposició addicional primera; el punt 13, apartat 3, de la disposició addicional primera; el punt 13, apartat 4, de la disposició addicional primera; el punt 13, apartat 6, de la disposició addicional primera; el punt 7 de la disposició addicional primera; l'article 63, apartat 1, de la disposició addicional segona; l'article 69, apartat 1, de la disposició addicional segona; l'article 69, apartat 2, de la disposició addicional segona; l'article 83 de la disposició addicional tercera; l'apartat 2 de la disposició addicional quarta, i la disposició addicional cinquena. És correcta, per part dels portaveus, aquesta votació conjunta?

Està separat el punt 16 de la disposició addicional primera, perquè n'ha sigut demanada votació separada pel Grup Popular. (*Veus de fons.*) Perdó? Una altra? Senyor ponent...

El Sr. Micaló i Aliu

El punt 18, que no està inclòs aquí, també votació separada, en el seu apartat tercer.

El president

Perdoneu. El punt... (*Pausa.*)

El Sr. Micaló i Aliu

Només és si el punt 18 no hi està inclòs.

El president

No hi està inclòs, no l'he citat per res. L'únic que he separat del bloc que tenien els ponents és el punt 16 de la disposició addicional primera, perquè me n'ha sigut demanada votació separada pel Grup Popular. Totes les altres... (*Remor de veus.*) El Grup Socialista?

El Sr. Terradellas i Redon

Sí, senyor president, al nostre entendre, el punt 23 de la disposició addicional primera també podria estar inclòs en aquest...

El president

Hi està inclòs.

El Sr. Terradellas i Redon

Hi està inclòs. D'acord, moltes gràcies.

8552

El president

Si ho volen, els tornaré a llegir tots... (*Veus de «No, no!»*) Per tant, passarem a la votació de tots aquests punts.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut aprovats per 89 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Votaríem seguidament el punt 16 de la disposició addicional primera.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut aprovat per 75 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció.

I ara votarem diversos punts de què m'ha sigut demanada votació separada. El primer d'ells és la votació del punt 7, apartat primer, de la disposició addicional primera, de què m'ha sigut demanada votació separada pel Grup Popular.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut aprovat per 75 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció.

El punt 18, apartat tercer, de la disposició addicional primera.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 8 vots a favor, 99 en contra i 9 abstencions.

Passem a votació el punt 22 de la disposició addicional primera.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut aprovat per 75 vots a favor, 41 vots en contra i cap abstenció.

Procedirem seguidament a la votació de l'expressió «d'àmbit català», de l'apartat b de l'article 82 de la disposició addicional tercera.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 14 vots a favor, 65 vots en contra i 37 abstencions.

Passarem a la votació de la resta de l'article 82 de la disposició addicional tercera.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Passarem, a continuació, a la votació de la disposició addicional setena.

Iniciem la votació.

Aquest punt de la disposició addicional setena ha sigut aprovat per 102 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.

La disposició addicional vuitena.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut aprovat per 75 vots a favor, 39 en contra i una abstenció.

Votarem seguidament les disposicions addicionals novena i desena.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 20 vots a favor, 96 en contra i cap abstenció.

I votarem, seguidament, la resta del Dictamen.

Iniciem la votació.

La resta del Dictamen ha sigut votat per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle i, per tant, queda aprovada aquesta Llei i exhaurit el primer punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes

Seguidament, passarem al debat del segon punt de l'ordre del dia: Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes.

Iniciem el segon punt: el debat d'aquest Dictamen de la Comissió de Política Cultural, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu sobre la Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes.

Comença el debat amb les esmenes reservades per defensar en el Ple. Per ordre de presentació de les esmenes i per un temps límit, per a cada un dels grups esmenants, de deu minuts, en primer lloc, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera per defensar les seves esmenes, per un temps màxim de deu minuts.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull iniciar aquesta intervenció, en nom del Grup Parlamentari Popular, fent un reconeixement públic de totes i de tots els catalans i catalanes que, els darrers mesos i de bona fe, han signat i han recollit signatures per tractar de fer realitat el seu somni: el somni que Catalunya pugui tenir seleccions esportives pròpies que puguin participar en competicions oficials de caràcter internacional. A tots ells i també a la Comissió promotora de la iniciativa legislativa popular de suport a les seleccions catalanes, el nostre respecte i el nostre reconeixement per la tasca de mobilització social que aquest projecte ha generat a Catalunya.

Un esforç i una tasca de mobilització que, com s'ha reconegut –fins i tot per part dels sectors més entusiastes–, no es veurà traduïda, en la pràctica, en la consecució dels objectius que van motivar la presentació d'aquesta iniciativa legislativa popular de suport a les seleccions catalanes. Aquesta és una Llei de gran contingut simbòlic i polític i d'escassa o de nul·la aplicació pràctica, perquè, com s'ha dit, la major dificultat per a

la participació de Catalunya en competicions internacionals prové dels reglaments de les federacions internacionals dels diferents esports i, malauradament, aquest obstacle, no el podrà superar una Llei aprovada pel Parlament de Catalunya.

El Grup Parlamentari Popular no s'oposa –no s'hi ha oposat mai– que les federacions catalanes dels diferents esports puguin participar en competicions internacionals; ho hem dit i ho reiterem avui. El que no volem és obrir la porta que, en un futur, Catalunya pugui enfrontar-se a Espanya, o Espanya a Catalunya. És a dir, el Grup Parlamentari Popular no vol obrir cap possibilitat que una part de l'Estat pugui enfrontar-se a la resta de l'Estat, ni tan sols en el terreny esportiu. El que no volem és que s'obligui un esportista a participar en una selecció d'una part de l'Estat, si no ho vol, o que se l'obligui a escollir entre representar la selecció espanyola o la selecció catalana, en un clar intent de dividir la societat catalana –en aquest cas, els esportistes catalans–, fent-los, com deia, escollir entre representar Espanya o Catalunya.

Per aquest motiu i pels molts altres que tractaré d'explicar molt breument, el Grup Parlamentari Popular va demanar un dictamen al Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya, un dictamen que diu clarament que un dels cinc articles de la Llei és inconstitucional i que la resta d'articles ho poden ser, segons com siguin interpretats. Nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes de supressió de l'articulat, que es configuren políticament com una esmena a la totalitat. Després del Dictamen del Consell Consultiu, que ve a confirmar els dubtes i les cauteles que havia plantejat el Grup Popular, nosaltres ens mantenim en la idea de no donar suport a una Llei que nosaltres considerem innecessària i que només respon a un intent d'escalfar la propera campanya electoral.

El Consell Consultiu diu clarament, a la plana 6 del seu Dictamen, que «per tal de participar en activitats o competicions esportives oficials d'àmbit estatal internacional, les federacions autonòmiques s'han d'integrar en les federacions espanyoles corresponents.» La plana 14 del Dictamen diu que aquesta Llei «no imposa a les federacions catalanes l'obligació d'integrar-se en la federació espanyola corresponent», però el Consell Consultiu estableix clarament que les federacions catalanes que no s'integrin en les federacions espanyoles no podran participar en competicions esportives d'àmbit estatal, o, en terminologia de la Llei, «d'àmbit supraautonòmic».

Plana 19 del Dictamen del Consell Consultiu: «Les federacions espanyoles representen Espanya en les competicions esportives internacionals, mentre que les federacions catalanes no representen Catalunya com a nacionalitat històrica, sinó el respectiu esport federat català.» Per tant, malgrat que algun representant de Convergència i Unió ha tractat de vendre, els darrers dies, a diferents mitjans de comunicació, per tal de mantenir viva la flama nacionalista a les portes d'unes eleccions autonòmiques, el Consell Consultiu ha posat de manifest que Catalunya, com a comunitat autònoma, com a nacionalitat històrica o com a país, mai no podrà enfrontar-se a Espanya. I aquí rau, des del nostre punt

de vista, l'interès dels partits polítics que han impulsat i donat suport a aquesta iniciativa legislativa popular. És aquesta obsessió per la confrontació entre Catalunya i Espanya la que s'ha intentat traslladar de l'àmbit polític i econòmic al terreny esportiu mitjançant aquesta Proposició de Llei.

Si m'ho permet, senyor president, tractaré d'analitzar molt breument les conclusions del Dictamen del Consell Consultiu per situar el debat i el posicionament del Grup Parlamentari Popular.

Fruit dels acords de Convergència i Unió amb Esquerra Republicana de Catalunya, es va incorporar a la Llei la possibilitat que les federacions esportives catalanes impulsessin i promoguessin seleccions amb esportistes dels anomenats països de llengua catalana. El Dictamen del Consell Consultiu estableix, a la plana 32, que, si les paraules «països de llengua catalana» no s'interpreten com a comunitats autònomes de llengua catalana, aquest article pot ser inconstitucional.

Plana 33 del Dictamen del Consell Consultiu: «Els esportistes discapacitats només poden representar l'esport català i no Catalunya.» El Consell Consultiu diu que, si no es fa aquesta interpretació, aquest article és inconstitucional.

Plana 36 del Dictamen: «La nova redacció que es proposa, en la mesura que obliga els esportistes seleccionats a assistir a les convocatòries de les seleccions catalanes, és inconstitucional.»

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquest Dictamen diu moltes més coses de les que alguns han volgut interpretar. Aquest Dictamen –i no només el Partit Popular, però també– diu clarament que, si interpretem la Llei d'una determinada manera, no és inconstitucional ni contradiu la normativa estatal, però que, si s'interpreta d'una altra manera, sí que ho pot ser.

Les esmenes de supressió que va presentar el Grup Parlamentari Popular coincideixen en la línia argumental del Consell Consultiu i, per això, per aquesta raó, el nostre Grup no ha presentat esmenes subsegüents al Dictamen, perquè, des del nostre punt de vista, no tot és –ni ha de ser– una qüestió de constitucionalitat. Això és un Parlament i nosaltres, encara que alguns no s'ho creguin, som legisladors i hem de treballar, també, per la coherència de les lleis i per garantir la seguretat jurídica als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Per aquest motiu, demanem als grups parlamentaris un exercici de realisme, un exercici de sentit comú. Avui serà aprovada, amb el nostre vot contrari, una llei que obre la porta a un futur i hipotètic enfrontament d'una part de l'Estat contra la resta. Es tracta d'una iniciativa que té els mateixos objectius i les mateixes intencions que la Llei que va ser aprovada al Parlament basc i que va comptar amb el vot contrari de dos partits. Avui, nosaltres votarem amb la mateixa coherència que ho van fer els nostres companys del País Basc. D'altres hauran d'explicar –no pas a nosaltres, sinó al seu electorat– quines són les raons que motiven les seves contradiccions.

Senyor president, senyores i senyors diputats, tenim molt clar que aquesta Llei no dóna satisfacció a aquells

que avui celebraran una gran festa perquè aquest Parlament haurà aprovat una llei d'impossible compliment. El Consell Consultiu ha estat molt clar: tot depèn de la interpretació que el Govern de torn faci de la Llei. Nosaltres no ens refiem d'un govern de Convergència i Unió que aprofitarà qualsevol oportunitat o escletxa legal per propiciar aquest enfrontament entre les diferents parts de l'Estat, entre Catalunya i Espanya, i tampoc ens refiem de l'aplicació que d'aquesta Llei podrien fer aquells que ara diuen que són l'alternativa real de Govern a Catalunya, perquè ja han demostrat que són capaços de practicar les mateixes polítiques i de donar suport a les mateixes lleis i propostes de reivindicació nacional que defensen i impulsen Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya.

Per tots aquests motius, senyor president, el nostre Grup Parlamentari votarà en contra de la Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defensaré conjuntament les tres esmenes que té el Grup Socialista, esmenes mantingudes després del Dictamen de Comissió, i també la subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu. Em posicionaré, senyor president, també, respecte a les esmenes dels altres grups; per tant, faré una sola intervenció.

Estem parlant, senyores i senyors diputats, de la Llei catalana; no estem parlant ni de la llei basca ni de la llei andalusa sobre l'esport, que són posicionaments diferents, i, per tant, en cada lloc, el Grup Socialista es pronuncia d'acord amb el text de la Llei proposat.

El Grup Socialista, senyores i senyors diputats, manté un posicionament clar i nítid de fer avançar la projecció internacional de l'esport català, però sense crear frustracions i tenint molt en compte que els interessos polítics sumin els interessos esportius. Amb aquesta iniciativa legislativa popular el que es pretén és que el nostre país pugui tenir seleccions esportives que competeixin oficialment en partits o en proves de caràcter internacional –i subratllo l'oficialitat de la proposta, perquè, de competicions internacionals on les seleccions catalanes han participat, n'hi ha més de cent exemples en els últims decennis, moltes d'elles organitzades des de les federacions catalanes en col·laboració amb ajuntaments socialistes.

A la pretensió inicial de la proposta veiem que la flama es fa petita i confusa, i ara ja parlem de federacions, d'àmbits, de competicions «supraautonòmiques», en lloc d'«estatals i internacionals». Però, de fet, avui obrirem una porta, la de la iniciativa legislativa de Catalunya, però en resten dues per traspasar: l'afectació a la legislació estatal i la reglamentació del sector esportiu, el de les federacions i dels organismes estatals interna-

cionals. Senyores i senyors diputats, no sortirem avui d'aquí amb les seleccions sota el braç per tal que puguin participar en competicions oficials de caràcter supraautonòmic, estatal o internacional. Avui direm que hi volem entrar, però ara caldrà que els altres ens vulguin deixar passar.

Per què s'ha arribat aquí? Al nostre entendre, hi ha un element positiu, que és que Catalunya ha d'anar a buscar una major presència internacional de l'esport, però hi ha dos factors negatius que voldria comentar: un és la frustració del sector esportiu català i l'altre un intent d'instrumentalització partidista de l'esport.

Com que es tracta de la projecció internacional de l'esport català, volem remarcar el prestigi de dirigents com Samaranch, com Josep-Lluís Vilaseca, que s'ha anomenat anteriorment; de clubs com el Barça, com el RACC, com el Joventut; d'esportistes com Crivillé, com l'Arantxa, com el Martínez de la Rosa o l'Àlex Corretja, i un llarg etcètera, que deixen el nom de Catalunya al més alt nivell esportiu en el món. També podríem afegir-hi tècnics, periodistes, *sponsors*, que són a l'elit internacional pel seu prestigi personal i esportiu.

Per tant, senyores i senyors diputats, hi ha una realitat important que seria absurd no retenir a l'hora de parlar de la projecció internacional de l'esport català. Aquest és un èxit que ha estat possible per la nostra història esportiva i per la positiva cooperació amb l'esport estatal i que ens ha permès gaudir d'equipaments, mitjans, estructures esportives i econòmiques per poder fer aflorar el millor dels nostres atletes, esportistes, tècnics i dirigents. I, a més, gaudim de proves de relleu internacional que veuen al nostre país un marc idoni per a la seva celebració, des dels Jocs Olímpics del 92, els grans premis de motos i fórmula 1 i un llarg etcètera de competicions mundials, europees o estatals que es fan a Catalunya per encàrrec de les federacions estatals i internacionals i per la cooperació entre els sectors esportius i els institucionals –català i estatal–, i aquesta és una realitat molt valuosa.

Ara bé, senyores i senyors diputats, podem anar més enllà en la projecció internacional de l'esport i les seleccions catalanes en són l'instrument? El Grup Socialista creu que podem avançar en aquesta fita si sabem sumar i no dividir. Un dels arguments que impulsen els dirigents de l'esport català a sol·licitar de les federacions és la gran estima al país que tenen aquests dirigents; hi ha estima i confiança perquè el coneixen i saben de les potencialitats que tenim respecte a altres territoris. Això honora els dirigents esportius, i els ho agraïm sincerament. Però també hi ha una conseqüència negativa d'aquest fet, que és que ara l'esport català se sent menystingut pel seu Govern, les èpoques de cooperació entre la Secretaria General de l'Esport i les federacions i els clubs s'ha pansit i, com aquell atleta que no ha tingut cura, el Govern ha perdut les capacitats i la confiança que es necessita per liderar. És veritat que encara es retenen els vots en aquest Parlament, però no pas el prestigi que tenien en l'àmbit esportiu, i la realitat governamental avui és una davallada brutal dels pressupostos, canvis d'adscripció de conselleria, relleus de secretaris generals... Certament, fa la impressió –i jo crec que no només la impressió– que han per-

dut el rumb i que han de buscar mecanismes per no quedar fora de joc, i l'han trobat en els sentiments, o sigui, en les seleccions, que poden ser un atractiu polític eficaç per als qui no es resisteixen a instrumentalitzar-ho tot.

He dit que el nostre Grup està a favor de la major presència internacional de l'esport català i també he afirmat que les seleccions catalanes poden ser un mecanisme per a aconseguir-ho. Però Convergència i Unió ha optat pel camí recte, que ni és el més eficaç ni el més convenient: amb Esquerra Republicana han pactat esmenes que fan difícil arribar a bon port. Es pot obligar un esportista a participar en una selecció? Crec sincerament que és un error doble: ni convé per raons polítiques ni per esportives, perquè, en l'esport, o bé hi ha entusiasme o el rendiment desapareix, i així poques victòries podrem tenir si els esportistes són obligats a participar en les proves de les nostres seleccions. D'altra banda, senyores i senyors diputats, la reglamentació pròpia de les federacions internacionals afecta molt seriosament les adscripcions dels esportistes en les seves seleccions. Hi ha esports en què aquest lligam ja és per vida. Obligariem un esportista català, perpètuament, a ser només de la nostra selecció?

El Dictamen del Consell Consultiu ens dona la raó, al nostre Grup, sobre la voluntarietat o l'obligatorietat dels esportistes. Som l'únic grup –i ho subratllo–, som l'únic grup que hi tenim esmena presentada. Convergència i Unió i el Govern diuen que volien presentar-ne, però, efectivament, només el Grup Socialista no ha hagut de fer esmenes subsegüents al Dictamen perquè ja n'hi tenia presentades abans del Dictamen, que també dona com a constitucionals les que hem presentat.

L'esmena que presenta Convergència i Unió, al nostre entendre –ho subratllo–, no resol aquest problema, i, al nostre entendre, el fet de no resoldre'l és temptar, temeràriament, que aquest Projecte de Llei vagi al Tribunal Constitucional. Se'ns pot dir que la Llei andalusa hi obliga –és veritat–, però Andalusia és un país que en el seu moment i en el seu lloc el Grup Socialista va votar el que va votar; nosaltres, com a Partit Socialista de Catalunya, creiem que, per aquestes raons d'eficàcia esportiva, per raons polítiques i per raons de dignitat, ens sembla que no és raonable que se'ls hagi d'obligar. Se'ns pot dir: «Oh, i l'obligatorietat de la Llei espanyola?». Bé, nosaltres creiem que, a la millor, també seria raonable modificar la Llei espanyola, però ara per no resoldre una cosa no vulguem fer un mal a una altra. Si, al seu dia, es dona el cas de modificar la Llei espanyola, al nostre entendre, la voluntarietat ha de ser un tema important.

Una altra qüestió fonamental: «I qui és esportista català?». Des de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, es vol que hi hagi un sedàs suplementari al que diu l'Estatut en aclarir la condició de català. Per nosaltres, ho és qualsevol esportista nascut a Catalunya i aquells que tinguin veïnatge administratiu en qualsevol municipi del nostre país. Per entendre'ns, creiem que qualsevol esportista nascut aquí i qualsevol esportista espanyol –no un d'europeu o extracomunitari, sinó espanyol– que viu i s'empadrona en un municipi de Catalunya pot ser cridat per la Federació catalana corres-

ponent a tenir l'honor de representar la nostra selecció. No demanem a un seleccionat més condicions jurídiques que les que es demanen per ser president de la Generalitat. A més, les federacions sabran administrar els criteris de selecció dels esportistes adients. Al nostre entendre, no calen més condicions perquè la Federació catalana pugui convidar un seleccionat i això ha d'esdevenir –com deia– un honor i no una imposició.

En l'esmena número 4 del nostre Grup es diu que «és competència de les federacions catalanes l'elecció d'esportistes que vulguin formar part de les seleccions catalanes, els quals han de disposar de la corresponent llicència lliurada per la respectiva Federació Catalana, i tenen la consideració d'esportistes catalans a aquests efectes els nascuts a Catalunya i aquells que tinguin veïnatge administratiu en qualsevol dels municipis de Catalunya.»

I, al nostre entendre, les seleccions catalanes han de poder gaudir de l'escut i de la bandera del nostre país –com diu el text del Dictamen–, que va ser proposat pel Grup Socialista i acceptat per la ponència. I en les competicions oficials que se celebrin a Catalunya i que hi participin esportistes catalans, al nostre entendre, els himnes i les banderes catalanes i estatals han de tenir un tracte anàleg, com proposem en l'esmena número 2. No entenem que Convergència i Unió no ho vulgui així. Ja entenem que Esquerra Republicana, per una banda, i el Partit Popular, per l'altra, s'hi oposin, però hi ha un ampli sector central en aquesta Llei que l'actual Govern de la Generalitat surt, al nostre entendre, d'un camí assenyalat per fer exabruptes radicals sense ordre ni concert –ara esprinto, ara afluixo–, símptoma d'aquell esportista que ha perdut el ritme perquè se li acaba la potència, la tècnica és desfasada, el seu equip té esclètxes i els seguidors comencen a buscar altres líders que retornin la il·lusió i l'empenta al país.

El Govern de la Generalitat ha agafat aquesta Llei per intentar treure's el llast del pacte amb el Partit Popular, i se'n va a festejar Esquerra Republicana, però tampoc acaben amb un acord. A ponència accepten tots els postulats d'Esquerra i al cap d'unes hores els reformen. Resultats: una ocasió perduda per fer avançar amb rigor i de valent, i amb consens polítics i esportiu, no pas pel camí del dret, sinó pel camí més eficaç, liderant aquest canvi cap a un esport europeu, on Catalunya tingui un gran pes.

Senyores i senyors diputats, l'assemblea entre Catalunya i Espanya en l'esport té les virtuts i els problemes dels altres àmbits de la relació política, social i històrica. Però Europa ens obre unes expectatives que no podem desaproveitar per al futur immediat. La consolidació de les realitats esportives en les autonomies de l'Estat també ens facilita un marc de relació creixent entre elles. Planeja sobre la proposta de les seleccions catalanes alguna voluntat que no recull directament aquesta iniciativa legislativa popular, i, per tant, no la votarem explícitament, que més o menys pensa que en un futur es pot confrontar oficialment en competicions esportives Catalunya contra Espanya o contra la resta de l'Estat, i nosaltres no estem per a això.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

8556

La millora de la presència internacional de l'esport català no volem que es converteixi en un instrument de confrontació entre Catalunya i Espanya. Insisteixo que no ve al cas...

El president

Senyor diputat, ha consumit en excés el seu temps. Acabi, per favor.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Insisteixo que no ve al cas, des del punt de vista estricte del que anem a debatre avui, però que ningú tingui dubtes que els socialistes catalans apostem per un pas endavant i no per un salt al buit, i per això insistim en la fita europea com a marc de relacions esportives per al futur immediat, i podem posar-nos-hi a treballar des de demà mateix, perquè, de fet, algunes federacions esportives ja fa temps que competeixen oficialment a nivell europeu en certes categories i ens poden donar una bona experiència.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, i per altres que no tinc temps de poder-les argumentar, el nostre Grup Socialista manté vives aquestes quatre esmenes en el debat d'aquest plenari, amb la intenció que puguin resoldre aquesta problemàtica que ens posa aquesta iniciativa legislativa popular, secundada per la signatura de 450.000 ciutadanes i ciutadans de Catalunya, però, senyores i senyors diputats, que alguns punts en concret no són recolzats per aquests ciutadans, sinó introduïts per la via d'esmenes pel Grup de Convergència i Unió, amb una tècnica parlamentària legítima, però que no és la més correcta per a la dignitat d'un tema com el que ens ocupa. (*Remor de veus.*)

Per aquestes raons, senyores i senyors diputats, senyor president, els demano el vot favorable a les nostres esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Micaló. Deu minuts.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans, en la meua altra intervenció, ja he dit que avui era un dia molt important per a l'esport català, però amb l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei, sorgida de la iniciativa popular, crec que encara dóna més importància al dia d'avui, tot i que això entenc que pugui incomodar més d'un.

Per tant, vull començar donant les gràcies a totes les persones que ho han fet possible, i, d'una manera molt especial, als membres de la Plataforma que avui ens acompanyen, amb el seu president, senyor Llauredó; a tots els fedataris, a totes les entitats i institucions que hi han donat recolzament, a totes les persones que amb la

seua signatura han recolzat aquesta iniciativa; a tots, moltes gràcies. Gràcies, també, a tots els que ho han fet possible a través dels serveis de la cambra i a tota la gent de la Secretaria General de l'Esport.

Bé, l'informe del Consell Consultiu –que se n'ha parlat abans– tan sols qüestiona dos articles de la Proposició de Llei: l'un relatiu a l'obligatorietat dels esportistes de formar part de les seleccions catalanes i l'altre referent a la representació de Catalunya en les competicions internacionals que s'atorgava als esportistes amb discapacitats. El primer aspecte quedarà resolt amb l'aprovació de l'esmena número 7, que Convergència i Unió ja havia resolt mantenir abans que fos sol·licitat el Dictamen del Consell Consultiu per defensar-la davant el Ple. Pel que fa al segon aspecte, s'ha presentat una esmena que substitueixi el contingut de l'actual article 5.2 pel text següent: «L'administració esportiva de la Generalitat ha de donar suport a la participació dels esportistes catalans amb discapacitats físiques, psíquiques i sensorials en les competicions d'alt nivell.»

D'arguments en matèria de dret esportiu, que crec n'hem aportat al llarg de tot aquest debat i que són prou sòlids. Permetin-me, però, endinsar-me ara en l'àmbit d'allò estrictament polític d'aquest debat. Caldria legislar en aquesta matèria si Catalunya no fos una nació? Quin sentit tindria demanar seleccions pròpies per a aquest país si al darrere no hi hagués un col·lectiu perfectament definit que ens fa ser i sentir nació? És evident que si Catalunya fos simplement una regió, sense més, aquesta iniciativa hauria estat qualificada pels qui ara s'hi oposen amb vehemència d'entrançable, assenyada i fins i tot recomanable. Desenganyem-nos: estem parlant de model d'estat, de la possibilitat de triar entre una Espanya monolítica, amb una unitat simbòlica –evidentment, la de matriu castellana–, i un estat que reconegui la seva pròpia diversitat nacional. Jo crec que no té el mateix significat un partit a l'Estadi Olímpic de Montjuïc entre Catalunya i Nigèria –i amb perdó– que un matx al Sardinero amb la selecció càntabra i qualsevol altre combinat. Expressen coses diferents, realitats diferents, perfectament perceptibles arreu.

Els ciutadans d'aquest país aspirem a tenir els mateixos drets que els ciutadans de la resta de nacions lliures. Alguns ho arriben a titllar de carrincló: «això dels nacionalismes, ja se sap: són tancats, primaris, amb la bandera, amb l'himne...» Són els mateixos que en les passades europees de bàsquet parlaven de l'*armada invencible* i del *vuelve la España victoriosa*; són els mateixos que en els mundials de futbol s'escandalitzaven amb Karembeu perquè no cantava l'himne francès, *La Marseillaise*. O és que els catalans no tenim el mateix dret d'emocionar-nos quan un compatriota o una compatriota assoleix les màximes fites esportives? O és que, tal com van fer els altres, no podem vibrar en sentir el nostre himne i veure voleiar la nostra bandera? És una qüestió també de sentiments. Acabo: volem seleccions perquè som una nació i hi tenim dret, simplement això. Aquesta és la nostra utopia.

Senyores i senyors diputats, el poeta Joan Maragall té escrit: «Demanu la lluna des d'aquest recinte d'ideal i no tingueu cap dubte: la lluna anirà venint. Al principi, la gent se riurà de vosaltres, la gent dels cercats taber-

nacles, la gent de la malura o la feblesa, la gent d'ulls tèrbols i boca espessa. La gent de lo possible se riurà de vosaltres, però quina diferència, quin riure: un riure buit, un riure trist, un riure impotent. I, mentrestant, la lluna començarà a acostar-se.» I mentrestant, avui farem que Catalunya sigui una nació més plena.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Senyores diputades, senyors diputats, a mi m'entusiasma la poesia i que algú la llegeixi amb convicció, però em penso que precisament perquè som en un Parlament hauríem de pensar en el titular d'aquest acte d'avui, i potser el titular seria: «Hem guanyat la música, però encara no la lletra» (*remor de veus*), perquè el nostre Grup va donar suport unànime a la iniciativa legislativa popular, fins i tot vam voler –hàviem signat diferents papers– tornar a signar en un mateix document perquè quedés clar que no hi havia esclatxes en aquest punt, i ja en la presa en consideració explicàvem per què havíem donat suport a la iniciativa legislativa popular i per què ja el nostre Grup, fa molts anys, en aquest Parlament, havia defensat el dret a qualsevol esportista a desfilar en qualsevol competició internacional sota la bandera que volgués.

Ara, avui aprovarem una cosa que a mi m'agradaria, en tot cas, que algú tingués el realisme, la modèstia –i això ens pot fer pensar sobre les limitacions del nostre nostre competencial–, dient què és el que vam signar i què és el que aprovarem. I ho dic perquè em penso que el realisme evita precisament frustracions posteriors.

Deia que aprovaríem la música i alguns aspectes de la lletra, no, perquè concretament aprovarem l'exposició de motius, i l'exposició de motius, que acaba: «i per aquests motius i per una llarga tradició de participació internacional de l'esport català, i a fi de donar compliment a aquest compromís històric i possibilitar la participació i presència de Catalunya en qualsevol tipus de competició esportiva, des d'una concepció universal de l'esport, dels seus principis», etcètera, etcètera, «s'adequa la Llei de l'esport, d'acord amb...» el que ve després. I això em penso, honestament, que serà una excel·lent declaració d'intencions, que –ho repeteixo– el nostre Grup subscriu amb tot l'entusiasme que es pugui, però que, evidentment, una cosa és una cosa i l'altra és una altra.

L'adopció del terme «supraautonòmic» –ja en ponència en vam estar parlant– on abans llegíem «estatal» o «internacional», l'entenem com un peatge que ens imposa l'actual ordenament jurídic, però, honestament, no creiem que ajudi a fer pedagogia sobre la transparència i l'obvietat del llenguatge polític. Quan a vegades diuen: «És que vosaltres, la gent que feu política, parleu de manera que no us entén gairebé ningú», a veure, honestament, què s'entén? S'entén millor «àmbit

supraautonòmic» que no pas «àmbit estatal i internacional»? No, però, evidentment, assumim en aquest cas el peatge perquè tenim ganes que es continuï obrint la porta i l'esclatxa.

Una de les esmenes, de les que han quedat vives, que nosaltres hem presentat és una esmena sobre qui és català a l'hora de participar en les seleccions, i nosaltres hem insistit en la qüestió del veïnatge administratiu a Catalunya. Hem insistit en aquest veïnatge precisament perquè l'Estatut ho diu. Quan l'article sisè de l'Estatut diu: «Als efectes del present Estatut, gaudeixen de la condició política de catalans els ciutadans espanyols que d'acord amb les lleis generals de l'Estat tinguin veïnatge administratiu a qualsevol dels municipis de Catalunya», i aleshores alguna objecció deia: «Però és que en aquests moments l'Albert Ferrer no podria participar en una selecció catalana», això és no haver llegit la continuació de l'article sisè: «Gaudeixen com a catalans dels drets polítics definits en aquest Estatut els ciutadans espanyols residents a l'estranger que hagin tingut a Catalunya el darrer veïnatge administratiu.» Per tant, si el darrer veïnatge administratiu ha estat aquí –i això ho diu l'Estatut, això no ens ho inventem nosaltres–, què ens sembla? Que si un ciutadà o ciutadana el considerem català a efectes polítics i des del punt de vista administratiu ha de pagar impostos, en canvi, no pot participar com a esportista en una selecció com a català, ens sembla, sincerament, una ofensa a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que nosaltres en el moment d'accedir a aquest càrrec prometem obeir i fer obeir, i, per tant, és una qüestió en la qual nosaltres ens voldríem definir amb una certa claredat.

Finalment, la qüestió bàsica del que ens ha dit el Consell Consultiu: l'obligació dels esportistes catalans. És evident: nosaltres estàvem disposats a votar el text del Dictamen anterior, d'aquesta obligació; no perquè ens agradi votar a favor de les obligacions, sinó per comparació. Si un esportista de l'Estat espanyol està obligat –per tant, un esportista català que visqui a l'Estat espanyol hi està obligat– a participar en una selecció esportiva, dèiem: «Bé, si fem una llei que vol ser una llei paral·lela, de substitució del concepte de seleccions esportives catalanes en el seu àmbit internacional, hauríem d'acceptar també l'obligació.»

En aquest cas concret, es pot produir una cosa tan curiosa com aquesta: que els esportistes/les esportistes catalans/catalanes tinguin l'obligació –algú em dirà: «Sí, però, quan en Masip d'handbol ha dit que no hi volia participar, no hi ha participat»; d'acord–, l'obligació legal, de participar en la selecció espanyola i, en canvi, la possibilitat, si ho volen, de participar en la selecció catalana. És clar, aleshores, nosaltres, que tractarem de trobar una votació que sigui coherent amb el que hem dit, hi estem d'acord; no insistirem en el tema de l'obligació. Ara, adoptem un compromís –nosaltres, sí que l'adoptem– de plantejar en el Congrés dels Diputats la modificació de la Ley del deporte, precisament en aquest punt. Perquè, si no –ho repeteixo–, seria incoherent que en aquest Parlament diguéssim «no» a l'obligació i, en canvi, mantinguéssim el «sí» a l'obligació en una altra Llei d'àmbit estatal. Si som forces polítiques que tenim representació al Parlament de

Catalunya i al Parlament de l'Estat, bo seria que féssim un pacte d'honorabilitat amb el que són les nostres intencions.

Expliquem, finalment, que, per tot això, nosaltres voldrem..., i no sabem com haurem d'ordenar la votació, és a dir, haurem de demanar al senyor president si es pot votar una part i no la totalitat de l'esmena de Convergència i Unió o de l'esmena socialista, que seria una possibilitat, i, en tot cas, sí que votarem favorablement, a l'article quart, l'esmena número 7 –abans, esmena número 14–, del Grup Socialista, sobre la qual em penso que es pot haver arribat a una transacció pel que fa a l'adopció del «sens perjudici de la intervenció d'altres ens». Explico per què és això: hi havia una referència explícita al Comitè Olímpic Català, a favor del qual també ens havíem manifestat i ens hem manifestat; sembla que en aquests moments pot ser més oportú deixar oberta la porta a aquest Comitè Olímpic Català, sense un esment explícit a aquest Comitè Olímpic Català.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, els grups que no han reservat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera, que ho fa des de l'escó. Cinc minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Permetin-me que comenci la meua intervenció fent agraïments, perquè és de justícia recordar totes aquelles persones –almenys, les més significades– que han fet possible allò que avui serà possible i que es votarà finalment i s'aprovarà en aquest Parlament.

En primer lloc, em sembla que és de justícia recordar la Plataforma Pro Seleccions i el senyor Llauredó i tota la junta directiva, que avui és aquí; totes les persones que han ajudat aquesta Plataforma d'una forma lliure i que han aconseguit que, per primera vegada, a Catalunya, mig milió de persones es mobilitzessin per una causa prou important. Persones diferents en diverses entitats, com el senyor Ignasi Doñate, al COC, o altres persones, a títol individual, i també hi ha altres entitats, que també és bo i de justícia recordar: senyors com el senyor Albert Bertrana, Jesús Ripoll i moltes altres persones que, de vegades, fins i tot amb diner de la seva pròpia butxaca, han fet possible que Catalunya, sense cap marge legal possible, però que, a la pràctica, sí que n'era, de possible, ho han fet i han permès que –almenys fins ara– Catalunya pogués participar en competicions, podríem dir-ne, de segona categoria, però, si més no, que Catalunya hi tingués participació directa.

Avui, senyores i senyors diputats, es compleix una fita parlamentària i política de primer ordre a casa nostra. Aquest diputat que els parla recorda –si més no, amb certa nostàlgia– que la seva primera intervenció en aquest Parlament va ser, precisament, per defensar una iniciativa política a favor de les seleccions catalanes. I jo no faré esment del que en aquesta cambra es va dir

l'any 92 respecte a això, però, si més no, recordo que seria d'interès divers recordar allò que alguns diputats van dir llavors, el 92, i el que avui, si bé no ho han dit, sí que ho votaran, i que, curiosament, doncs, contrasta d'una forma ben clara.

Sigui com sigui, del que es tracta –i a nosaltres ens importa ben poc la conjuntura política que ha pogut fer possible que això, finalment, s'aprovi; ens importa molt poc– i el que realment ens importa de veres és que, finalment, Catalunya tindrà, en tot cas, pel que fa a la legislació catalana, una legislació pròpia a favor de les seves seleccions.

Evidentment, hi ha diverses qüestions conflictives en qualsevol proposta d'aquestes característiques: l'obligatorietat dels esportistes catalans de participar en aquestes seleccions; qui és català, o té la condició de català, i, per tant, pot participar de ple dret en aquestes seleccions, i, per exemple, els diners que l'Administració pública –en aquest cas, la Generalitat– ha d'aportar, sense cap mena de dubte, a fer possible aquesta proposta que es planteja.

Jo diria que, en el fons –i resumint molt la qüestió–, el que hi ha és els i les que volen que Catalunya tingui seleccions, però que participin només en partits extraoficials, o popularment coneguts com a «partits de costellada», o els que volem i les que volem que Catalunya participi en partits d'alta competició, en competicions oficials, i que sigui una més dintre del concert de les nacions del món que participen en plena igualtat en competicions, com he dit, de primer ordre. I aquesta és la qüestió: no tant si hi ha obligatorietat o no, o si s'és català o no s'és català, en condicions per poder-hi participar.

Nosaltres, en tot cas, ja anunciem que votarem a favor de l'esmena del Grup de Convergència i Unió, senzillament perquè creiem que un mínim de condicions, perquè, com he dit, no seguim amb partits de costellada, sinó que seguim amb partits seriosos..., doncs, entenem que s'ha de marcar el límit de qui pot participar en seleccions catalanes. Hi ha moltes opinions respecte a això; per exemple, se n'ha de recordar una de ben anecdòtica, de l'actual president del Futbol Club Barcelona, el senyor Núñez, que diu que són catalans els fills que neixen aquí, però també els pares dels jugadors del Barça que també porten aquí un any. Una valoració, en tot cas, molt anecdòtica, però em sembla que, rigorosament –almenys, pel que ens comporta la Llei–, s'ha de marcar un límit de residència, que em fa l'efecte –almenys en dret comparat– que és del tot demanable.

Per acabar, només dir que hem guanyat la primera batalla, a Catalunya, gràcies a molta gent que hi ha participat, però que ens queden encara moltes batalles per guanyar i, probablement, la batalla principal, que és, a Madrid, la Ley del deporte, que és la posició política, en aquest cas, del Partit Popular –també en menor mesura, però també s'ha de recordar, la del PSOE, però, especialment, la del Partit Popular. Permetin-me que els digui, senyores i senyors diputats del Partit Popular, amb tota la humilitat de què sóc capaç, que m'agradaria que, un dia, vostès reconeguessin, per exemple, l'exercici que fa el príncep de Gran Bretanya, el prín-

cep Carles, quan va participar, en representació de la Gran Bretanya, en el primer partit que va jugar la selecció escocesa, que va obrir el Campionat del Món amb absoluta naturalitat. O recordar, per exemple, que les Illes Fèroe van jugar el seu primer partit de competició oficial amb Dinamarca, el seu Estat, i que l'endemà –que jo recordi– va sortir exactament el sol com qualsevol altre dia –sol o no, perquè a Dinamarca és més complicat, però no va passar res de l'altre món.

M'agradaria, senyores i senyors diputats del Partit Popular, que reconeguessin aquest dret, absolutament democràtic en un Estat democràtic, que Catalunya pugui tenir participació esportiva directa, d'una forma senzilla, honesta i que no hi posessin més impediments dels que, en tot cas, políticament s'haurien de reconèixer.

Res més, senyor president, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Avui els confesso que, efectivament, és un dia important per a l'esport de Catalunya, i el fet de tenir l'honor de sortir aquí a defensar el posicionament d'Esquerra Republicana amb relació a aquesta Proposició de Llei em fa sentir una mica –i perdonin la immodèstia– com el ponent d'aquesta Llei. M'explicaré: efectivament, nosaltres no hi tenim esmenes; nosaltres votarem, pràcticament, tot el text que es va proposar al seu moment; nosaltres no estem d'acord amb el Dictamen del Consell Consultiu; nosaltres, d'alguna manera, entenem que la Llei que posem a votació avui, sense esmenes, seria la ideal per tirar endavant. Per tant, permetin-me que em senti una mica, doncs, com a ponent. En tot cas, voldríem defensar fins al final el text de la Llei presentada.

Avui s'han sentit diverses expressions, en aquesta cambra, preocupants: que aquesta serà una llei impossible d'aplicar –és a dir, el Parlament de Catalunya fa una llei impossible d'aplicar–, amb tot el que això implica de càrrega per al Parlament de Catalunya; que això pot provocar enfrontament –per part de qui? S'ha parlat d'«exabruptes radicals» –per part de qui? S'ha parlat, fins i tot, que això era una «lleï nacionalista», i no, no n'és! I nosaltres no defensaríem una llei nacionalista, en cap cas; nosaltres defensem una llei que faci d'aquest país nostre un país normal. Per tant, això és una llei estrictament nacional. Aquí hi ha una gran diferència i jo crec que el matís és important, i, en definitiva, aquí es veuen els discursos que s'han anat fent.

Avui estem en un episodi més d'un llarg camí que hem hagut de recórrer; fa molts anys que estem parlant d'aquest tema, en aquesta cambra –molts anys. S'han presentat moltes iniciatives, i avui voldria recordar-ho; se n'han presentat de tota mena: amb interpellacions... Els mateixos que avui ens han fet el discurs que això és fantàstic, doncs, fa pocs mesos, ens feien un altre discurs, totalment diferent–; aquells que avui, més o menys, s'apuntaran a aquest carro, més o menys guai-

nyador, doncs, fa uns quants anys, deien: «Ara no toca, ara no és prudent, no ens amaguem sota la bandera o sota els sentiments per no criticar la política esportiva del Govern...» En definitiva, fa més de vuit anys que estem sentint tot això en aquesta cambra. Per tant, avui és un dia especialment feliç pel fet de poder tirar endavant aquesta Llei, amb totes les paraules –i amb majúscules, fins i tot–, que el Parlament de Catalunya, de manera solemne, aprovarà.

S'ha expressat, per diversos ponents –jo m'hi voldria afegir entusiàsticament–, que aquesta és una Llei que parteix del poble; és una iniciativa legislativa popular, avalada –jo m'atreveixo a dir que per mig milió de signatures, perquè, en definitiva, el procés de recollida de signatures ha estat un procés dinàmic, viu, que s'ha anat portant fins al final. I, per tant, mig milió de persones que han expressat lliurement, sense cap mena de condicionant, no només un sentiment, sinó una manera de veure el país, és per pensar-hi. I, per tant, jo crec que és forçós, obligat, jo diria que fins i tot honorable, que avui tots plegats reconeguem l'esforç que ha fet tanta i tanta gent, no només de signar, sinó tots aquells fedataris, voluntaris i voluntàries que, d'alguna manera, han fet la feina difícil, complicada, de recollir les signatures, de plantejar la idea, i de fer-la arribar aquí. I avui, evidentment, jo crec que hem de fer un esment especial a la Plataforma Pro Seleccions Esportives, que ha estat una mica la gran protagonista de tot aquest procés, amb el senyor Llauredó, el seu president –que avui ens acompanya–, el senyor Portabella, el senyor Francesc Gordo, de la Junta Directiva, i, per tant, encara que sigui personalitzant-ho en unes persones molt concretes, en definitiva, estan representant milers i milers de ciutadans que han perdut hores i hores del seu temps per expressar una idea que avui, aquí, estem plasmant en Llei.

Nosaltres hem defensat sempre aquesta necessitat que Catalunya tingués un referent esportiu internacional, i ho hem defensat com a visió global de l'esport. Ho he dit abans: volem ser un país normal, esportivament parlant, i un país normal té de tot, ha de tenir de tot. Ha de tenir des de l'esport de base, l'esport escolar, ha de tenir les infraestructures adequades; ha de tenir, també, la seva representació internacional, la possibilitat de competició internacional –més d'elit, o menys–, la possibilitat de la seva competició internacional. Per això –i ho torno a repetir, avui, aquí–, nosaltres no estàvem d'acord a utilitzar l'eufemisme «d'àmbit supraautonòmic», perquè, en definitiva, enteníem que això era, una mica, marejar la perdiu i, en definitiva, anar a buscar l'ambigüitat que sempre, al final, ens ha estat dolenta. En qualsevol cas, nosaltres manteníem, i mantenim, que no estaria de més que, quant a això, es parlés clarament de «representació internacional de l'esport català».

És curiós veure i observar com, al final, la gran preocupació que es produeix és que sembla que no es pugui produir, aquí, un encontre entre Catalunya i Espanya. Perdonin: això és una anècdota; això no ens interessa gens. Estem parlant d'una estructura esportiva d'un país, que és molt més important que un partit concret, que un determinat encontre en un moment. Mirin: hi ha

un esportista, que es diu Iussif Al-Nasri, que és un atleta que, l'any passat, va quedar campió d'Europa de cros, que parla en català, que reivindica les seleccions catalanes, que va néixer al Marroc, que viu a Torredembarra, i que, curiosament, no podia córrer per ningú perquè no tenia nacionalitat. I aquella persona –que, en aquests moments, corre amb la Federació Espanyola d'Atletisme– reivindicava seleccions catalanes, havent nascut al Marroc. Ja ho sé: és l'anècdota, no cal generalitzar-ho, però és curiós, si més no, que aquí se'ns estan fent discursos sobre l'enfrontament entre Catalunya i Espanya, sobre el veïnatge administratiu i el veïnatge civil, quan les coses, segurament, són molt més senzilles, són molt més fàcils. I torno a parlar del mateix: normalitat com a país, esportivament parlant.

Qui compon la selecció espanyola de waterpolo, o la d'hoquei herba, o de tants i tants esports? Fa poques setmanes, a Reus es feia el mundial d'hoquei damunt patins, i jo hi vaig assistir, i la selecció espanyola a la pista parlava en català i l'entrenador donava les instruccions en català, i era la selecció espanyola. És imprescindible completar el cicle esportiu perquè Catalunya sigui un país normal en aquest àmbit. És imprescindible poder participar en competicions oficials, en mundials, en campionats europeus, en jocs olímpics.

Fa molta gràcia veure com ara l'obligatorietat de pertànyer o no pertànyer a una selecció és el gran drama que tenim. Ley del deporte, article 47.1: «Es obligación de los deportistas federados asistir a las convocatorias de las selecciones deportivas nacionales para la participación en competiciones de carácter internacional.» Es que és inconstitucional a Catalunya i a Espanya no? O la llei no es fa igual per a tothom? Llei andalusa, article 41, exactament igual; article 41.4: «Los deportistas federados vendrán obligados a asistir –vendrán obligados a asistir– a las convocatorias», etcètera. Per tant –vostès suposo que ja m'entenen–, el que és evident és que no podem amagar més el cap sota l'ala, i hem d'expressar clarament quina és la voluntat que tenim com a país esportiu, també.

Hem fet un camí llarg, com he dit abans; ens queda un camí encara llarg i difícil per recórrer. És cert que avui s'aprova, avui donem forma legislativa a un desig que hem expressat durant molt de temps, però el camí que queda per fer encara és molt dur. El poble s'ha manifestat, i ho ha manifestat no només amb la presentació d'aquesta iniciativa legislativa popular, sinó que també s'ha fet a través de multitud d'enquestes, programes de televisió, programes de ràdio... És evident que a Catalunya es vol tenir representació internacional i seleccions pròpies. El poble s'ha manifestat.

El Govern ha d'actuar. El Parlament ja ho ha fet. El Govern ha d'actuar. I no servirà de res tot aquest procés que hem seguit fins ara si no hi ha més recursos per a l'esport. El pressupost de la Secretaria General de l'Esport s'ha d'incrementar, no per pagar els viatges dels esportistes, no: per tenir estructura esportiva de país, que és el que després ens permetrà anar a fora a competir. El Govern ha d'actuar amb més instal·lacions; el Govern ha d'actuar fent gestions i, per tant, implicant-se directament en la internacionalització de l'esport català. No ens serveix de res tenir el president del

Comitè Olímpic Internacional quan aquest és un dels principals obstacles perquè hi hagi Comitè Olímpic de Catalunya. I això ho hem de dir així, com és, ni més ni menys; amb tots els honors que calguin i amb tot el reconeixement que calgui, però si el baró Pierre de Coubertin posava Barcelona com un model olímpic, i per tant Catalunya també, com a sentiment olímpic, és evident que en aquest cas el president del Comitè Olímpic Internacional no ha tingut, ni de bon tros, la mateixa sensibilitat.

El poble s'ha manifestat, el Govern ha d'actuar i els esportistes s'hi han d'implicar. Jo faig una crida avui aquí a tots aquells que es dediquen a l'esport, que d'alguna manera ho han manifestat en diverses ocasions, però no estaria de més, doncs, que en Josep Guardiola, Sergi Barjuan, Toni Jiménez, Manel Estiarte, Àlex Crivillé, Carles Checa, Àlex Corretja, Ferran Martínez, Roger Esteller, Rafael Jofresa, i tanta i tanta gent que podríem dir, també es mullin. No n'hi ha prou a posar l'excusa de la professionalització, sinó que aquest ha de ser a partir d'ara un projecte de tot el poble de Catalunya. I ells també són poble de Catalunya i poden ser una referència importantíssima per a la gent jove i per al futur.

Som conscients que no és gens fàcil, ni per a ells ni per a ningú. Però, o som capaços tots plegats de tirar endavant i, per tant, de fer realitat allò que hem volgut expressar a través d'unes signatures, a través d'una llei, o tot plegat no haurà servit de res. Abans algú ha citat Maragall –curiosament, Maragall–, i l'ha citat amb un poema. Jo, esportivament parlant, voldria acabar també amb un final de poema. Hi insisteixo, esportivament parlant, avui podem començar a dir: «Adéu, Espanya!»

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. S'ha presentat una esmena tècnica, que prego que sigui llegida pel secretari primer de la Mesa.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Esmenes tècniques presentades pel lletrat assignat a la Comissió, senyor Vicenç Santaló i Burrull: «D'acord amb l'assenyalat en el Dictamen emès pel Consell Consultiu, es proposa la introducció de les següents esmenes tècniques:

»1. Esmena tècnica a l'article 4. Per tal que la redacció sigui coherent amb el que es proposa al Dictamen del Projecte de Llei de la jurisdicció esportiva al respecte, cal que el primer paràgraf d'aquest article quedi redactat de la manera següent: "S'afegeixen uns apartats 3 i 4 a l'article 26 de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport, que queda redactat de la manera següent", i aleshores el text que hi havia.

I la segona esmena tècnica, i última, és a l'article 5, i es justifica: «Per tal d'evitar la inseguretat jurídica que es pot derivar de l'actual redacció, es proposa que el primer paràgraf quedi redactat de la manera següent: "Es substitueix l'apartat 1 de l'article 46 de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport, que queda redactat de la manera següent", i aleshores el text corresponent.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer. Acabat el debat, procediríem a les votacions de les esmenes.

Hi ha una observació a fer per la Presidència. De les esmenes presentades pel Grup Popular, tinc anotat que..., una, dues, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou, deu esmenes del Grup Popular, s'ha demanat votació separada, una per una, d'aquestes esmenes. És així o poden ser agrupades d'alguna manera? *(Pausa.)* Perdó, hi ha nou peticions de votació separada a nou esmenes del Grup Popular. Si es poden agrupar...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, nosaltres no tenim cap problema, perquè votarem afirmativament les nostres esmenes, però em sembla que no hem presentat deu esmenes...

El president

No?

El Sr. Sirera i Bellés

És una esmena de supressió per cada article.

El president

D'acord. *(Veus de fons.)* Perdó? Cinc esmenes? Quines? *(Pausa.)* Totes en bloc?, es poden votar totes les esmenes del Grup Popular en bloc? Tots els portaveus dels grups hi estan d'acord? *(Pausa.)* Doncs, així ho farem.

Votaríem, en primer lloc, totes les esmenes del Grup Popular.

El Sr. Riera i Gassiot

Senyor president, és que nosaltres demanaríem votació separada d'un fragment –ho he dit abans posicionant-me sobre el tema– de l'esmena 7. Senzillament, del paràgraf central, el que diu: «Tenen la consideració d'esportistes catalans a aquests efectes els nascuts a Catalunya i aquells que hagin adquirit el veïnatge civil en aquest territori, d'acord amb les normes generals d'aplicació», voldríem votació separada.

El president

Moltes gràcies.

Per tant, tal com acaba de ser demanat, votarem en primer lloc aquesta lletra *f* de l'esmena 7... *(Veus de fons.)* Perdó?

El Sr. Terradellas i Redon

Senyor president, proposo –per a millor, potser, ordre– votar de moment les esmenes del Grup Popular, que són les 1, 10, 11, 12 i 13, que totes són de supressió de tots els articles.

El president

Sí, això està clar.

El Sr. Terradellas i Redon

D'acord. Un cop votades aquestes...

El president

Però jo estic preguntant per la resta.

El Sr. Terradellas i Redon

...per a les altres, demanaríem, senyor president, que poguésser votació separada de cadascun dels temes.

El president

Totes?

El Sr. Terradellas i Redon

Jo crec que sí. Tampoc n'hi ha tantes, senyor president. Gràcies.

El president

Vinga. Doncs, ho farem així.

Iniciem la votació de les esmenes 1, 10, 11, 12 i 13.

Iniciem la votació d'aquestes esmenes.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 13 vots a favor, 102 en contra i cap abstenció.

L'esmena número 2.

Iniciem la votació de l'esmena número 2, del Grup Popular.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 25 vots a favor, 85 en contra i 9 abstencions.

La número 3.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 57 vots a favor, 41 en contra i 8 abstencions.

La número 4.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena número 4 ha sigut refusada per 35 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

Esmena número 5.

Iniciem la votació.

35 a favor, 81 en contra i cap abstenció.

Esmena número 6.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 66 vots a favor, 14 en contra i 35 abstencions.

Votaríem ara la lletra *f* de la número 7, tal com ha sigut demanat pel diputat senyor Riera.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 93 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció.

La resta de la número 7.

8562

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 35 vots a favor, 72 en contra i 9 abstencions.

La número 8.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 35 vots a favor, 73 en contra i 6 abstencions.

Esmena número 9.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 76 vots a favor, 14 en contra i 26 abstencions.

A continuació, passarem a votar les esmenes del Grup Socialista. Hi ha alguna petició de votació separada? (*Pausa. Veus de fons.*) Estan votades totes. Falta només votar les esmenes tècniques. Exacte.

Iniciarem la votació de les esmenes tècniques.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes tècniques han sigut aprovades per 103 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a la votació del text del Dictamen. En primer lloc, l'article tercer, apartat tercer... Perdó, el senyor Benach em demana la paraula?

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, per demanar-li també votació separada de l'apartat 1 de l'article 2.

El president

L'apartat 1... Article 2, apartat 1. És la primera votació que faríem, eh? D'acord.

Iniciem les votacions. En primer lloc, votarem...

El Sr. Micaló i Aliu

Senyor president, s'entén que votem la part no esmenada?

El president

Naturalment.

El Sr. Micaló i Aliu

Bé. No, que quedi clar.

El president

Però és bona l'observació que em fa el diputat senyor Micaló: són les parts no esmenades, és evident. (*Remor de veus.*) Prego que guardin silenci.

Votarem, en primer lloc, l'apartat 1 de l'article 2, que n'acaba de ser demanada votació separada.

Iniciem la votació.

Aquest apartat 1 de l'article 2 ha sigut aprovat per 94 vots a favor, 13 en contra i 9 abstencions.

Votarem seguidament l'article tercer, apartat tercer.

Iniciem la votació.

Aquest article ha sigut aprovat per 77 vots a favor, 38 en contra i 1 abstenció.

Votarem seguidament l'expressió «tot promovent seleccions conjuntes, integrades per esportistes dels respectius països, en competicions esportives», de l'article tercer, apartat cinquè.

Iniciem la votació.

Aquesta expressió ha sigut aprovada per 77 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció.

Passarem a continuació a la votació de l'expressió «i del Comitè Olímpic de Catalunya», de l'article quart, apartat segon.

Iniciem la votació.

Aquest apartat de l'article quart ha quedat refusat per 19 vots a favor, 96 en contra i cap abstenció.

Passarem a continuació a la votació de l'article cinquè, apartat segon.

Iniciem la votació.

Aquest article ha sigut aprovat per 96 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.

I procedeix ara votar la resta del Dictamen, la resta del Dictamen.

Iniciem la votació.

La resta del Dictamen ha sigut aprovat per 93 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

Té la paraula el diputat senyor Benach. No? Moltes gràcies.

Per tant, queda aprovada la Llei que teníem en el segon punt de l'ordre del dia de la sessió d'avui.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que no es moguin de l'hemicicle perquè hi ha dues qüestions a plantejar.

Declaració institucional sobre la violència racista i xenòfoba

La primera: demanada per tots els grups parlamentaris, la Mesa d'aquest Parlament ha preparat una declaració institucional que seguidament serà llegida pel secretari primer.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president.

«Declaració institucional sobre la violència racista i xenòfoba:

»Aquest Parlament expressa el seu rebuig més enèrgic i radical davant els actes violents d'inspiració racista i xenòfoba que recentment han tingut lloc en diversos indrets de Catalunya. En conseqüència, aquest Parlament:

»1. Dóna el seu suport a la concentració ciutadana contra el racisme i per la igualtat i la convivència que va

tenir lloc ahir a Barcelona, una manifestació unitària promoguda per associacions, partits polítics, institucions i sindicats, compromesos tots ells en la lluita contra el racisme i la xenofòbia, alhora que encoratja les entitats convocants a continuar practicant, de manera continuada, aquesta política unitària de consens davant un problema que amenaça la convivència ciutadana.

»2. Es referma en la idea de continuar treballant en la línia de comprometre tots els sectors socials en la recerca comuna d'unes bases sòlides que garanteixin aquesta convivència, alhora que insta les diferents administracions implicades en la promoció i l'aplicació de polítiques concretes que evitin la formació de guetos.

»3. Fa una crida a la ciutadania perquè col·labori activament en la integració social de totes les persones que viuen a Catalunya, a partir del respecte a la diversitat ètnica, cultural i religiosa.»

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Modificació de l'ordre del dia

Una segona qüestió: aquesta presidència té el deure de comunicar al Ple que ha rebut dues peticions d'ampliació de l'ordre del dia: una petició, signada per tres grups, d'incloure en el Ple d'avui la Proposició de Llei de tinença de gossos considerats potencialment perillosos i la Proposició de Llei sobre el dret d'informació i d'autonomia del pacient i documentació clínica. Aquesta petició està signada pel Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup d'Esquerra Republicana.

I hi ha una segona petició, que també demana la inclusió, en l'ordre del dia d'aquest Ple, de la Llei que acabo d'esmentar sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos, que és signada pels grups de Convergència i Unió, el Grup Popular i el Grup Mixt. Tres grups, també.

Procedeix que el Ple decideixi sobre aquestes dues peticions, i jo proposo als portaveus de procedir a votar conjuntament la proposta que és coincident, que és la d'incorporar en l'ordre del dia la Llei sobre la tinença de gossos perillosos i votar separatament la segona petició. De tota manera, escoltaré els portaveus, si poden fer-me alguna observació sobre aquesta proposta que fa la Presidència. Senyor Clotas...

El Sr. Clotas i Cierco

Sí, senyor president. Més que cap proposta de votació, potser és una breu intervenció –brevíssima– d'ordre, per aclarir el que podria generar confusió o dubte a les senyores diputades i als senyors diputats –veure que es presenten dues iniciatives que, parcialment, poden coincidir–, explicar, almenys des del Grup Socialista, els motius que ens han guiat a signar una d'aquestes sol·licituds.

El senyor president sap perfectament, perquè és també president de la Junta de Portaveus, que el Grup Socialista,

conjuntament amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana, hem estat insistint que, durant el mes de juliol, es fes un Ple, se celebrés un Ple ordinari, amb molts punts de l'ordre del dia, i així ho vam proposar. Com que avui no és qüestió de consideració, aquest, no hi insisteixo, però, amb relació a la sol·licitud que formulem, és que hi ha dues proposicions de llei que han complert tots els seus requisits –aprovides en Comissió totes dues per unanimitat de totes les forces parlamentàries aquí presents– i que poden –en Comissió– substanciar-se en aquest Ple, i per això demanem l'ampliació de l'ordre del dia: per la Proposició de llei sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos i la de drets d'informació i autonomia del pacient i documentació clínica.

Crec que no hi ha cap motiu ni argument que impedeixi el fet que avui puguem substanciar aquestes dues iniciatives, de la mateixa manera que farem, també, amb la de la Propietat Forestal, que es va incloure en l'ordre del dia.

Sé que, per part del Grup de Convergència i Unió, el Grup Popular i el Grup Mixt, han presentat una ampliació per la tinença de gossos considerats potencialment perillosos, i ja manifesto que, des del nostre Grup, el resultat amb relació a aquesta Proposició de llei –la seva votació– serà satisfactori perquè la podrem substanciar i aprovar avui, cosa necessària. En canvi, el procediment, el considerem patètic, perquè, de fet, durant dues o tres juntes de portaveus, el Grup de Convergència i Unió, amb el Grup Popular, s'ha estat oposant sistemàticament que en aquest Ple introduíssim aquesta Llei de tinença de gossos perillosos.

I avui, dic, el resultat serà satisfactori perquè s'aprovarà sense cap mena de dubte –i anuncio que votarem les dues sol·licituds–, però el procediment és patètic, perquè el Grup de Convergència i Unió, juntament amb el Grup Popular, l'únic que pretén avui, en presentar aquesta sol·licitud, és intentar emmascarar el que ha sigut la seva actitud, al llarg d'un mes llarg, que es veïés aquesta Proposició de llei en el Ple.

Per tant, si el senyor Camp m'ho permet, i no sento els seus comentaris, avui... (*Remor de veus.*) Com? Molt bé.

El president

No facin diàleg.

El Sr. Clotas i Cierco

Avui votarem per duplicat una mateixa iniciativa, que, per part dels tres grups que la presentem, té l'objectiu que avui se substanciï en aquest Ple, i per part de Convergència i Unió i el Grup Popular l'objectiu és no perdre una votació o no quedar en evidència, quan ja hi ha quedat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Algun altre portaveu vol fer ús de la paraula? El diputat senyor Guillot té la paraula. I la tindrà seguidament el senyor Curto.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Jo crec que ara estem en un debat i afrontarem una votació que evidencia aquest final de legislatura tan desordenat. Nosaltres creiem que, el mes de juliol i en aquest Ple, calia normalitzar-ho, calia poder abordar totes aquelles tasques que quedaven pendents. Se'ns va dir en reiterades juntes de portaveus que no; tan sols un Ple extraordinari per parlar de la qüestió de les seleccions esportives.

Després, com que hi ha hagut el nyap del Centre de la Propietat Forestal, ha calgut incorporar aquest punt. En aquests moments, d'una manera oportunista, per la mort esgarrifosa d'una nena en el País Valencià, s'introdueix, també, el debat sobre la Llei dels gossos potencialment perillosos, però és que jo crec que no es treballa així! Nosaltres, en aquest Ple, hauríem pogut incorporar dues lleis que estan consensuades. En aquest Ple hauríem pogut incorporar tot el seguit de mocions posteriors a l'anterior Ple; en aquest Ple s'haurien pogut fer les coses d'una manera –hi insisteixo– més ordenada.

El president

Senyor diputat, aquí el que estem debatent és la incorporació, o no, en aquest Ple dels punts que tenim sobre la taula.

El Sr. Guillot i Miravet

Sí, gràcies, senyor president, però, vista la intervenció del senyor Clotas, pensava que tindria la mateixa llibertat... (*Rialles.*)

El president

Segueixi, segueixi.

El Sr. Guillot i Miravet

...en el sentit d'opinar, més enllà de compartir molts dels criteris. És clar, és clar, és que ho dic perquè... (*Rialles.*)

Senyor president, el nostre Grup Parlamentari creu que és important que s'incorporin aquests dos punts de l'ordre del dia i estaríem a la disposició, com si diguéssim, de fer les votacions separades, evidentment. Però insisteixo que cal que aquests dos punts que estan consensuats es puguin incorporar a l'ordre del dia, puguem normalitzar aquest Ple i, al final, puguem normalitzar el final de la legislatura.

Per no parlar, en aquest final de legislatura, que també se'ns ha dit que no a poder fer un balanç del conjunt de la legislatura, aquí, a la seu parlamentària, i avui es veu –ens n'hem assabentat– que el president Pujol el farà per ell mateix, com a cosa també ben estranya, sorprenent i de menyspreu parlamentari.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Curto, m'ha demanat la paraula.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Lo Grup Popular, a l'interior de la Diputació Permanent, celebrada fa molt pocs dies, ja vam deixar constància de la coincidència del final de la legislatura, lògicament, amb la convocatòria d'unes pròximes eleccions autonòmiques, i quina coincidència! En quatre anys de legislatura, en quatre anys, només una vegada s'ha demanat la Diputació Permanent per celebrar un Ple ordinari amb no sé quants punts de l'ordre del dia. Avui, estranyament, per part del portaveu del Grup Socialista, que, habitualment –ell–, utilitza formes de noblesa i de transparència, s'acaba de trencar esta tendència, perquè lo Grup Socialista ha intentat posar en evidència el Grup de Convergència i Unió i el Grup Popular: «Estos són los que no volen treballar, nosaltres som los més treballadors.» Habilitem lo mes d'agost, també. Lo que passa és que ja hi ha bitllets demanats per anar-se'n de vacances, i no interessa. (*Remor de veus.*)

Però hi ha una cosa sobre la qual vull anar al fons de la qüestió. Este matí, este diputat, com cada dia que arriba al Parlament, ha saludat amb cortesia el Grup Socialista i ens ha dit: «Tindries cap inconvenient a incorporar la Llei dels gossos perillosos a l'ordre del dia? –No, sempre que l'interès» –he contestat jo– «sigui el col·lectiu dels ciutadans i no buscar l'interès partidista amb guanyadors i vencedors. –Doncs, així ho farem; doncs, així ho farem», m'han dit. I ara aquí dins canvia totalment, aprofitant l'audiència, els mitjans de comunicació, a veure si demà podem acaparar un titular –nosaltres, els treballadors; els altres, els «vagos»; uns, els bons i, els altres, els dolents; nosaltres tenim moltes ganes de treballar i, estos senyors, no. És fer una utilització partidista de la paraula donada i és utilitzar el Parlament de Catalunya per als fins electorals i partidistes, cosa que ens sembla poc presentable.

Moltes gràcies.

El president

El portaveu senyor Camp em demana la paraula, i la té.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Avui hem acabat d'assistir a un debat important, el de la Llei de la jurisdicció esportiva i el de suport a les seleccions nacionals catalanes, i, realment, hem manifestat –el nostre Grup– que aquest era un debat molt important, i no volem pas ni desviar-lo, ni posar aquí cap mena d'ombra a altres coses que, potser, altres grups estan interessats a fer.

Aquest tema en qüestió –i acaba de ser explicat– té una explicació molt més senzilla, absolutament interessada, que s'ha fet sobretot pel representant del Grup Socialista; una explicació que, si haguéssim d'anar amb pèls i senyals, doncs, realment, seria una mica lamentable d'explicar en públic.

El nostre Grup va manifestar, ja en el darrer ple, el 30 de juny, que estava en condicions que aquest tema fos debatut en el Ple del Parlament, i en aquell moment no va ser interessant d'incloure-ho per part d'alguns dels grups que avui ho demanen. I això es va fer per aquest

interès, que ara estem veient-ho aquí. Clar i català, és així; simplement, per fer una demostració que no sé ben bé quin interès té això. Perquè si hi ha algun interès aquí és saber si podem o no podem discutir aquest tema de la tinença de gossos considerats potencialment perillosos, tema que el nostre Grup ha treballat com el que més –no vull dir que el que més, però sí que com el que més–, i sobretot ho hem treballat també en contacte amb el Govern. I per això el dia 30 de juny estàvem en disposició que entrés aquí.

I per això puc dir ara amb tota moralitat que aquest tema ha estat mal portat per alguns grups que l'han volgut utilitzar de la forma que l'estan utilitzant ara. I la intenció darrera del nostre Grup era precisament, doncs, que si es produïa una situació com la que ara estem plantejant, que es pogués entrar en l'ordre del dia, però que això no produís una obertura de l'ordre del dia que portés a un ordre del dia ordinari, quan estem en un període extraordinari de sessions. I per això la Diputació Permanent va dir que no; per això la Junta de Portaveus va dir que no, per arribar al dia d'avui amb un ordre taxat, un ordre del dia taxat, com el que tenim, i que, si s'hi havia d'introduir un punt, s'hi pogués introduir. I aquest punt es podia introduir amb el mateix consens que es va tramitar aquesta Proposició de llei, que era de tots els grups parlamentaris, i s'ha ofert aquest consens, i no s'ha volgut, per poder dir el que s'ha dit aquí. Realment, no sé, políticament, quina transcendència deu tenir això que vostès acaben de dir aquí, que jo crec que en té, i molt poca.

El que aquí interessa és que realment aquest tema es pugui aprovar, aquest tema, no altres com el que abans s'ha plantejat, dels drets d'informació i d'autonomia del pacient i documentació clínica, que és un altre tema que avui no podem dir que té el grau de consens que té aquest, perquè, des del punt de vista dels tràmits, estan acabats els tràmits de presentació i de consulta al Govern, però no els de comissió. Estem parlant aquí de dos temes que no han passat per comissió, que un va per lectura única, el dels gossos; l'altre, encara hauríem d'aprovar també si es tramita o no per lectura única. I és un tema prou delicat, aquest del dret d'informació i d'autonomia del pacient i documentació clínica, com perquè també aconseguim el màxim consens social. Vostès saben que el tràmit de lectura única implica que no hi ha esmenes i que, per tant, els grups renunciem a tot un tràmit de consultes amb la societat que porta a una complicitat també social. Doncs, bé, aquest és un tema en el qual nosaltres considerem que cal que hi hagi aquest tràmit de consultes.

Quan el Govern presenta un projecte de llei, vostès saben que abans de presentar un projecte de llei fa un tràmit de consulta pública a tota una sèrie d'entitats i al món associatiu en general. Per què? Per aconseguir també incorporar en el projecte de llei del Govern aquesta opinió ciutadana, aquesta opinió social. Doncs, bé, en el cas de les proposicions de llei, això ho aconseguim el tràmit d'esmenes. I renunciar a això, realment, ha de ser en casos molt taxats. En el cas primer, dels temes que hem mencionat abans, estava justificat, perquè fa temps que ho treballeu; en aquest altre tema,

el nostre Grup considera que encara avui no està a punt de ser aprovat.

I per això ens oposarem a aquest punt de l'ordre del dia del dret d'informació i autonomia del pacient i documentació clínica que es demana que s'hi incorpori, i, en canvi, sí que anunciar la nostra votació favorable que s'hi incorpori la discussió sobre la Proposició de llei de la tinença de gossos considerats potencialment perillosos.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El portaveu d'Esquerra Republicana, el senyor Bargalló, té la paraula.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Com s'ha dit, i vostè mateix sap, la inclusió d'aquestes dues proposicions de llei que el Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa - Els Verds i el Grup d'Esquerra Republicana hem demanat per escrit que estiguin incloses a l'ordre del dia d'avui, l'hem anat reiterant Junta de Portaveus rere Junta de Portaveus en l'últim temps. En l'última Junta de Portaveus vam posar damunt la taula un altre cop que aquests eren uns temes que consideràvem nosaltres tancats.

Si algun grup considera que ara un d'ells no està tancat, el nostre Grup ho pot acceptar; és a dir, si un grup ara considera que un d'ells no està tancat i que realment, per tant, no està allò que es diu «parlamentàriament madur» per entrar en ple, ho acceptem. Ara, l'altre, la Proposició de llei de tinença de gossos perillosos, encara no entenem per què en les darreres juntes se'ns ha anat dient que no entrés. Encara no ho entenem, especialment en la darrera Junta de Portaveus, quan es va obrir aquest Ple extraordinari de les dues propostes legislatives esportives, pel tema del Centre de la Propietat Forestal i pel tema de la designació d'un membre de la Corporació. Encara ara no ho entenem.

Però, com que estem disposats a no entendre-ho, perquè no volem tampoc entrar en una batalla de qui pot tenir o no tenir o deixar de tenir la raó, som conscients que ho hem demanat Junta de Portaveus rere Junta de Portaveus, que és on s'ha de demanar inicialment i reglamentàriament la inclusió dels punts de l'ordre del dia en les sessions plenàries, que és allí on s'han de demanar i on s'han d'acceptar inicialment que hi formin part, ens sentim absolutament legítimits per haver-ho demanat avui, i per haver-ho demanat al costat d'aquells grups que, Junta de Portaveus rere Junta de Portaveus, ho han demanat.

Per tant, ningú ens pot acusar de cap maniobra per haver signat avui al costat d'aquells grups parlamentaris que Junta rere Junta ho han demanat. Si altres grups avui aquí expressen un criteri diferent que a la Junta, benvinguts siguin, i ho celebrem.

Moltes gràcies.

8566

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Higini demana la paraula. Per què me la demana? *(Pausa.)* M'ho ha de dir.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Per contradiccions manifestes...

El president

Mig minut...

El Sr. Clotas i Cierco

...i al·lusions òbvies.

El president

Mig minut de contradiccions.

El Sr. Clotas i Cierco

I per al·lusions, senyor president. *(Rialles.)* Senyor Curto, aquí ningú ha parlat de qui treballa i no treballa; qui vol que en aquest Ple es discuteixi i s'aprovi, si s'escau, una llei, i qui no. I el seu Grup, amb el Grup de Convergència i Unió, fins a la darrera Junta de Portaveus, que és l'únic i últim organisme que fa l'ordre del dia del Ple, van dir «no». És avui que vostès decideixen, pels motius que siguin –en els quals no m'hi fico–, que sí que volen que això s'aprovi.

Però, fixi's, són aquests grups els que fan un ús partidista d'aquesta llei, perquè ja hi ha una iniciativa entrada per tres grups perquè avui se substanciï això en aquest Ple. I vostès s'apunten avui –ho repeteixo, no sé per quins motius, no sé per quins arguments–, absolutament legítimament, s'apunten avui a allò que han estat negant Junta de Portaveus rere Junta de Portaveus.

Per tant, senyor president, que quedi clar, per aclariment, quines són les dues iniciatives que votem. I afegiré més: el Grup Socialista, que òbviamment votarà favorablement la iniciativa que han presentat, votarà també favorablement la iniciativa que presenten els altres tres grups d'un sol punt, cosa que em temo molt que no es produirà a la inversa, ni tan sols fraccionàriament.

El president

Moltes gràcies. Senyor Curto, em demana la paraula? Per què me la demana?

El Sr. Curto i Casadó

Per respondre a estes al·lusions i contradiccions...

El president

Mig minut.

El Sr. Curto i Casadó

...per evitar la situació d'indefensió. Només una pregunta al portaveu de Convergència i Unió. A l'últim Ple ordinari me se va preguntar si tindria cap inconvenient

a incloure este Projecte de Llei de tinença de gossos perillosos a l'ordre del dia, lo que estem fent avui; me se va vindre a preguntar. Vaig dir que no. Al cap d'una estona me va vindre i em va dir que no es podia incorporar perquè el Grup Socialista s'hi havia negat.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé. Procedirem a la votació, tal com ha proposat aquesta Presidència. Votarem, en primer lloc, la inclusió a l'ordre del dia de la proposta coincident, firmada una per tres grups i l'altra per també tres grups, sobre incloure en l'ordre del dia del Ple d'avui la Llei sobre la tinença de gossos considerats perillosos.

Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta ampliació de l'ordre del dia d'avui ha sigut aprovada per 109 vots a favor i un en contra.

Procedirem ara a la votació de la segona petició d'ampliació de l'ordre del dia del Ple d'avui, la Llei sobre el dret d'informació i autonomia dels pacients i de la documentació clínica.

Iniciem la votació.

Aquest punt no s'inclourà en l'ordre del dia, perquè la votació ha donat un resultat de 39 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Llei del Centre de la Propietat Forestal

Passem, seguidament, al tercer punt de l'ordre del dia, és a dir, votació del Dictamen... –no se'n vagin, perquè procedirem a una votació molt de pressa, eh?–, votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que proposa una redacció harmònica de la Llei del Centre de la Propietat Forestal. Atès que tots els membres el coneixen i que se n'ha distribuït el dossier corresponent, passarem directament a la votació; hi ha, a més, acord dels portaveus.

Per tant, senyores i senyors diputats, iniciem la votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura per a l'harmonització d'aquesta Llei.

Iniciem la votació.

Aquest Dictamen ha sigut aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

Algun Grup vol fer explicació de vot? *(Pausa.)* No hi ha explicació de vot.

Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Tramitem, per tant, el següent punt de l'ordre del dia: designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. *(Remor de veus.)* Prego que escoltin la presidència.

D'acord amb l'article quart de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya, per a l'elecció dels membres del Consell cal majoria de dos terços dels diputats de la cambra.

Atès que hi ha un sol candidat, que és el senyor Salvador Giner, proposat pel Grup Socialista, malgrat el que disposa l'article 81 del Reglament, si no se suscita cap objecció, faríem la votació per assentiment. Pregunto als portaveus si és correcta aquesta proposta de fer la votació per assentiment. (*Pausa.*) Si no hi ha cap objecció... (*Veus de fons.*) Sí, cal constatar el quòrum, que en aquest moment és visible que hi és; almenys des de la Mesa és visible que hi ha quòrum.

Per tant, si no hi ha cap objecció, el senyor Salvador Giner queda designat conseller del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Proposició de llei sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos

Continuem. Com a conseqüència de l'alteració de l'ordre del dia, debatrem la Proposició de llei sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos, que és una proposició que a més va ser presentada en el seu dia per l'acord de tots els grups parlamentaris.

Demano també a les senyores diputades i els senyors diputats..., que sàpiguen que procedirem de seguida a votacions.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 118 del Reglament, es sotmet al Ple de la cambra la tramitació d'aquesta Proposició de llei pel procediment de lectura única.

Passarem, per tant, en primer lloc, a votació si el Ple accepta tramitar la Llei pel procediment de lectura única. Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

El procediment de lectura única ha sigut aprovat per 91 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

D'acord amb l'article 118.2, passarem al debat i després a la votació del text de la Proposició de llei.

Tenen la paraula els grups parlamentaris per l'ordre normal, de menor a major. En primer lloc, el Grup Mixt; té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Donat que els motius que han portat a elaborar aquesta Llei, doncs, són prou evidents –la simple atenció als mitjans de comunicació ja ens dóna aquests arguments–; també pel fet de veure com el Govern de l'Estat ja s'ha començat a bellugar per elaborar-ne una –cosa que, evidentment, ens motiva a accelerar el tràmit perquè pugui ser aprovada abans que la d'àmbit estatal–, i també pel fet que hi ha hagut uns casos lamentables d'agressions per part de gossos

d'aquesta mena, especialment a nens, i també per la constatació que cada vegada hi ha més animals, especialment gossos, que poden ser potencialment perillosos en mans de persones no sempre capacitades o no sempre amb prou voluntat de mantenir la seguretat de l'entorn amb un animal d'aquestes característiques.

Per tant, aquesta Llei, a més a més, com que ha estat elaborada conjuntament pels grups parlamentaris i ha estat consensuada, per part nostra, només ens resta dir que ens afegim, com ja ho hem dit al seu dia, a aquest consens i, per tant, hi votarem a favor, i no cal, doncs, que hi afegim més arguments.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Bargalló. Deu minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Moltes gràcies, senyor president. No pas per esgotar el temps que vostè em dóna, sinó, simplement, per remarcar la importància que, per al nostre Grup, té l'aprovació, avui, d'aquesta Llei des de la solemnitat que li dóna l'estrada parlamentària.

En primer lloc, celebrar que hàgim, avui, inclòs aquest debat en l'ordre del dia. Hauríem lamentat profundament que, tenint aquest material legislatiu ja acordat entre els grups parlamentaris, la previsible finalització dels treballs d'aquesta legislatura en aquest Ple hauria impedit que una llei d'aquestes característiques no fos aprovada fins al gener, el febrer o el març vinent, tot i més quan havíem estat la primera cambra legislativa en treballar aquest aspecte i, segurament, si avui no ho haguéssim aprovat, no seríem la primera cambra que dotés el territori sobre el qual té sobirania d'un marc legislatiu en aquest tema.

En segon lloc, perquè, com vostès recordaran, en el Ple del 24 de març passat, el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana van presentar dues proposicions de llei sobre aquest tema, que els dos grups ens vam avenir a retirar a favor d'una ponència conjunta. També hauria estat llastimós que els treballs proposats per aquests dos grups i que amb la més bona voluntat de cortesia parlamentària, de treball conjunt, vam retirar en aquell Ple a favor d'una ponència conjunta, tampoc s'haguessin vist retribuïts per la manca d'aprovació.

Però aquests són aspectes interns parlamentaris. Sens dubte que el que estem fent ara va més enllà del fet estrictament parlamentari: intentem resoldre una problemàtica social, una problemàtica ciutadana, una problemàtica cívica, que, dia a dia, ens porta a fets que lamentem. Es deia, per exemple, que l'any 98, a Barcelona, hi havia hagut seixanta-sis atacs de gossos a persones amb resultats de ferides. Són uns fets que hem d'intentar resoldre.

En tot cas, la Llei que ara aprovem és una Llei positiva. No ens satisfà del tot, no ens satisfà del tot, perquè aquest és un aspecte que caldrà continuar treballant. Tenim molt poques dades científiques sobre l'aspecte que estem discutint, i tenim molt poques dades que ens

permetin dir clarament com solucionar aquests atacs de gossos potencialment perillosos, perquè allò que és més difícil és: quins són els gossos potencialment perillosos? Això és el que es fa més difícil de dir.

Avui ens hem posat d'acord, tots els grups, per dir, per fer un llistat de races que considerem potencialment perilloses. Certament, són els individus els que són perillosos, més que les races—certament, són els individus els que són perillosos, més que les races—; ara, hi ha un primer acord: la mateixa Llei preveu que aquest llistat de races potencialment perilloses pot modificar-se i, sobre la base d'aquest primer acord, que són unes eines per les quals les administracions de la Generalitat—i també les administracions locals—poden començar a treballar..., són—hi insisteixo—uns primers passos, que, segurament, haurem de rectificar, que, segurament, haurem de modificar i que, segurament, haurem d'ampliar, però l'Administració necessita una eina legislativa, que avui li donem, per tal de poder començar a treballar en aquests aspectes dels atacs de gossos a persones, en les lluites clandestines de gossos, en el tràfic, també, clandestí i en l'ensinistrament no professional de gossos que ens està portant a viure la convivència amb els animals—i, en concret, amb animals de companyia, com els gossos—amb una dificultat que, en la nostra tradició cultural, social i cívica no existia.

És per això que el nostre Grup, en el seu moment, va retirar la proposta particular; és per això que el nostre Grup, al seu moment, es va avenir a fer una ponència conjunta, i és per això que el nostre Grup avui tenia tant d'interès que s'aproves aquesta Llei, perquè creiem que fem un bon favor a la societat, perquè creiem que, a més a més, iniciem un camí per tal de resoldre aquesta problemàtica i, a més a més, a un nivell més col·lateral, tornem a demostrar que Catalunya es manté a l'avantguarda social de la Península Ibèrica.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. També breument, per felicitar-nos perquè, finalment, hem pogut debatre aquesta Llei, fruit de diverses iniciatives parlamentàries que tots vam estar d'acord a posar-les en comú, i intentar un text consensuat, però lamentar que ha entrat per aquesta via de l'extrema urgència d'avui, i suposar que ha sigut així degut als últims esdeveniments, a la mort d'aquesta nena al País Valencià, fruit d'aquell atac del gos de la família, un *rottweiler*. Si no hagués sigut per la nova alarma, el nou episodi d'alarma social, segurament, en aquests moments, hauriem acabat sense pena ni glòria, amb un text consensuat, un text sense dificultats, però que, per raons de caràcter estrictament d'oportunitat política, alguns, fins avui, no han volgut incloure'l.

Ho aprofito per dir que és evident que el consens sempre és positiu, però quan algú, com abans, en defensar la conveniència d'això, ha dit que, des de Convergència i Unió i des del Departament d'Agricultura, Rama-

deria i Pesca, s'ha estat com el primer, jo vull recordar el text que el Departament—i, per tant, Convergència i Unió—ens proposava a l'hora de caracteritzar quins eren els gossos perillosos. I el primer text que vam tenir deia: «Es considera potencialment perillosos tots els gossos d'un pes superior a 25 quilos i d'una talla mesurada des de la creu superior a 45 centímetres.» Aquesta era la posició oficial de Convergència i Unió i del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè, a més, ho diu així: «El Departament considera que haurien d'estar inclosos els gossos d'aquesta talla i d'aquest pes.»

Si s'ha modificat i ara es parla, per una banda, de races, d'unes determinades races—finalment, se'n van incloure més de les que havíem proposat els diversos grups parlamentaris—, i es parla de gossos que hagin presentat episodis d'agressions a persones o a d'altres gossos, o de gossos que hagin estat ensinistrats per a l'atac i la defensa, evidentment, no ha sigut per la posició del Grup majoritari sinó per l'acceptació dels suggeriments dels altres grups no majoritaris.

Crec que, si més no, aquest era un dels principals problemes: caracteritzar quins són. Perquè imaginin-se vostès que tots els gossos de més de vint-i-cinc quilos de pes haguessin hagut d'anar amb morrió, haguessin hagut d'anar lligats, haguessin hagut de ser qualificats de totes les mesures de control que estableix aquesta Llei. Vol dir molt més que la caracterització que, finalment, hem fet a l'article primer.

Pensem que hem afegit mesures de seguretat, quan parlem de contemplar, també, els transports públics—una proposta que va fer el nostre Grup Parlamentari al text inicial—, i creiem que és bo que es parli dels controls dels centres de cria i que aquests gossos de l'artículat, és a dir d'aquesta Llei, només puguin criar-se en centres convenientment autoritzats i inscrits al registre oficial de nuclis zoològics de Catalunya, perquè el que analitzàvem era que està clar que són individus i no són races els que són perillosos, però sí que hi ha una predisposició a ensinistrar animals d'unes determinades races perquè s'han seleccionat seguint criteris de cerca d'agressivitat. I, quant a aquestes seleccions que ha fet l'home d'aquests animals, vol dir que ha fet subraces que ja les predisposen molt més a aquestes característiques de ferocitat, d'agressivitat i, per tant, més aptes per a activitats d'atac i defensa, o de lluites clandestines, com en alguns llocs encara és, lamentablement, massa típic.

Pensem que també un dels elements importants era regular l'ensinistrament. No pot ser que qualsevol aficionat, amb tota la bona o mala fe, es dediqui en parcs o en racons més o menys tranquils, o en finques privades, a ensinistrar gossos dels amics o dels presumptes enemics i que això ha d'estar vigilat, ha d'estar controlat i ha d'estar molt regulat a partir d'aquesta Llei.

Creiem que també havia d'haver-hi regulació quant als posseïdors i als usuaris d'aquests animals—no pot ser que un nen de deu anys pugui portar un gos d'aquests, perquè pot ser incapaç de controlar-lo—i, finalment, també creiem que és positiu el tema de la competència, que la competència s'ha de poder delegar en els alcal-

des, en els ajuntaments, en el cas de vigilància, d'imposar sancions i de fer el registre d'aquests animals.

Crec que també vam introduir una disposició addicional, que és la que permet salvar la picaresca de la gent. Tots sabem que les lleis, a vegades, es fan perquè, a partir de la Llei, es pugui veure com ens la saltem. Definir, en aquests moments, sis, vuit, deu races de gossos considerats perillosos vol dir que alguns d'aquests incontrolats criadors, ensinistradors de gossos, podrien utilitzar races de les que avui no estarien catalogades i provocar aquesta selecció en favor de l'agressivitat. Per tant, plantejar que, periòdicament, el Govern ha de revisar quines són les races que podrien excloure's –o podrien incloure-se'n de noves a aquesta Llei–, ens permetrà estar sempre a l'aguait de la picaresca dels ciutadans que no estan preocupats per la seguretat dels seus propis ciutadans, sinó per activitats, jo diria, menys decents i menys socials.

Per tant, felicitar-nos tots que, d'aquí a tres mesos, això pugui ser una realitat –i dic «tres mesos», perquè també és una conseqüència que vam plantejar; no podem imposar l'obligatorietat a tots els municipis, quan no tenim el registre, quan no estem en condicions, encara, de fer aquesta catalogació dels animals– i esperar que, a partir d'aquí, d'aquesta alarma social, aquesta demanda de la societat de millors mesures de control i de regulació d'aquests animals, sigui una realitat i sigui beneficiós per al conjunt dels ciutadans.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president. Molt breument, però amb una prèvia, perquè no vull tenir la sensació que algú m'intenta prendre el pèl, no? I, llavors, per tant, com que això no m'ha agradat mai, explicaré alguna coseta.

És a dir, el PP, aquest tema, quan es va començar a moure a nivell parlamentari, portava bastant de temps treballant-lo –i ho vaig dir–, perquè a l'Hospitalet, on jo en aquell moment era regidor, ja hi havia hagut problemes d'aquest estil –primera cosa.

Segona cosa: vam entendre que era important no córrer, però sí no alentir-se, tampoc, perquè enteníem que una manera de prestigiar el Parlament era, precisament, que fos el primer, o dels primers, que fes una llei i, a més a més, volíem que fos la millor –i dic això perquè és així. I l'objectiu d'aquesta qüestió és que no tractàvem de temes anecdòtics, sinó que tractàvem d'agressions a persones i a altres animals, i, en molts casos, aquestes agressions no eren agressions anecdòtiques; podien arribar a morts, i, per tant, ens semblava que això ens exigia una certa urgència.

Quan es varen presentar les diverses iniciatives –que recordo que no precisament vam ser els últims a presentar-la, sinó més aviat al contrari–, no ens va importar, per fer eficaç la llei, per no polititzar la llei, per donar credibilitat al Parlament, perquè fos ràpid, perquè

la llei estigués ben feta, posar-nos d'acord, absolutament tots, que ningú tingués protagonisme i endegar el procés perquè la llei fos aprovada com més aviat millor. I així ho vam fer, i, de fet, vam acceptar totes les convocatòries extratemporals, fora d'hores i corrents, perquè això pogués entrar en els últims plens ordinaris, de tal manera que jo, aquesta intervenció, me l'he preparada tres cops –evidentment, avui és el dia que menys me l'havia preparat, perquè ja no hi comptava–, i me l'havia preparat tres cops perquè la voluntat del PP, del president del Grup, dels portaveus del Grup i del diputat que ho portava –hi insisteixo: pels motius que he dit abans– és que fos immediat.

Les convocatòries, curiosament –o sense curiositat–, ens les feia el diputat de Convergència Democràtica de Catalunya, el senyor Rull, i, per tant, nosaltres, cada cop, durant el Ple ordinari del 29-30, cada deu minuts, jo li preguntava a ell, també, dient: «Això, ja arribarà, això arribarà», perquè tots –curiosament, tots– havíem parlat que era important que això entrés, i, per tant, havíem de córrer i, per tant, era interessantíssim, entent i valorant –pensava jo; crec que m'equivocava– que ens importava molt el tema dels possibles ferits, etcètera, i el tema dels gossos, i no la política de fotografia. Jo això ho entenien fins ara. Avui ja ho he dubtat totalment. Perquè, és clar, resulta que, quan això arriba, jo vaig fent la pregunta al president, als portaveus: «Això entra?, això no entra?», al senyor Rull: «Això entra?, això no entra?», i «fins aquí, fins aquí», i resulta que se'm diu que un grup no ho vol. I jo, d'aquesta deducció, simplement dedueixo que li importa més el temps en què s'ha de propugnar la llei, que no les desgràcies que puguin tenir lloc per culpa de tenir o no llei; simplement, eh?

I això, que cadascú s'ho agafi com vulgui, però el que està clar és que pel PP això estaria aprovat fa dies. I això es demostra amb el fet que vam baixar cada vegada que se'ns va demanar, vam treballar, vam renunciar a postulats personals, particulars, d'haver-ho treballat molt, perquè enteníem que era urgent.

Llavors, aquí s'ha dit una frase que a mi em sembla que..., com a mínim, em fa vergonya, no?, que és: «Si no hagués sigut per no sé qui, això avui no s'hauria aprovat.» No, miri: si no hagués sigut per no sé qui, això s'hauria aprovat fa un mes. O sigui, el culpable que això no s'hagi aprovat fins avui no és el PP. I em temo que no és Convergència i Unió; ja m'agradaria, però tampoc ho és. Em sembla que són uns altres. Llavors, que cadascú aguant el seu mort i, per favor, que no ens intenti prendre el pèl, que, almenys alguns, ja portem quaranta anys de vida, eh?, i, el dit, ens el xopem fora d'hores, i sobretot quan em dedico a cuidar la criatura; llavors em xopo el que faci falta, però aquí davant de tothom –amb perdó–, no. És a dir, cadascú que faci les seves coses, i si un valora més l'oportunitat política que el text, que ho digui amb to de pau, perquè potser algú li agrada. A mi no m'agrada gens. Aquests eren els comentaris.

Jo, aquesta Llei, la valorava molt positivament, perquè entenc que vam ser ràpids, que vam anar a una tasca ben feta... Però, clar, després dels comentaris d'avui, ja no sé què he de dir, eh? Jo l'abordava políticament molt

bé, perquè entenia que no havíem fet política. Enteníem que no es tractava de retreure'ns re. Entenia que no es tractava de dir: «Jo vaig ser primer, tu vas ser segon, aquest va ser tercer. Tu em vas copiar el paràgraf quart, jo...» Entenia que no havíem anat per aquí, que la voluntat de la «Comissió» —entre cometes, perquè no era comissió— era una voluntat positiva. Entenia que ningú retrauria..., aquí dient: «És que aquests van proposar això —quina bestiesa!—; aquest, en canvi, va proposar allò altre...» Doncs, miri, en aquesta dialèctica, tampoc hi entraré jo. És a dir, el que surt a la Llei..., jo sé el que vaig proposar jo, sé el que va proposar vostè, sé què va proposar l'altre, però, per mi, ho vam proposar tots. I els encerts que hi ha són de tots, i els errors que hi ha són de tots. Però em sembla molt infantil començar a dir ara que «és que aquests havien dit això —fixi's quina bestiesa!—, i els altres havien dit allò altre». Miri, insisteixo que em sembla que és una altra història, aquesta. Ja veig que això de l'electoralisme potser no em va, no? No sé quant duraré en aquest negoci, perquè es veu que em falten capacitats, no?

Però, en fi, insisteixo que entenc que la Llei és prou bona, a pesar que també entenc que la Llei té un error, i que tots estem d'acord que la Llei té un error, que és que definim una cosa indefinible. És a dir, el problema —i amb perdó pels que han intervingut abans— no són els gossos, el problema no són les races: el problema són els amos dels gossos, el problema són els ensinistradors dels gossos! Aquest és el problema. Per tant, la Llei hauria de ser amb els senyors perillosos que fan perillosos els gossos. Però, evidentment, amb això no hi ha qui faci una llei, no fa que fos controlable, etcètera. I per això tots hem caigut en un error, i hem intentat que l'error fos mínim —cosa que jo beneixo— a base de consultar professionals, fonamentalment veterinaris. Per què? Perquè enteníem que quèiem en un error generalitzant amb gossos i generalitzant amb races, i, com que anàvem al mínim error possible, volíem que almenys la societat civil tècnica, els professionals del tema, no ens poguessin dir que l'error era molt gros, sinó que ens poguessin dir que compartien l'error com a únic error o mínim error possible. I per això surt un llistat de races.

Però després es corregeix bastant, això, perquè, de fet, és la primera llei que contempla que un gos no és perillós per ser d'una determinada raça, sinó que fonamentalment és perillós quan ha sigut perillós; és fonamentalment perillós quan ha sigut ensinistrat per ser perillós, i en tercer lloc, com que, clar, algú ho ha de controlar, doncs, s'hauran d'assignar unes races que estadísticament poden donar opció a gossos perillosos avui. Perquè si aquestes races no existissin, que seria la llei fàcil, la llei anglesa, que era la fàcil, que és dir: «Gos perillós, raça fora», doncs, demà n'hi hauria una altra. Perquè, evidentment —jo ja ho vaig dir un dia; i això no s'ha recollit aquí, però crec que tornarà a sortir més endavant—, el gran problema d'això no està en re més que en la lluita de gossos; el problema clau, ara mateix, on hi ha diners i, per tant, on s'està afavorint que hi hagi aquests gossos, és en la lluita de gossos. I aquest tema..., si no hi ha un gos gran, serà petit, perquè els diners que es mouen en la lluita de gossos no dependrà d'una raça: dependrà de la gent que vol gua-

nyar diners amb la lluita de gossos. I, per tant, ja canviaran de raça, i si amb els gossos no n'hi ha prou, hi posaran gats, eh? Per tant, insisteixo que aquest no és el problema.

Jo crec que l'important pot ser, després del que he dit abans, que em sembla clar definir-ho, és matissar alguns punts que em sembla important que pedagògicament se sentin, no? És dir, aquesta Llei, hi insisteixo, és la que dóna a entendre que s'han de fer mesures de seguretat i parla de gossos lligats amb morrió i de l'assegurança. Penso que això respon a una demanda civil que hi havia ara. Penso que tracta molt bé el tema de propietaris, sobretot quan entén que hi ha persones que no poden ser propietaris d'aquests gossos, i per això crea una figura —la possibilitat que una persona no tingui autorització per fer-ho— que crec que és molt bona, perquè això dóna a entendre que hem entès perfectament el problema, que és que són els propietaris... Entrem en el control de cria, cosa que també és bàsica, i entrem, sobretot, en la reproducció i el test d'agressivitat anormal, per no facilitar la reproducció; penso que això s'ha de destacar d'aquesta Llei. I també penso que s'ha de destacar molt d'aquesta Llei el control sobre l'ensinistrament; és a dir, aquesta Llei entra a controlar l'ensinistrament, tant amb la titulació com amb la finalitat, no acceptant l'ensinistrament per atac i defensa d'un gos per qualsevol persona. Crec que això són punts bàsics.

I penso que també és un punt molt bàsic les sancions, que algú pot considerar desmesurades quan es parla de 5 milions de pessetes, però que a la «Comissió» —entre cometes— vam tenir molt clar que, si estàvem intentant lluitar contra apostes de lluita de gossos, una sanció anecdòtica no serviria absolutament per re, i havia de ser una sanció clarament molt superior al que es pot estar jugant una nit qualsevol a Barcelona, als afores, dintre d'un tràiler.

Gràcies, senyors diputats, senyor president, senyores i senyors.

El president

Senyor Xavier Guitart, em demana la paraula? Per què me la demana?

El Sr. Guitart i Domènech

Senyor president, per al·lusions òbvies al Grup Parlamentari per part de la intervenció del senyor Francàs.

(*Veus de fons.*)

El president

Han de ser personals, senyor Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Al Grup Parlamentari, senyor president. (*Pausa.*) Hi ha innombrables precedents, senyor president, que quan s'alludeix a la conducta...

El president

Mig minut —mig minut.

El Sr. Guitart i Domènech

Moltes gràcies, per la seva generositat i per la comprensió del seu senyor secretari.

Senyor Francàs, vostè diu que li agrada que no li prenguin el pèl. Doncs, miri, justament perquè no li prenguin el pèl, li explicaré només una cosa. I dic això perquè més de la meitat de la seva intervenció ha estat, més que per defensar el projecte de llei, per continuar el debat anterior.

Doncs, miri, vostè diu que aquest projecte de llei fa un mes que podia estar aprovat. Té raó –té raó–: fa un mes que no està aprovat. Però sap per què no es va aprovar? Perquè, en acabar l'últim Ple ordinari, se'ns va proposar de colar de trasantó aquest projecte de llei que nosaltres entenem que mereixia un tractament seriós. I si vam dir de fer-ho en un ple extraordinari era perquè teníem la paraula del seu Grup Parlamentari a la Junta de Portaveus que podríem celebrar un ple en el mes de juliol. I justament perquè teníem aquest compromís, que consta a les actes de la Junta de Portaveus –no a les meves paraules, que podrien ser errònies–, justament per això, el nostre Grup va dir: «Doncs, ho veurem en aquest Ple que el Grup Popular es compromet a celebrar» i que després es va fer enrere.

Doncs, senyor Francàs, perquè ningú li prengui el pèl –sobretot la seva direcció del Grup–, sàpiga que les coses han anat d'aquesta manera.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyora Dolors Nadal, me la demana per al·lusions al seu Grup? Mig minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Per al·lusió directa a una portaveu que estava a la Junta, senyor president.

Sap molt bé el senyor Guitart que a la Junta de Portaveus la intervenció de la portaveu del Grup Popular, la senyora Montserrat, va ser en el sentit que evacuariem consultes amb el nostre Grup Parlamentari per decidir si posteriorment es feia o no aquest Ple ordinari.

Per altra banda, recordo perfectament que el Grup Socialista no va acceptar la inclusió d'aquest projecte de llei que ara aprovarem i que, en canvi, l'hauria acceptat si s'hi hagués inclòs no només aquest, sinó el que tots coneixem com el del «testament vital».

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. A continuació té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Ramon Vilalta. Deu minuts.

El Sr. Vilalta i Oliva

Menys, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, i sense cap ànim de continuar la polèmica, que ja fa prou estona que jo crec que s'està arrossegant, intentaré situar-me sobre el contingut estricte

de la Proposició de llei que es presenta assenyalant que, efectivament, aquesta ha estat una ponència, doncs, certament atípica, perquè durant el seu treball, que ha estat intens i profitós –en la línia del que apuntava el diputat senyor Francàs–, ni tan sols ha necessitat aquesta Ponència l'assistència d'un lletrat, i, per tant, és una ponència que ha treballat fins i tot sense lletrat.

I ho ha fet, jo diria, amb un gran aprofitament, partint de les iniciatives que Esquerra Republicana i el Grup Socialista havíem presentat en un ple del mes de març, amb forma de proposició de llei, i que van ser retirades pels dos grups –tal com recordava el senyor Bargalló– en benefici d'una ponència conjunta i de les iniciatives –d'un altre nivell legislatiu– que havien proposat altres grups de la cambra. Per tant, hi havia damunt de la taula diverses iniciatives, de divers rang també, i la voluntat comuna de treballar a través d'una ponència conjunta que, ho repeteixo, no ha necessitat ni tan sols l'assistència d'un lletrat, perquè des del primer moment jo crec que imperava en el Grup el que ara apuntava el senyor Francàs, que és la voluntat de fer feina i enllestir el treball al més aviat possible, intentant respondre a una demanda social que hi havia i que hi ha.

Aquests dies, dissortadament, han succeït de nou fets que, traslladats a l'opinió pública a través dels mitjans de comunicació, han commocionat de nou l'opinió pública i que es veuen protagonitzats, efectivament, per gossos d'aquests que qualifiquem aquí de potencialment perillosos.

La qüestió, des de el meu punt de vista, i sense entrar en les interioritats del debat –que jo crec que tampoc cal fer-ho en aquest moment–, sí que està en això que apuntava el senyor Francàs ara fa un moment i del qual jo no estic del tot segur. El problema, quin és? El problema són determinats gossos?, o el problema és més aviat, com apuntava el senyor Francàs, qui els té, els seus posseïdors?

Avui, l'il·lustre escriptor Quim Monzó publica un dels seus davantals en el diari *La Vanguardia* al respecte, i suggereix que a aquests propietaris, als quals, en la línia del que apuntava el senyor Francàs, se'ls acusa de ser el perill, «donin-los un canari, a veure si aquest canari espedaçarà també o serà agressiu, com ho és quan tenen determinat gos». És possible que una part del problema estigui en el posseïdor, però també és cert que una part del problema –una part important del problema– rau en el tipus d'animal. Perquè un gos, un animal de determinades característiques, és per si mateix una arma potencialment perillosa. No sé si aquells que tenen un determinat pes i una determinada mida, com apuntava el Departament d'Agricultura i que ara em recordava el senyor Gimeno..., no sé si tots aquells que tenen una determinada mida i un determinat pes; però el cert és que hi han determinats gossos que constitueixen per si mateixos una arma potencialment perillosa, que en determinades circumstàncies pot esdevindre un instrument agressiu d'una gran magnitud.

La Ponència jo crec que ha optat per una fórmula que intenta incloure un ventall ampli de gossos, partint de tres circumstàncies: primer, el gos pertanyent a qualse-

vol raça que hagi estat objecte d'ensinistrament per a l'atac i la defensa –aquest, per raons del seu ensinistrament, és potencialment perillós–; en segon lloc, aquells gossos que hagin protagonitzat esdeveniments anteriors d'atac a altres gossos o a persones, i tercer, tots aquells animals que pertanyen a unes determinades races, amb un ventall ampli i exhaustiu que recull les aportacions de tots, del que els grups parlamentaris consideràvem, del que s'ha fet en altres països europeus i del que hem escoltat a dir, del que ens van suggerir i del que ens van recomanar els tècnics en la matèria, després d'haver-ne escoltat molts. I, per tant, la Proposició de llei el que conté és un concepte ampli de gossos potencialment perillosos en aquest triple sentit: gossos que han tingut un determinat ensinistrament; gossos que han protagonitzat anteriorment situacions d'atac a altres gossos o a persones, i, en qualsevol cas, els gossos que pertanyen a una sèrie àmplia de tipus.

Naturalment, aquests gossos potencialment perillosos han de ser objecte d'una sèrie de cauteles. De quines cauteles? Home, doncs, en primer lloc, no pot tenir-los qualsevol persona; no pot passejar-los pel carrer, tampoc, qualsevol persona; han d'estar en uns habitatges degudament condicionats i senyalitzats; han de circular per la via pública lligats i amb morrió; han de ser inscrits en un registre municipal, i el fet de tenir-ne un ha de requerir necessàriament la subscripció d'una assegurança pels danys que puguin produir.

Home, aquesta circumstància no eliminen el problema. La Ponència, quan va discutir el tema, no va subscriure alguna tesi imperant en algun país europeu de dir: «Els gossos considerats potencialment perillosos..., cal anar directament a l'eliminació de les races a les quals pertanyen.» Doncs, el criteri de la Ponència que ha treballat en aquesta Proposició no és ni eliminar-los –a Catalunya– ni prohibir-los. Per què? Doncs, perquè sabem que, si es partia d'un supòsit d'eliminació o de prohibició, segur que vindrien altres animals, pertanyents a altres races o procedents d'altres creuaments entre races, que escaparien a la tipologia fixada inicialment.

Per tant, no s'ha volgut anar a un supòsit de difícil compliment, sinó a l'establiment d'una sèrie de mesures de cautela i de regulació, i, en conseqüència, naturalment, a l'establiment d'un quadre d'infraccions i d'un quadre de sancions que van des de les 10.000 pessetes als 5 milions de pessetes; als 5 milions de pessetes pensats, molt especialment, per als casos en què es participi o es promoguin lluites de gossos, que són, com deia, també, el senyor Francàs, una de les causes importants –si no la més important– que es produeixi un determinat comerç, una determinada importació i una determinada experimentació en la recerca, en la creació de tipus de gossos que estiguin ben dotats per a la lluita i el combat, i, a través d'aquesta lluita de gossos –que, per altra part, la Llei de protecció dels animals prohibeix rotundament–, doncs, produir grans negocis. I és per aquest supòsit que es contemplen, doncs, les infraccions més greus i les sancions més fortes de fins a 5 milions de pessetes.

Jo crec que la Proposició que es posa a la consideració d'aquest Parlament és una Proposició raonablement

positiva, que respon, doncs, a la preocupació del conjunt del Parlament i que intenta aportar una resposta del Parlament a la societat per a uns casos, per a unes situacions que creen, efectivament, quan es produeixen, molta alarma social.

Ara bé, amb la mateixa franquesa, deixin-me dir una altra cosa: amb aquesta Proposició aprovada i convertida, per tant, en Llei no hauríem evitat la desgràcia que acaba de produir-se a València. Aquesta Proposició de llei, quan sigui aprovada, no impedirà que es pugui produir una situació com la de València, que ha significat la mort d'una criatura de tres anys. Per què? Doncs, perquè l'atac d'aquell gos en qüestió s'ha produït dins el recinte particular d'una casa –d'un gos que era el gos de la família– a un membre de la família. En aquest moment es pregunten: «I això, com és possible?», «és que els gossos són, també, subjectes de gelosia o és que aquest gos no estava en les degudes condicions i va patir, doncs, un atac de bogeria?» Doncs, pel que sigui, segur, amb tota certesa, que, quan aquesta Proposició de llei sigui ja llei, no aconseguirem evitar situacions com la de València; no evitarem tots els casos de risc. El que fem, només, és introduir mesures de cautela per disminuir el risc. No hauríem evitat el cas de València, però sí que s'hauria evitat el cas que es va produir, aquell mateix dia o el dia abans, a Sant Fost de Campsentelles, quan un altre gos –també, dissortadament, de la raça *rottweiler*– va atacar un nen d'onze anys i li va produir una sèrie de ferides prou greus perquè aquest nen hagués d'estar internat durant uns dies –potser encara n'està– en un centre hospitalari.

Per tant, les coses clares. Intentem donar una resposta a una demanda social, intentem establir unes mesures, unes cauteles i unes garanties per a les situacions de risc, però amb la certesa que no evitarem totes les desgràcies, en fi, aquestes notícies tan tràgiques que poden arribar a colpir-nos, perquè segur que, quan es produeixi, doncs, aquesta situació en determinades circumstàncies, l'abast d'aquesta Llei no l'afectarà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor director general del Medi Natural, avui estem en disposició d'aprovar una llei –jo crec que és una llei important–, una llei ben feta, que permet de dir, un altre cop, que aquesta cambra –el Parlament de Catalunya– és pionera en l'àmbit de tot l'Estat espanyol a l'hora de regular determinades situacions que, realment, generen una alarma social, que preocupen el conjunt de ciutadans i ciutadanes. I la Ponència a la qual s'ha fet referència –i també aprofito aquesta avinentesa per agrair als companys de la resta dels grups parlamentaris la predisposició per aconseguir un text de consens– el que intenta és poder sumar el màxim de vo-

luntats possibles i, sobretot, situar-se en una situació, en una posició de sensatesa.

No hem volgut fer una llei radical, no hem volgut fer una llei que redimeixi absolutament res. Hem volgut, senzillament, legislar en l'àmbit de la prevenció, evitar que es produeixin situacions com les que darrerament hem viscut; evitar, en darrera instància, el risc.

La premissa que ha motivat aquesta Llei és la següent: els gossos amb un potencial raonable –i subratllo «amb un potencial raonable»– per causar lesions a persones o d'altres gossos han d'estar identificats i subjectes a restriccions per precaució. Aquesta és la idea bàsica. L'objectiu és reduir el risc de la tinença de determinats tipus d'animals. I, les dificultats objectives, les hem tingudes, justament, a l'hora de definir què havíem d'entendre per aquestes races de gossos potencialment perillosos, que no de gossos perillosos per si mateixos. Ja s'ha exposat molt a bastament aquesta triple categoria de gossos: gossos que hagin presentat episodis d'agressions a persones o a d'altres gossos. Podíem haver-nos quedat, senzillament, aquí, i segur que ho hauríem encertat: aquests són els gossos perillosos, els que ja tenen algun precedent d'atac a d'altres persones, però faríem una llei que seria molt inviable; faríem una llei que, senzillament, hauria d'anar regulant aquelles qüestions que, de fet, ja s'anessin produint i, per tant, la seva eficàcia hauria quedat molt, molt reduïda.

També plantegem gossos que hagin estat ensinistrats per a l'atac i la defensa. Aquestes dues categories, evidentment, hauran de ser desenvolupades reglamentàriament, i aquí el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en aquesta línia de fer decrets i una reglamentació prou consistent, haurà de complementar allò que aquesta llei avui disposarà.

I el tercer criteri, que és el que ens ha costat més, que és el de determinades races. I, evidentment, aquí hi ha factors, factors que hem de tenir en compte a l'hora de catalogar, de llistar aquestes races. Es tracta de races de gossos que són grossos, que la seva grandària hi influeix. Que potser haver, només, tingut en compte la grandària no hauria estat el més escaient...? Però la grandària existeix. No és el mateix que t'ataqui una bèstia que pugui fer trenta o quaranta quilos de pes que no pas un gosset petit, per molt agressiu que sigui el gos petit. Evidentment, els elements morfològics i genètics també hi intervenen.

Moltes d'aquestes races, en el seu moment, van ser creades justament per a una finalitat concreta i una finalitat que podia tenir unes determinades connotacions agressives. Per tant, a mi em sembla que ens ajustem; no volem estigmatitzar races, no volem estigmatitzar amos; senzillament, volem reduir el risc.

Aquesta és la nostra pretensió i aquesta és la nostra voluntat. No es tracta que algú que vagi amb un *rottweiler*, amb un *pit bull*, sigui mal vist, sinó, justament, el que pretenem és que la tinença d'aquests gossos, la potenciació d'aquests gossos es faci de la manera més sensata i de la manera més prudent possible.

Aprofito aquí per fer una referència, també, al que ha comentat el senyor Gimeno, que no m'ha agradat ex-

cessivament, quan ha dit: «Home, la posició inicial era aquesta.» Nosaltres vam tenir la sort, com a ponència –i abans l'illustre senyor Vilalta hi ha fet referència–, que disposàvem d'un text de partida, i el text de partida que ens va facilitar el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, home, ens va permetre poder treballar com ho hem fet. I, evidentment, aquell text de partida no era un text que la gent del Departament d'Agricultura s'hagués tret de la butxaca, sinó que intentava estar consensuat en reunions que ens van exposar els tècnics, en reunions amb protectores d'animals, en reunions amb diverses entitats que entenen en la matèria. Per tant, a mi em sembla que en aquests moments corresponia, també, de fer aquest agraïment.

Comentava que el que intentàvem era evitar el risc, disminuir aquest risc amb mesures de seguretat que són molt, molt sensates –i torno a ratificar-me en allò que s'havia comentat–: no hem volgut legislar una llei del tipus de gossos perillosos britànica, que el que pretenia, bàsicament, era fer desaparèixer unes determinades races. No, no, les mesures que plantegem són de molt sentit comú; són perfectament aplicables. Demanem, senzillament, que els gossos es passegin pel carrer lligats i amb morrió –això és una qüestió òbvia–, que als recintes on s'allotgin aquests gossos hi hagi unes mínimes garanties per evitar que s'escapin, que hi hagi una senyalització, que es contracti una assegurança de risc, que hi hagi un control dels centres de cria, que se'n reguli l'ensinistrament, que se'n prohibeixin els combats. Estem plantejant coses que són molt òbvies, que són molt sensates.

I acabo. I, per fer-ho, demanem la complicitat del conjunt de la ciutadania. Avui aprovarem una llei –crec que aprovarem una molt bona llei–, però, evidentment, sense la participació activa i responsable de la majoria de les persones que són amos d'aquests gossos, segur que no ens en sortirem, i, també, la complicitat de les diverses administracions. I hem volgut fer una llei en la qual tot allò que fa referència a la competència no només recaigui sobre la Generalitat de Catalunya, sobre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sinó, també, que els ajuntaments puguin assumir un determinat protagonisme, especialment quant al control, la inspecció i la sanció, en el cas que ens referim a, diguem-ne, infraccions lleus i infraccions greus.

Aquesta és la Llei que aprovem avui. Torno a agrair, un altre cop, el consens que hem aconseguit, un consens important, significatiu, que ens fa, un altre cop, ser una cambra capdavantera, que fa que aquest Parlament de Catalunya tingui la sensibilitat suficient perquè, quan hi ha una situació que cal resoldre, nosaltres som aquí per donar-hi la resposta.

Moltes gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació de la Llei. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

8574

La Llei ha sigut aprovada per 84 vots a favor i 1 en contra.

Senyores i senyors diputats, abans d'aixecar la sessió, no puc fer res més que desitjar-los, en aquest moment, a totes les senyores diputades i a tots els senyors diputats, unes bones vacances d'estiu, i fins al mes de setembre.

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i catorze minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 304 65 00

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

6.000 PTA.

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**:

13.000 PTA.

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

120 PTA.

} IVA inclòs

Dipòsit legal: B-27.966-80 ISSN 0213-7984 Imprès a Multitext, SL, Barcelona.